Uy Vũ Hoàng Phi

Contents

Uy Vũ Hoàng Phi **1**
1. Chương 1-1: Tiết Tử 1
2. Chương 1-2 4
3. Chương 2-1 10
4. Chương 2-2 14
5. Chương 3 22
6. Chương 4-1 29
7. Chương 4-2 32
8. Chương 5-1 38
9. Chương 5-2 41
10. Chương 6 47
11. Chương 7 54
12. Chương 8 63
13. Chương 9 68

Uy Vũ Hoàng Phi

Giới thiệu
Thể loại: cung đình, thế thân, phúc hắc hoàng đế mỹ công, đáng yêu, đơn thuần thụ, ấm áp, hài, bựaEdit: Zenk. Chỉ vì

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/uy-vu-hoang-phi

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Số ta thật khổ a

Tiếng khóc từ cung quý phi kéo dài đến, làm người khác rợn tóc gáy.

"Nương nương, người không có việc gì đi?"

Ngoài cửa, cung nữ nhẹ nhàng hỏi, cánh cửa mỏng như cánh ve, chỉ cần đẩy nhẹ liền có thể tiến vào.

Bên trong yên tĩnh hồi lâu thì phát ra thanh âm mềm mại hư nhuyễn của quý phi.

"A, không có việc gì… Bổn cung có chút mệt mỏi…"

Âm thanh than khóc vừa rồi mười phần khí lực tràn đầy, tuyệt không giống người đang mệt mỏi.

Bất quá chỉ có đứa ngốc mới đi vạch trần, đó là kinh nghiệm và thói quen nhiều năm của các cung nữ sống trong hoàng cung, đành thành thành khẩn khẩn nói vài câu.

"Nương nương a, vì hoàng thượng cũng như vì chính mình, nương nương nhất định, ngàn vạn lần bảo trọng phụng thể, chúng nô tỳ xin cáo lui."

Nói xong vài câu lấy lệ, đám cung nữ liền trở về ngủ.

Phải biết thân là cung nữ bên cạnh quý phi, buổi tối không cần phải hầu hạ thì có bao nhiêu hạnh phúc, có thể hảo hảo nghỉ ngơi đó chính là trời ban ân.

Lúc này bên trong cánh cửa, quý phi thân người uyển chuyển, trên đầu nàng hơn mười cân trang sức, chiếc eo thon gọn, trường y trên người được dệt bằng tơ lụa quý giá bị vén lên cao, bàn chân nhỏ đang giẫm nát giường, đôi tay trắng ngần nắm lấy cổ áo một người, đôi môi mỏng ướt hờn dỗi.

"Ngươi cự tuyệt ta? Ngươi có can đảm cự tuyệt ta sao? Ngươi muốn chết? Ngươi có tin ta đem chuyện đáng xấu hổ của người lan truyền ra ngoài không? Ngươi thử trả lời có xem? _____ (thì)… hắc hắc…"

Này thì kiều diễm ngọt ngào, này thì thân hình hư nhuyễn, đôi bàn tay như ngọc ôn như vô lực nhéo vào người kia, khiến nam nhân trên đời này hâm mộ hắn mà chảy nước miếng.

Nhưng đáng tiếc chính là, người kia đối với sự mị hoặc ấy không hề cảm thấy cao hứng, ngược lại, bộ dáng vô cùng sợ hãi mà run rẩy.

"Ngươi… ngươi không thể uy hiếp ta nga…!!! {{>_<>

Lời lẽ đanh thép nhưng nghe vào tai thì không được như vậy. Vũ Kiếm Anh đáng thương, sắc mặt trắng bệch, yết hầu run run, vô luận thế nào cũng nghe ra lo lắng, không đủ gây sợ hãi, đáng tiếc hắn sinh ra đã không được bộ dáng uy vũ nam tử như cha hắn, một chút cũng không có.

Quý phi ngửa đầu cười kinh dị, bất quá không phát ra âm thanh: "Tốt lắm… Thật sự rất tốt…"

"Ngươi nghĩ ta không dám uy hiếp ngươi? Tại sao ta không dám uy hiếp ngươi? Muốn hay không để ta nói cho ngươi nghe một ít "chuyện cũ"? Nếu ngươi còn không ngoan ngoãn nghe lời, ta không biết mình sẽ bất cẩn nói ra chuyện gì a… Đến, để ta nhìn xem, anh tuấn bất phàm, cao lớn vĩ đại, khí khái bừng bừng, đường đường anh dũng tiêu sái tướng quân thiết kỵ binh. Thiếu chủ Vũ Kiếm Anh của chúng ta đã làm ra chuyện ngu ngốc gì? Lai lai lai, chúng ta tâm sự tý nào, ngươi sợ quỷ, sợ đến mức nửa đêm trèo lên giường của ta mà trốn, kết quả không cẩn thận làm bức tranh sơn hà đồ… ngô… ngô…"

Vũ Kiếm Anh một phen bưng kín miệng quý phi nương nương – Vũ Tú Anh.

"Chuyện đã lâu như vậy người còn nhắc lại… ( ) " Thanh âm so với lúc nãy còn lo lắng hơn: "Ngươi nói đi.. rốt cuộc ngươi muốn thế nào?"

Đôi môi anh đào của Vũ Tú Anh nở rộ nụ cười: "Ha hả, còn thế nào nữa? Không phải vừa rồi ta đã nói rồi sao? Liền như vậy mà làm đi."

"Kia… không được… {{>_<>

"Ngươi-nói-cái-gì? Nói lại một lần nữa xem?"

Tay quý phi nương nương càng ngày càng siết chặt, giống như muốn bóp chết hắn.

"Tại sao ta phải ở đây làm quý phi của tên tiểu hoàng đế đó? Còn không phải bị ngươi áp đặt sao? Ta liền chấp nhận như vậy, không thể phản đối? Là ai một cước đá ta bay đến trước mặt hắn?"

Sự thật là tỷ tỷ ngươi tài nghệ không bằng ai.

Đúng ra sẽ không có việc gì. Ai bảo ngươi chạy ra nói cái thí gì "A, tỷ tỷ ta hiền lương thục đức, là nữ nhân gương mẫu, tuyệt đối không phải loại nữ tử ngang tàn bạo ngược." Khiến hắn "Nếu đã như vậy thì cứ nhét vào hậu của trẫm đi hahaha…"???

"Đúng vậy, là ta sai, ngươi muốn chửi cứ chửi, ta không có gì để nói a ."

"Ngươi – phải – chịu – trách – nhiệm."

Quý phi nương nương đề thấp âm thanh đến khàn khàn, đôi môi anh đào mạnh mẽ hướng hắn phun nước miếng: "Ngươi mở cái miệng ngu dốt của ngươi ra cho ta, ngay cả con vẹt người ta còn có thể dạy nó nói,

bất quá nhờ ngươi nói mà ta bị mang đến đây. Ngươi không chịu trách nhiệm chút nào sao? Sao hả? Ta nói có đúng không? Thật thà thẳng thắn lắm mồm đệ đệ?"

Đôi môi "nhỏ bé" hồng xinh, hai hàm răng trắng đều như gạo nếp, nhưng nhìn kĩ lại giống như răng nanh, khép khép mở mở, mỗi lần như thế liền có cảm tưởng ngay sau đó nàng sẽ nhằm người ta mà cắn.

Bộ dạng phi thường giống bà tám hay ác phụ? Dù gương mặt không được phúc hậu như những nữ nhân ở tuổi trung niên. Hắn phía sau vỗ vỗ vai quý phi.

"Sẽ có nếp nhăn, sẽ có có nếp nhăn nha."

Vũ Tú Anh vội lấy tay áo che mặt lại, biểu tình dữ tợn vừa rồi cũng tan biến đi nơi nào, thay vào đó là vẻ mặt tươi tắn xinh đẹp quý phái.

"Ngươi cũng nên cảm tạ sự thông minh của tỷ tỷ" Nàng tao nhã che miệng, lui về mấy bước: "Đến bây giờ tên tiểu hoàng đế kia vẫn chưa làm gì được ta, nếu không ngay cả cơ hội cho ngươi sửa chữa sai lầm cũng không có."

Vũ Kiếm Anh trong lòng lẩm bẩm. "Ta thà rằng không có…"

Quý phi nương nương dùng đôi mắt đẹp đến sắc lạnh xoa xoa vào tim hắn, hắn liền câm lặng.

"Ngươi cảm thấy áy náy sao?"

"…"

"Ngươi cảm thấy sợ hãi sao?"

"…"

"Này không phải trách nhiệm của ngươi sao? "

Vũ Kiếm Anh cố lấy hết dũng khí" "Nếu lúc đó không ngươi tìm ta thử chiêu…"

Quý phi nương tới gần hắn, đôi mắt xinh đẹp như lưỡi dao sắc lạnh xoa a xoa…

"Hết thảy là lỗi của ta…"

Không, đây không phải lời hắn muốn nói. Nhưng thật đáng thương, thói quen phản ứng làm hắn không thể phản kháng.

Quý phi nương nương nở nụ cười, xoa đầu đệ đệ, thật giống như đang sờ một con cún con.

"Như vậy, nơi này liền giao cho ngươi. Ngàn vạn lần không được bỏ trốn nga, nếu như ngươi dám tăng thêm phiền toái cho ta, thì ngươi nhất định sẽ chết, và chết một cách thật mất thể diện…" Mắt lạnh trượt qua, xoa a xoa…

"Vậy còn ngươi? Chẳng lẽ về nhà?"

Sẽ không trở về nhà đi, vậy còn thân phận thế thân của ta thì sao?

"Yên tâm, ta mới không thèm về nhà. Ta sẽ đi du ngoạn đại giang nam bắc ( ) ". Quý phi nương nương kiên định nói.

Này so với cái kia còn hỏng bét hơn.

Vũ Kiếm Anh hoảng hốt từ trên giường nhảy xuống đất.

"Còn ta thì sao? Nếu phát hiện không thấy ta, cha và nương sẽ rất lo lắng. Không bằng tỷ tỷ, ngươi cứ ở đây chờ, ta về nói với bọn họ trước một tiếng… Σ(° °|||)"

Vũ Tú Anh một cước đá hắn lộn ngược.

"Hahaha!!!"

Nàng đè thấp âm thanh: "Về nhà? Ngươi trở về sẽ không quay lại đi, hừ, đừng trước mặt ta giở mấy trò tiểu xảo ấy, muốn lừa gạt tỷ tỷ ngươi nha? Đưa ta một tờ giấy, ta sẽ nói ngươi muốn bước chân vào giang hồ, không thành danh tuyệt không về nhà. Ký tên! Ấn dấu tay! Huyết thủ ấn! Mau ấn!!!"

"Nhưng mà…" Vũ Kiếm Anh giẫy giụa hấp hối: "Ta sẽ rất mau bị vạch trần…"

Xem bọn hắn đi, một nam nhân, một nữ nhân, hơn kém nhau nửa cái đầu, bả vai so với nàng rộng hơn một nửa, thắt lưng so với nàng lớn hơn một vòng, hơn nữa hắn mắt to mày rậm, rõ ràng là gương mặt đầy khí khái nam nhi, cho dù là ngốc tử cũng nhìn ra sự khác biệt của hai người. Nếu bị nhìn một cái mà không bại lộ, thì tên hắn ba chữ Vũ Kiếm Anh sẽ viết ngược lại.

"Cho nên…" Vũ Tú Anh cười quỷ dị: "Đây cũng là nguyên nhân ta thỉnh Mạt di tới đây… Hahaha… Hahahaha!!!!!!!"

Hạ Phi Mạt, giang hồ thiên hạ đệ nhất thánh thủ dịch dung, điểm lợi hại của nàng là có thể đem một người biến thành ngay cả con mẹ nó cũng nhận không ra. Này giống như bị mười người, mỗi người đánh một hai quyền, hiệu quả như nhau. Thật là thần kỳ.

Vũ Kiếm Anh nhìn bộ dạng Mạt di vô cùng giống ác phụ, nàng mỉm cười hướng hắn phất tay, hai bàn tay chà xát với nhau, trên mặt viết lên dòng chữ: "Sẽ được rất nhiều, rất nhiều tiền nga…"

Vũ Kiếm Anh:

Vũ Kiếm Anh sắc mặt trắng bệch.

Vũ Kiếm Anh giãy giụa.

Vũ Kiếm Anh liều mạng giãy giụa.

Từ lúc dứt sữa mẹ cho đến nay hắn chưa từng giãy giụa nhiều như thế.

Nhưng đây là vận mệnh… Không thể nào tránh khỏi.

Trong phòng quý phi truyền đến tiếng nữ nhân nén nụ cười âm hiểm.

Vài con quạ bị kinh động bay qua bay lại ngoài cửa sổ.

Plap…plap…plap…!!!

2. Chương 1-2

Trăng sáng treo trên bầu trời, đáng tiếc lại khuyết đi một nửa.

Hạ Thủy Hàng, Hoàng đế của một vương triều họ Hạ thịnh thế phồn hoa. Thiên tử của chúng ta, hắn ngồi ở ngự hoa viên, ngắm nhìn ánh trăng khuyết, tay cầm một bầu rượu, trước mặt một bàn mỹ thực, tự châm tự ẩm rồi thở dài.

Vốn không nên có Vũ quý phi, tại sao lại là Vũ quý phi a.

Hắn muốn nữ nhân, khắp thiên hạ này nhiều vô số, nhưng nữ nhân của Vũ gia ngàn vạn lần, ngàn vạn lần không thể được. Đây chính là nguyên đế Hạ Vinh Trì thảm thiết giáo huấn, tiên hoàng trước khi băng hà phi thường nhận thức chân lý này mà dạy cho hắn, yêu cầu hắn chặt chẽ nhớ kỹ.

Lão thái gia là khai quốc công thần, lập nhiều công lớn, tam triều nguyên lão, từng một mình trên núi thi thể đào ra Thái tổ hoàng đế, là ân nhân của Thái tổ hoàng đế, trước đời Hạ Thủy Hàng, ngay cả tiên hoàng nhìn thấy hắn cũng phải đứng dậy, cho nên địa vị của Vũ gia trong triều đình căn bản không cần hoài nghi.

Vì muốn bày tỏ sự coi trọng đó, Thái tổ hoàng đế trước khi qua đời nghĩ ra một chiếu thư, đem nhi nữ của Vũ gia ban cho tiên hoàng làm Hoàng hậu. Tiên hoàng cũng yêu mến mỹ mạo anh vũ đó nên vui vẻ đồng ý.

Nhưng Thái tổ và tiên hoàng đã quên mất một vấn đề. Vũ thái gia là võ tướng a, mỗi người trên dưới Vũ phủ đều xuất thân từ võ sĩ, nữ thứ tuy không thể làm quan nhưng cũng sống theo truyền thống tập võ, kế

tục sự nhanh nhẹn dũng mãnh của Vũ gia, nghe đồn chưa từng có qua nữ nhân yếu ớt, nói khó nghe hơn nữa bọn họ không giống cái gọi là nữ nhân.

Kia, Vũ hậu sau khi vào cung, cả ngày ca thán trong cung tịch mịch lạnh lẽo, ngoài cung tự do tự tại, liền đem nữ tử thâm cung ra sức trêu ghẹo. Lúc rảnh rỗi thì tập hợp cung nữ thái giám dốc lòng luyện binh, hô đánh hô giết, nói là vì bảo hộ an toàn trong cung. Nội tường hậu cung nhất thời tiếng hét hò chém giết rung trời, hỗn loạn thành một đoàn.

Tiên hoàng vốn ái mộ Vũ hậu mạnh mẽ, tư thế oai hùng, tính tình thoải mái không trói buộc gò bó, cho nên loại sự tình này liền nhịn. Nhưng mặt khác, nàng có một tật xấu mà hắn không thể nào chấp nhận được, đó chính là ghen tỵ.

Có ai gặp qua hoàng đế nào chỉ có một lão bà chưa? Truyền ra ngoài còn không khiến cho thiên hạ cười đến rụng răng? Nhưng Vũ hậu này sợ thiên hạ không loạn a, buộc hắn phải giải tán hậu cung, nếu không nàng sẽ bỏ về nhà mẹ, nhượng không làm theo sẽ khiến hắn cả đời này sống không được yên bình.

Tuy rằng tuân theo tổ huấn của Vũ thái gia, Vũ gia chưa từng cậy thế công thần, tự cho mình là người có công lớn, cũng chưa hề đề cao binh quyền trong tay, nhưng vì trong triều đình hầu hết nhân tài đều là môn sinh do Vũ thái gia đề cử, mối quan hệ vô cùng rắc rối, thế lực rất lớn. Tiên hoàng cho dù dùng uy nghiêm của hoàng đế để dọa dọa nạt nạt nàng cũng không có tác dụng.

Tiên hoàng đáng thương, hy vọng dư luận của triều thần có thể áp chế nàng, liền bị vị kia thẳng thắn coi thường. Nghĩ muốn đem nữ tắc (khuôn mẫu nữ nhân) để quản thúc nàng, không ngờ nửa đêm bị nhất kích "phi thiên" ném ra khỏi cửa. Tính phế nàng… nhưng lại luyến tiếc.

Hai người này tựa như không ai nhường ai, giằng co đấu đá nhau nhiều năm, khiến cho đường đường là hoàng cung đại nội mà gà bay chó sủa, không ngày nào được yên.

Thời gian sau, có người ở bên tai tiên hoàng lải nhải "Đường đường là chi chủ của một quốc gia mà không thể chế phục được một nữ nhân" vân vân… thì thầm to nhỏ… Vừa mới bắt đầu tiên hoàng chỉ cười trừ cho qua, về sau càng lúc càng quá đáng, đến cuối cùng là bùng nổ.

Một ngày nọ, lại thấy Vũ hậu đem hạ nhân ra luyện binh, tiên hoàng trong cơn tức giận liền trục xuất Vũ hậu ra tiền điện phía đông. Rồi trong thời gian ngắn sắc phong bốn quý phi, hơn nữa chưa đến một năm đã hạ sinh ba công chúa.

Vũ hậu đối với sự tình này liền nổi trận lôi đình, trước đem quan mão hoàng hậu giẫm nát, sau đem điện thờ đốt thành tro. Rồi với hắn, hài tử đầu tiên của nàng, chính là Hạ Thủy Hàng, trong đêm mưa tuyết lưu lại tờ giấy "Phụ hoàng ngươi sẽ chết không được tử tế" rồi chạy ra khỏi cung, không biết tung tích.

Tiên hoàng đáng thương, thiếu chút nữa bị tờ giấy kia làm cho tắt khí.

Vũ hậu thật quá to gan, đừng nói hỏa thiêu điện thờ, chỉ cần tờ giấy này thôi cũng đủ khiến cho toàn bộ Vũ gia bị tịch thu tài sản chu vi ba đời. Nhưng tiên hoàng châm chước hồi lâu, cũng không có truy cứu, lặng lẽ đem tờ giấy xé đi, kêu người đi dập lửa điện thờ, tuyên bố Hoàng hậu đã bỏ mình trong biển lửa, rồi đưa việc này qua đi.

Hoàng hậu tạ thế, hậu vị vẫn còn để trống, các tần phi đều nóng lòng mong đợi.

Tiếc rằng hai mươi năm qua đi, hoàng thượng vẫn không có ý định lập tân hậu, hậu vị vì vậy liền trống không suốt hai mươi năm. Trong suốt hai mươi năm đó, hắn dùng mọi cách, cái gì cũng đều thử nhưng vô luận thế nào vẫn không tìm thấy tung tích Vũ hậu, mặc kệ hắn để cho hậu vị bỏ trống, hậu cung thanh sạch không còn ai, Vũ hậu đều không một lần xuất hiện. (Ta thích mami anh Hàng rồi đó:3)

"Ngàn vạn lần không cần cùng nữ nhân Vũ gia có quan hệ, ngàn vạn lần không được, nếu không…" (Vâng, anh Hàng đã làm đúng tổ chế của nhà ảnh, không trêu chọc nữ nhân mà trêu chọc nam nhân:v)

Đây là lời tiên hoàng trước khi băng hà ân cần dạy bảo, mặc dù Hạ Thủy Hàng cảm thấy kỳ thật là do phụ hoàng tự làm tự chịu, nếu như hắn không yêu nữ nhân Vũ gia kia thì sẽ không phát sinh nhiều vấn đề như vậy, bất quá đã nói vậy, cũng nên trước nghe một chút, hẳn là không sai. (Uy uy, đó là mami anh đó nha!)

Nhưng hắn không ngờ mình lại làm ra một chuyện vô cùng ngu xuẩn…

Mười lăm tháng tám, ngày hội Trung thu, Vũ Tông Hầu – Trưởng tử của Vũ thái gia, bây giờ là người nắm quyền Vũ gia, thay mặt toàn bộ trên dưới Vũ phủ mời hắn ghé thăm.

Ngày hội trung thu vốn là thời điểm tốt để củng cố thêm mối quan hệ quân thần, nên Hạ Thủy Hàng vui vẻ đồng ý.

Hoàng hôn ngày đó, hắn vừa uy vũ bước ra khỏi Triêu Dương điện, chuẩn bị xuất phát thì một đống chim từ đâu rơi xuống *bẹp* đậu vào đúng bả vai hắn.

Điềm xấu…!!!

Hắn tức giận trở về thay quần áo, đến khi khởi hành thì ánh trăng tròn vành vạnh đã nghiêng đọng trên nhành cây.

Hạ Thủy Hàng đến, toàn bộ Vũ gia già trẻ lớn bé trăm người đứng ở cửa chờ đợi đã lâu.

Hắn cũng không có nghe Vũ Tông Hầu nói cái gì, chỉ bày ra uy nghiêm của hoàng đế, từng bước đi về phía trước, người không biết liền nghĩ hoàng đế không tùy tiện nói cười, không giận mà uy. Nhưng chính hắn mới biết, hiện tại đầu óc hắn căn bản không có cái gì gọi là uy nghiêm, chỉ có đống phân chim làm hắn muốn khí nổ.

Đứng đầu thiên hạ, từ cổ chí kim có đế vương nào từng bị phân chim công kích qua chưa? A! Có ai nghe nói chuyện như vậy chưa? Hắn là thiên tử nha. Kia nên giết con chim dám trên người hắn ị. Hạ Thủy Hàng trong bụng rống giận.

Thời điểm Vũ Tông Hầu cùng chúng nữ nhân dẫn hắn đến hậu viện u nhã tĩnh mịch, thì không biết từ nơi nào truyền đến âm thanh nam nữ hô quát.

Sắc mặt của Vũ Tông Hầu lập tức trở nên khó coi, phía sau dùng sức nháy mắt với đệ muội, bị hắn nhìn như vậy, cả đám nữ nhân biểu tình vặn vẹo, giả vờ không để ý, Vũ Tông Hầu muốn cái gì bọn họ đều biết, nhưng bọn họ không muốn làm a.

Hạ Thủy Hàng vẫn như cũ, đắm chìm trong đống phân chim, bỗng thấy choáng váng hoa mắt, một người từ trên trời rơi xuống. Lần này, không rơi vào vai hắn mà ngay trước mặt hắn.

Đó là một bạch y nữ tử anh khí bừng bừng, thân thủ cực kì nhanh nhẹn, mới vừa rớt xuống đất liền lăn mình nhảy dựng lên, chỉ vào địa phương nào đó mà mắng to:

"Vũ Kiếm Anh! Ngươi có giỏi thì đừng chạy, đứng lại cùng ta đánh a."

Vũ Tông Hầu mặt mày méo xệch, liều mạng cấp cho bạch y nữ tử mấy cái nháy mắt ra dấu, đáng tiếc nàng đưa lưng về phía bọn họ, căn bản không nhìn thấy gì.

Một nam tử cao lớn khác, từ phía sau cây liễu chậm rì tì đi ra, nhìn thấy đám người Vũ Tông Hầu lập tức quỳ xuống. Bạch y nữ tử cũng sửng sốt một chút, vừa quay đầu lại, thấy Hạ Thủy Hàng phía sau, hét lớn một tiếng.

"Chạy!!!"

Vũ Tông Hầu tức đến mặt mũi xanh trắng.

Nếu như người bình thường thì trước nên tam hô vạn tuế, sau lấy tội quấy nhiễu thánh giá mà cầu chết, đó mới chính xác là phương thức bảo toàn tính mạng.

Đằng này tên kia nhất nhất quỳ một chỗ, làm hại Hạ Thủy Hàng muốn nói câu "Trẫm thứ cho ngươi vô tội, đứng dậy, lui ra đi." đã đến bên cửa miệng lại phải nuốt trở về, tựa như chuyện đống phân chim kia ngậm ở trong miệng, lửa giận trong lòng không chỗ phát tiết.

"Vũ Tông Hầu."

Hắn tựa tiếu phi tiếu nhìn Vũ Tông Hầu, gương mặt xanh đậm biến thành đỏ tía, lại từ đỏ tía biến thành xám trắng.

"Nữ nhân Vũ gia quả nhiên tư thái oai hùng hiên ngang a."

Hắn như thế nói một câu ngược lại, Vũ Tông Hàu nét mặt già nua không thể nhịn được nữa.

"Vũ Kiếm Anh." Hắn hướng con mình rống lên: "Ngươi tìm tỷ tỷ người về đây cho ta. Đêm nay cho nó hảo hảo nếm chút gia pháp, nếu không nó liền quên chính mình mang họ gì."

Sinh khí đúng là sinh khí. Nhưng cũng nên cấp cho Vũ gia chút mặt mũi. Hạ Thủy Hàng lập tức mỉm cười ngăn lại.

"Ai, hôm nay là trung thu, vẫn là bỏ qua đi, đừng làm mọi người mất hứng." Trong lòng tức giận mắng, Vũ phủ chết tiệt, cư nhiên dưỡng ra loại mãng phu như vậy. Vũ gia thật sự ghê gớm.

Vũ Tông Hầu tất nhiên không dám ở trước mặt hoàng đế nói cái gì gia pháp, liền biết thời thế: "Hoàng thượng thánh minh!" Rồi xoay người lại nói: "Đại nam nhân đấm đấm đá không việc gì, sao có có thể đem tỷ tỷ ra so với ngươi, không có phép tắc, không ra bộ dáng, không có quy củ. Hoàng thượng thương tình, bằng không các ngươi đừng mong được dễ chịu. Trước về phòng sách, chờ ta tính sổ với các ngươi."

Mọi người Vũ gia gật đầu đồng tình.

Nếu là người khác thì việc đến đây coi như đã được giải quyết, đáng tiếc người bọn họ gặp phải là Vũ Kiếm Anh.

Vũ Tông Hầu vừa định bước chân đi, mồ hôi trên trán cũng chưa kịp lau, liền nghe Vũ Kiếm Anh ở phía sau ủy khuất lớn tiếng giải thích.

"Cha, Tú Anh tỷ không phải người như vậy, chính là không ai nói cho chúng ta biết đêm nay có khách quý đến a."

"Ngươi-không-thể-câm-miệng-lại-sao?" Tập thể nữ nhân Vũ gia dùng một khẩu hình miệng hướng Vũ Kiếm Anh rống lên.

"Nữ tử của Vũ gia trước nay giống nam nhân, đều rất oai hùng. Trẫm biết." Hạ Thủy Hàng mỉm cười, nói giống nam nhân là cho dễ nghe, nữ tử Vũ gia không nên gọi là nữ nhân, Vũ gia căn bản không có nữ nhân.

Hắn nói lời này là giải thích cũng như cười nhạo, bất quá trong thời điểm này là giải thích đi, hắn không truy cứu chuyện bạch y nữ tử vừa rồi, dù hành vi của nàng khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, nhưng dù sao nàng cũng là người của Vũ phủ.

Vũ Kiếm Anh lại tức giận phản đối. "Hoàng thượng, Người nói sai rồi. Nữ tử Vũ gia tuy rằng không ôn nhu như nhà khác, nhưng cũng có khí chất, không dáng vẻ kệch cỡm, cũng không phải hạng người tục tằng tranh hương đoạt diễm. Hoàng thượng nói các nàng giống nam nhân, còn không phải vũ nhục tỷ muội Vũ gia ta, phá hủy danh tiết của các nàng? Nếu tỷ tỷ ta bị nhà khác ghét bỏ, không gả đi được thì phải làm sao?"

Thiên a! Địa a! Hắn nói ra những lời này một chút lương tâm cũng không có. Không nói đến làm gì có nhà nào dám ghét bỏ nữ nhân Vũ gia? Nếu thật sự có ghét bỏ, chẳng lẽ ân sủng của hoàng đế không giải quyết được? Hắn hiện tại nói như thế, chẳng khác nào chỉ ngay mũi hoàng đế mà mắng a.

Vũ Tông Hầu giận run người.

"Lớn mật! Ngươi… mau cút xuống. Người đâu mau lôi hắn ra đánh cho ta."

Vài tên hộ vệ rụt rè kéo hắn đi, lại bị một phen giẫy giụa

"Thỉnh hoàng thượng trả lại danh tiết trong sạch cho nữ nhân Vũ gia." Vũ Kiếm Anh cao giọng nói.

"Danh tiết? Chúng ta không cần. Ngươi mau cút đi. Nếu không tất cả chúng ta đều phải chôn cùng với ngươi a đồ ngốc."

Đám nữ nhân mãnh liệt hướng hắn ra khẩu hình miệng, đáng tiếc hắn lại không hiểu, chỉ thấy sắc mặt các nàng rất khó coi, nhất định là bị mắng đến sinh khí đi.

Sinh khí là đúng rồi, đều là lỗi của hoàng thượng.

Hạ Thủy Hàng cuối cùng cũng gác lại sự tình phân chim kia, quay đầu nhìn Vũ Tông Hầu mỉm cười.

“Nếu đã như vậy, Vũ Tông Hầu, ngươi xem nên xử lý thế nào đây?”

Vũ Tông Hầu cùng người trên dưới Vũ phủ đồng loạt quỳ xuống.

“Hoàng thượng! Là cựu thần dạy con không nghiêm. Thỉnh Hoàng thượng thứ cho khuyển tử tội vô tri.”

“Ai nha, Vũ đại nhân không cần phải nói thế.” Hạ Thủy Hàng cười đến cao hứng: “Này hết thảy là lỗi của trẫm, do trẫm không đúng a. Vậy không bằng để trẫm đoái công chuộc tội, lập Vũ Tú Anh làm quý phi, sau này sẽ không còn ai dám nói nữ nhân Vũ gia không người lấy ni? Cũng cấp cho các nàng danh tiết trong sạch? Vũ Kiếm Anh, ngươi hài lòng chưa? Hahaha…. Ahahahaha.”

Trong một khắc ngắn ngủi, toàn bộ nữ tử Vũ phủ đè thấp tiếng hét chói tai, Vũ Kiếm Anh cứng họng, Vũ Tông Hầu ngã xuống đất không dậy nổi. Xa xa, Vũ Tú Anh xinh đẹp ôm lấy cái cây so với cánh tay còn thô hơn, hung hăng bóp chặt nghiền thành bột phấn.

Vũ Kiếm Anh tên này, tối hôm đó bị mấy chục người đè xuống đất mà cắn mấy trăm cái.

Không biết tại sao đêm ấy hắn cả thấy đau đầu cực kỳ. By: Vũ Kiếm Anh. (từ By là tác giả ghi, không phải ta =”=)

Hahaha… Lúc ấy Hạ Thủy Hàng cười đến vui vẻ. Giống như đem đống phân chim kia phun lên đầu Vũ Kiếm Anh, cả người cảm thấy thư sướng mà đứng lên. Nhưng khi bình tĩnh ngồi nghĩ lại, lý trí trở về. Hạ Thủy Hàng muốn cười cũng cười không nổi.

Hắn đang làm cái gì?

Hắn đã làm cái gì?

Hắn cư nhiên muốn thú nữ tử Vũ gia làm phi?

Hắn điên rồi!

Đó không hẳn vì di ngôn của tiên hoàng trước khi băng hà không ngừng ghé vào tai hắn nhắc nhở, mà điều trọng yếu hơn là hắn không muốn đem nữ nhân bạo lực kia phóng đến hậu cung của hắn a.

Nhưng hoàng thượng miệng vàng lời ngọc, đã nói ra thì không thể nuốt trở vào nga. Sau một tháng khua chiêng múa trống, hoàng đế bệ hạ căng da đầu thú nàng, Vũ quý phi mỗi lần nhìn thấy hắn ánh mắt liền phun ra lửa.

Tự rót một chén rượu, Hạ Thủy Hàng thở dài một hơi.

Tân quý phi nhập Tây cung hoa điện đã được một tháng, hắn ngay cả cánh cửa cũng chưa từng tiến vào.

Nếu Vũ gia không quyền không thế thì thôi, đằng này lại là trọng thần, sự tình trong hậu cung căn bản không thể giấu được bọn họ. Vũ Tông Hầu ngày qua ngày nói bóng gió, đại khái là hoài nghi hoàng thượng có phải hay không đem nữ nhi nhà mình biến thành vật bày trí.

Hạ Thủy Hàng không thể không cùng Vũ Tông Hầu giải thích, hắn tuyệt đối chưa bao giờ khinh thường nữ tử Vũ gia “tuy rằng thật sự là như vậy”. Vì gần đây sự vụ bận rộn, hắn cũng chưa từng ghé qua tẩm điện của phi tần nào.

Thiên a! Hắn đường đường là thiên tử của một quốc gia, sao phải hướng đại thần giải thích sự tình cứ như bản thân bị khí hư a.

Nghĩ tới nghĩ lui, hết thảy mọi chuyện đều do tên Vũ Kiếm Anh kia gây ra. Tất cả là do Vũ Kiếm Anh đó không đúng, y cùng với đống phân chim kia thật giống nhau a, đột nhiên từ trên trời rơi xuống, tuy rằng đêm hôm đó “giáng” xuống là Vũ Tú Anh, làm cho tâm tình hắn thật tốt, nhất kiền nhị tịnh.

“Vũ-Kiếm-Anh.”

“Ba” Hạ Hành bóp nát chén rượu trên tay.

“Bùm”

Thị vệ rống to: “Người nào?”

Một người từ ao sen nhảy ra, vẻ mặt kinh hoảng, trên đầu đầy lục bình, tiến đến gần Hạ Thủy Hàng, một nghìn phần giây sau khi nhìn thấy liền đạp chân trên mặt nước, phi thân mà chạy trốn.

Bọn thị vệ muốn đuổi theo, Hạ Thủy Hàng lắc đầu bảo dừng lại.

"Đừng đuổi theo."

"Nhưng mà, Hoàng thượng…"

"Không có việc gì, cứ để nàng ta đi…"

"Vâng."

Bọn thị vệ lui về chỗ khuất, lưu lại Hạ Thủy Hàng thần tình hoang mang, nhìn về hướng người nọ vừa đào tẩu.

Vừa rồi, cái kia… là Vũ quý phi?

==========

Vũ Kiếm Anh biết mình đã làm chuyện ngu xuẩn.

Mà hắn lúc nào chẳng làm chuyện ngu xuẩn, ngu ngốc nhất là lần trước, hắn nhanh mồm nhanh miệng hại cha và tỷ tỷ tức giận không nói được gì.

Kỳ thật chuyện này cũng không thể trách hắn, hắn cùng Vũ Tú Anh không biết trong nhà sẽ có khách quý, Hoàng thượng giá lâm, chiếu theo thường lệ sẽ bị cấm túc. Bọn họ là tiểu bối, dù không ra đón cũng không sao, nói cho bọn hắn biết càng thêm hỏng chuyện mà thôi. Vũ Tông Hầu chính là nghĩ như thế.

Đương nhiên nếu bọn họ ngoan ngoãn chịu cấm túc thì đã không xảy ra cớ sự.

Thay thế Vũ Tú Anh ở Tây hoa điện, không phải việc gì khó, bởi vì hoàng đế chưa từng bước vào đây. Như thế có thể nói lời đồn Hoàng thượng không thích nữ nhân biết võ không phải giả a.

Nhưng mà, còn một việc rất trọng yếu khác, trước khi đi Vũ Tú Anh đã "quên" nói cho hắn biết. Nàng ăn cơm rất ít, cũng như lượng cơm được đưa đến rất ít, rất ít.

Một chút thức ăn như nuôi chim bồ câu này, chỉ đủ cho Vũ Kiếm Anh nhét kẽ răng.

Cho nên mỗi ngày, khi đêm xuống, hắn phải quang lâm ngự thiện phòng một chuyến.

Ăn cơm chứ không phải làm khổ sai, mệt mỏi chính là phải tránh né đại nội thị vệ, mà hắn đối với võ công của mình luôn luôn tự tin, nhưng đem áp dụng với việc trộm đồ ăn này nọ, thật làm cho hắn có chút chướng ngại về tâm lý.

Đêm hôm nay, vẫn như mọi khi, hắn đến ngự thiện phòng, lúc đi ngang qua ngự hoa viên, chợt thấy một mỹ nhân đang ngồi trong ngôi đình giữa hồ, đối mặt với bàn mỹ thực mỹ tửu mà thở dài.

Kia, mỹ nhân thật đẹp nha. Đôi mắt sáng như sao trời, mi dày đậm nét, mái tóc thật dài ở sau lưng theo gió mà nhẹ nhàng phất động. Nhưng không biết vì nguyên nhân gì, ở giữa hàng mi lại có một tia sầu bi, đôi môi siết chặt lại, kia, đường cong có chút âm trầm.

Hắn thật sự không biết mỹ nhân đang nghĩ gì. Nhưng nếu có thể cho hắn bàn mỹ thực kia, thì dù có bị cha hắn đánh chết hắn cũng không thèm nhíu mày một cái, chỉ biết ngây ngô cười đến chết mà thôi. (đây mới thật sự là mong muốn của ngươi đi)

Giữa lúc đang suy đoán thân phận của vị mỹ nhân này, thì hắn nghe tiếng "nàng" nghiến răng nghiến lợi, niệm… có lẽ nào, nhai ra… tên của hắn… "Vũ-Kiếm-Anh."

Hắn liền từ trên cây lăn xuống nước.

Cái kia, mỹ nhân… chính là Hoàng thượng?

Không có thời gian nghĩ nhiều, hắn từ dưới nước phi thân lên mà trốn.

Bị nhìn thấy! Bị nhìn thấy! Bị nhìn thấy!

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Mạt di là cao thủ dịch dung, nhưng cho dù có giỏi cỡ nào cũng có giới hạn, làm sao có thể đem một nam nhân hoàn toàn biến thành nữ nhân? Ngay cả chính hắn cả ngày soi mình trong gương cũng cảm thấy không được tự nhiên, có thể nào hoàng thượng nhìn thấy mà không phát hiện ra? Huống chi lúc nãy rớt xuống nước, lớp hóa trang đều bị tan mất. Cho dù lúc ấy hoàng thượng bị kinh sợ nhưng cũng thoáng đã nhìn thấy, nhất định là bại lộ rồi T_T.

Hắn xong rồi! Hắn chết thật rồi! Hắn đã làm hại toàn bộ Vũ gia bị tịch thu tài sản chém đầu thị chúng.

Trở lại Tây hoa điện, cũng không quản Mạt di mắng chửi, hắn buồn bực tiến vào ổ chăn, làm như mọi việc đều không liên quan tới mình.

Ông trời cũng không coi trọng Vũ Kiếm Anh.

Đã hơn một tháng trôi qua, cái gì cũng không phát sinh, Hoàng thượng cũng chưa từng đến, cũng không ai vạch trần hắn.

Ở thời điểm hắn đã làm tốt công tác chuẩn bị đi chết, vì xui xẻo vẫn còn đang thiêm thiếp ngủ yên.

3. Chương 2-1

Ngày mùng tám tháng chạp, là thời gian hoàng đế cùng các thần tử thắt chặt thêm tình cảm quân thần.

Hằng năm, hoàng đế ở ngự hoa viên bày yến tiệc, cùng văn võ bá quan thưởng mai thưởng tuyết.

Thời điểm này, hoàng hậu quý phi nhóm phi tử đang được sủng ái, vì sĩ diện của hoàng đế cũng như tương lại chính mình mà ăn mặc trang điểm lộng lẫy, xinh đẹp hơn ngày thường. Hơn nữa, Hạ Thủy Hàng cho đến nay vẫn chưa lập hậu, cho nên hằng năm, ngày mùng tám tháng chạp, biến thành một hồi chiến tranh không thuốc súng của đám nữ nhân.

Tất nhiên là đối với đám nam thần tử cũng không sai biệt lắm.

Bất quá hết thảy những chuyện đó đối với Vũ Kiếm Anh không quan hệ, hắn cảm thấy may mắn vì bây giờ là mùa đông có thể mặc áo choàng thật dày để che đi thân thể cao lớn của mình, nhưng thân người hắn rất cao, thật sự rất cao, cho dù cố gắng gập đầu gối để đi nhưng so với đám phi tần nhỏ nhắn xinh xắn kia thì hắn vẫn thuộc hàng cao nhất.

Buổi dạ yến này hắn không đi không được, tránh tai mắt người khác hắn bỏ lại đám người hầu cận của mình ở Tây hoa điện, tự mình trốn vào giữa vườn mai lân cận, đến khi tất cả đều đã trình diện thì hắn mới lặng lẽ theo địa phương bí mật của mình "sưu" một tiếng nhảy vào trong đám người, được che chắn giữa đám quần thần già, Vũ Kiếm Anh thật cẩn thận hướng đến vị trí của mình mà đi.

Hành động của hắn rất nhanh, thật sự là rất nhanh.

Vị trí của Hạ Thủy Hàng so với người khác cao nhất, từ đầu đến cuối hắn đều nhìn vị quý phi tư thế quá ư cổ quái, vẻ mặt quá ư lén lút, hành động quá ư là nhanh chóng kia.

Hạ Thủy Hàng có điểm khó hiểu, mặc dù chưa gặp qua vài lần… Nhưng bộ dáng của quý phi là như thế này sao? Thật giống như phụ tùng linh kiện của mộc công, tất cả đều khớp nhưng khi cử động thì có chút không thích hợp…

Vũ Kiếm Anh đang cố gắng hướng tới vị trí của mình mà đi, phía sau bỗng có người vỗ mạnh, hồn hắn cứ thế mà bay lên trời.

Vừa quay đầu, thì phát hiện đó chính là cha hắn Vũ Tông Hầu, cùng huynh trưởng Vũ Quần Anh, nhất thời yên lòng.

"Cha!"

Hắn vui sướng nhỏ giọng kêu lên một tiếng. Ngay sau đó mới nhớ ra thân phận của mình bây giờ là "người nào đó", mặt bỗng chốc trắng bệch, thân hình cao lớn thu nhỏ thành một đoàn. Trời ạ! Hắn phải giải thích

vấn đề này thế nào đây? Hắn là đang "mất tích", tỷ tỷ hắn "thay hình đổi dạng"… Hắn nhất định sẽ bị cha đánh chết…

Vũ Tông hầu nguyên bản vẻ mặt đầy u sầu, nhưng nhìn đến cách ăn mặc của đứa con, nhịn không được khóe miệng kéo lên.

Tuy rằng thật sự đã dịch dung, hơn nữa, trên cơ bản liếc nhìn sơ thì hắn so với Vũ Tú Anh không mấy khác biệt, nhưng cẩn thận nhìn kỹ thì… không thể không chú ý đến vị "Vũ quý phi" này thân hình có chút quá cao lớn a, bả vai quá rộng, cùng với lớp trang điểm kỹ lưỡng, gương mặt quá mức mượt mà. Dù sao cũng là nam nhân giờ phải biến thành nữ nhân, còn có một đoạn đường rất dài, rất dài phải đi…

Hơn nữa còn cúi thấp đầu, biểu tình "Phụ thân, ngươi giết ta đi…", bộ dạng khiến người khác nghĩ không muốn cười cũng không được.

"Cha, người đánh chết ta đi…"

Quả nhiên là câu này.

Vũ Tông hầu cùng với Vũ Quần Anh vốn đang cố gắng duy trì biểu tình nghiêm khắc, giờ phút này bất đắc dĩ cũng nhịn không được *phốc* một thoáng bật cười.

"Ngươi nha! Ngươi nha!" Vũ Quần Anh thấp giọng cười mắng: "Cả ngày chút chuyện tốt cũng không làm. Tận tâm cấp cho phụ thân cái nan đề. Lại là một nan đề không nhỏ."

Nghe đại ca và cha không trách tội hắn, thậm chí ngay cả ý tứ kinh ngạc cũng không có, Vũ Kiếm Anh không khỏi mờ mịt.

Mặc kệ chuyện đã như vậy, mắng thì mắng, nhưng cứu thì vẫn phải cứu. Vũ Tông hầu nói:

"Việc này ngươi trước không cần lo lắng. ta không muốn truy cứu ngươi, tóm lại sẽ không để ngươi lưu lại nơi này lâu."

"Hai tháng này, chủ yếu là cho ngươi nhớ lâu một chút." Vũ Quần Anh xen vào.

Vũ Tông hầu trừng mắt, Vũ Quần Anh lập tức cúi đầu.

Vũ Kiếm Anh bị một hồi giáo huấn, lại cảm thấy thư thái trong lòng, nghe hiệu lệnh bắt đầu buổi tiệc, vô cùng cao hứng trở về chỗ ngồi.

Chuyện này được rồi. hắn không phải ở lại đây lâu, nhìn biểu tình của cha hôm nay, nhất định trong lòng đã có kế hoạch, hắn rất nhanh sẽ được trở về nhà a…

"Hừ, nữ nhân Vũ gia, bộ dạng so ra không khác gì vũ phu." Bên trái truyền đến một âm thanh lạnh lẽo trào phúng.

"Nếu muốn cùng giường với Hoàng thượng, ngay cả đá phiến cũng chịu không nổi sức đè của nàng ta a." Bên phải, thêm một tiếng nói mỉa mai.

Vũ Kiếm Anh trong nháy mắt cứng còng, lúc này hắn mới phát hiện, vị trí của mình _____ phi thường không tốt …

Giữa bốn ả quý phi, hắn ngay cả một cung nữ cũng không có, một mình trơ trọi ở trung gian, chịu đủ nỗi khổ trái phải bốn bề công kích. Nhưng ngược lại chính là, chiếu theo địa vị của Vũ gia, hắn không thể ngồi bên dưới vị trí kia, hai vị quý phi xinh đẹp bị hắn chèn ép, trong lòng tự nhiên bùng lửa giận.

Mà hắn dáng người cao lớn, hiểu quả khiến người ta nhìn không thể cảm thấy vui thích, ở chỗ hắn thượng vị, quý phi kia cũng đồng dạng sinh khí.

Dùng mỹ mạo của nàng cùng "nàng" (nói ẻm =.=) so sánh, đây quả thực là vũ nhục. Chớ nói đến "nàng" thân là quý phi mà không mang theo cung nữ bên người, khác biệt đến mức không giống người thường sao?

Vũ Kiếm Anh nghĩ muốn bắn trả một chút, nhưng nghĩ lại vẫn là không nên mở miệng thì hơn, đem thân thể to lớn ở phía sau mặt bàn mà che giấu.

Còn có vài ngày… Còn có vài ngày… Lập tức có thể giải thoát rồi… Đừng phạm sai lầm giống như trước đây…

Nhẫn, nhẫn đi… Nhẫn được là tốt rồi…

Rượu quá ba tuần, đám quần thần một bên cụng ly qua lại, một bên ca ngợi công đức của hoàng đế bệ hạ, tình cảnh có chút loạn.

Thần tử không thể hướng quý phi mời rượu, Vũ Kiếm Anh vui vẻ thoải mái cũng không để ý tới người khác, đem mặt vùi dưới bàn, một mình chuyên chú ăn.

"Ăn cùng bàn với nàng ta, so với cùng bàn loại mãng phu cũng không mấy khác biệt." Thượng vị quý phi lần thứ hai nói móc.

"Ta nói nàng nha, ăn thành cái bộ dạng như thế này, không bằng tự sát đi." Hạ vị quý phi đổ thêm dầu vào lửa.

"Thật là mất hết mặt mũi của Vũ phủ." Hạ hạ vị quý phi cũng không cam lòng yếu thế.

Vũ Kiếm Anh cúi mặt thấp hơn. Trời thấy còn thương, hắn lúc trước chẳng qua là muốn bảo vệ danh dự của tỷ tỷ, nay lại đem mặt mũi tỷ tỷ phá hủy hoàn toàn, nếu để Vũ Tú Anh biết, số phận của hắn không cần phải nghi ngờ. Nhưng mà hắn chính là có tấm lòng tốt a. Ai biết chuyện tốt lại trở thành chuyện xấu đâu.

Hắn bỏ xuống trái tim đang bị tổn thương mà tiếp tục gặm chân gà, nhìn về phía hồ.

Giữa hồ sen, một đám vũ cơ đang khởi vũ.

Vũ cơ trong hoàng cung đều là do các nước từ khắp nơi mang đến, vừa xinh đẹp, bộ dáng lại thùy mị thướt tha, tài năng của nữ tử trong diên trì đang nhìn hoàng đế mà khiêu vũ càng nhất đẳng thượng hạng, vòng eo mềm mại mỗi lần xoay đều khiến nam nhân ở đây tâm tình nhộn nhạo.

Nhất là nàng vũ cơ dẫn đầu kia, một thân lụa mỏng, đôi chân trần như tuyết nhẹ nhàng vũ, móng tay trái vừa dài vừa nhọn, càng theo yêu mị vạn phần. Đôi mắt mang theo muôn vàn mị hoặc, ném vào mỗi nam nhân ở đây, tất nhiên nhiều nhất chính là Hạ Thủy Hàng.

Vũ Kiếm Anh dường như đã quên hết bất hạnh mình đang gặp phải, đôi mắt gắt gao nhìn theo nàng vũ cơ dẫn đầu kia, cảm thấy nàng như đang nhìn chính mình, phảng phất lại không phải, bất giác không tự chủ được mà trong lòng liền sinh ra cảm giác hỗn tạp, những hoang tưởng tươi đẹp khó khống chế.

Hạ Thủy Hàng bắt đầu chú ý, vũ cơ đích thực rất hấp dẫn, bất quá chẳng bao lâu ma xui quỷ khiến thế nào ánh mắt hắn dời đến cái bàn kia, rồi dừng lại trên người "Vũ quý phi".

Cái khác, ba quý phi nọ hướng nàng châm chọc khiêu khích, hắn đều có thể nghe được, tuy rằng các nàng làm như không có việc gì, nhưng hắn không thể không chú ý đến gương mặt cười đến cương cứng của các nàng, cùng hướng "chính là phía trước" cái miệng nhỏ nhắn đang không ngừng chuyển động.

Vũ quý phi người này quả thật kỳ quái, rõ ràng là nữ nhân Vũ gia, tại sao ngay cả huyết tính (bạo lực) của Vũ gia một chút cũng không có? Nghe nói, lúc trước phụ hoàng một câu khen vũ cơ đẹp khởi vũ lại càng đẹp, Vũ hậu liền một phát đập nát cái bàn rồi bỏ đi.

Bây giờ bị ba ả quý phi liên hợp bới móc, vị Vũ quý phi này không nhảy dựng lên thì thôi, tại sao ngay cả một câu cãi lại cũng không có? Cư nhiên có thể nuốt trôi…

Nói đi cũng phải nói lại, Vũ quý phi này ăn rất được nha, tính đến hiện tại nàng ấy đã ăn hết sáu bàn điểm tâm, bảy chén hạt sen long nhãn, tám dĩa đồ nướng, chín cái chân gà, so với hắn ăn còn nhiều hơn, nàng ấy sẽ không bị đầy bụng đi?

Trùng hợp ngay thời điểm Hạ Hành đang nghĩ như thế Vũ Kiếm Anh buồn bực buông cái chân gà trên tay xuống, nhìn về phía vũ cơ giữa hồ sen. Tiếp theo, tình huống làm cho người khác nhất thời khó hiểu, Vũ quý phi nàng… nàng cư nhiên nhìn đám vũ cơ mà chảy nước miếng…

Được rồi, nàng không có chảy nước miếng… Nhưng cái loại ánh mắt mê đắm này sao hắn có thể nhìn lầm? Nhìn đàm thần tử xung quanh sẽ biết _____ Nhất! Khuông! Nhất! Dạng!

Vũ Kiếm Anh không hề biết suy nghĩ của vị hoàng đế cao cao tại thượng kia, trong mắt hắn chỉ có vị vũ cơ xinh đẹp, hắn dường như quên mất mình đang ở nơi nào, chỉ còn lại vòng eo mảnh khảnh, cùng chiếc mông đầy đặn.

Thật sự là một bộ dáng xinh đẹp a. Nếu hắn may mắn lấy được nàng… Hoặc có thể cùng nàng thân cận, như thế có bao nhiêu hạnh phúc. Kia, mông nhất định sẽ rất co dãn, sờ vào cảm giác nhất định tốt lắm… a, a!!!

Chính là… hắn là bị ảo giác sao?

Vừa rồi ở một nhịp trống nào đó, mỹ nhân dường như đã vũ sai một bước rồi.

Nàng vốn là hướng về một người mà đi, lại bẻ một bên hướng đến vị trí Hạ Hành.

Vũ Kiếm Anh không hiểu vũ đạo, nhưng vũ đạo và võ đạo trên nguyên tắc cũng không sai biệt mấy. Trôi trảy, đẹp mắt, là nguyên tắc cơ bản, hơn nữa sau khi quen thuộc động tác sẽ trở thành một loại thói quen, cho dù trong đầu không nhớ, cơ thể cũng sẽ theo thói quen mà hoạt động, đây chính là bản năng của vũ giả (người học múa) và võ giả (người học võ).

Mà cho đến bây giờ, nàng vũ cơ trong điệu múa như nước chảy mây trôi lại đạp sai một bước là phi thường không hợp lý, bởi vì bước này trừ bỏ khiến nàng giống như con khỉ ra, thì không còn tác dụng gì nữa (=]])

Hắn cẩn thận nhìn lại, không khỏi rùng mình, vừa rồi chỉ lo xem mông mỹ nữ, dường như đã xem nhẹ việc gì đó.

Bình thường ở một nhóm vũ cơ, các động tác đều phải phối hợp nhịp nhàng, cho dù vị lĩnh cơ (vũ cơ đứng đầu) động tác có bất đồng với những người khác, thì các nàng vẫn phải như cũ làm nổi bật cho nhau, tựa nhưng cánh hoa cùng hoa tâm, hỗ trợ lẫn nhau không tách rời.

Mà vị lĩnh cơ này mặc dù cùng với nhóm vũ cơ phía sau mềm mại xinh đẹp đồng nhất, nhưng giữa động tác lại ẩn ẩn một cỗ khí sát bén, loại sắc bén này làm nàng tách rời so với người kế bên, phảng phất như ở một thế giới khác.

Một lát sau, giữa tiếng trống tương đồng, nàng lại đạp sai một bước nữa.

Lần này Vũ Kiếm Anh chú ý, nguyên lai nhóm vũ cơ đều theo nàng mà múa, tùy thời mà di chuyển phối hợp cùng nàng, vô luận nàng bước sai một bước kia, các nàng đều nhịp theo một nhịp, vị trí không xa không gần, cho dù nàng bước sai điệu múa có chút hỗn loạn, nhưng các nàng vẫn có thể lập tức đuổi kịp.

Không ai phát hiện ra điểm này, đám đại nhân ra vẻ đạo mạo cùng nhau đo lường phỏng đoán lén nhìn bộ ngực đang run rẩy kia, căn bản không có thời gian chú ý tới sinh mạng của hoàng đế đang cận kề nguy hiểm.

Càng tiếp cận, lĩnh cơ càng cười đến ngọt ngào, những suy tưởng hoa hòe trong lòng Vũ Kiếm Anh đã sớm tan biến, lúc này hắn thầm nghĩ hô to một tiếng để mọi người nhận ra âm mưu của nàng. Nhưng hắn vừa há miệng lại ngậm lại, bởi vì kết quả sau tiếng hô hào đó chính là thân phận của hắn bị vạch trần, cả nhà trên dưới Vũ gia sẽ bị tịch thu tài sản tru di cửu tộc.

Hắn không thể không cắn chặt răng, đem âm thanh lấp kín ở cổ họng.

Đi theo nhóm vũ cơ, dừng lại ở bậc thang nhẹ nhàng đong đưa lĩnh cơ duyên dáng thanh thanh, vui mừng đi từng bước một đến gần Hạ Thủy Hàng.

Bàn tay Vũ Kiếm Anh nắm chặt lại thành nắm đấm, lông mi dựng thẳng, nghiến răng nghiến lợi _____ biểu tình này, thật ra so với ba vị quý phi kế bên mười phần tương tự, bất quá hắn không chú ý đến điểm này.

Nếu vũ cơ muốn tiếp cận hoàng thượng thì phải được hoàng thượng ngầm chấp nhận, một khi có ai vượt quá phạm vi cho phép của hoàng đế thì tự động sẽ có người mang nàng tha xuống, bất quá trong thời điểm này không ai dám lộn xộn.

Ai biết có phải hay không hoàng đế sẽ yêu thích mà mở kim khẩu?

Mà lúc bình thường Hạ Hành cũng không cho phép vũ cơ tiếp cận mình, nhưng vấn đề là hôm nay tâm tư của hắn không đặt trên người vũ cơ kia.

Hoàng đế bệ hạ của chúng ta đang buồn bực cân nhắc suy đoán biểu tình của Vũ quý phi, kỳ quái lúc nãy rõ ràng còn hướng vũ cơ chảy nước miếng, hiện tại lại đối với nàng ta thần tình ghen tỵ, một bộ dáng hận không thể một đao giết chết? Nàng ấy đang suy nghĩ cái gì? Chẳng lẽ nhanh như vậy liền yêu thượng hắn?

Không thể nào. Nhớ lại đêm tân hôn, hắn vừa xốc khăn voan lên, một gương mặt mẫu dạ xoa (hung hãn =.=) như nghiệp hỏa dưới địa ngục hiện ra trước mắt, khí thế hung mãnh đó làm hắn cứ tưởng sẽ bị nàng giết ngay tại chỗ. Kết quả đêm tân hôn là hắn bỏ chạy ra ngoài Tây hoa điện… Nàng ta sao có thể nhanh như thế thay đổi?

Vũ Kiếm Anh khẩn trương nhìn nhất cử nhất động của vũ cơ kia, nàng nhịp bước khiêu khích nhưng vẫn ngần ngừ chưa bước lên, quanh co ở khoảng cách an toàn cùng nguy hiểm.

Cơ hồ như đã tiếp cần rồi lại bổng nhiên rời xa giống như một thợ săn kiên nhẫn, biết mình đã bày thành công thiên la địa võng kế tiếp là chậm rãi giơ cung lên, chuẩn xác nhắm vào tim của con mồi.

Ánh mắt của nội thị cùng cận vệ cũng gắt gao bị nàng hấp dẫn, không ai chú ý đến hành vi của nàng đã muốn vượt qua ranh giới.

Cơ hồ không ai…

Chột một tiếng đàn *loong coong* cao vút vang lên trên đầu mọi người. Vũ cơ xinh đẹp bổng hóa thành mãnh hổ, nhảy lên chiếc bàn trước mặt Hạ Thủy Hàng, trong ngực rút ta một con dao găm, hướng tim Hạ Hành mà đâm, mắt thấy sẽ đưa hắn vu tử địa.

Vũ Kiếm Anh dưới tình thế cấp bách, hai ngón tay kẹp lắm nửa cái chân gà vừa ăn phóng về phía vũ cơ, rồi vỗ bàn lập tức phi thân lên.

Hạ Thủy Hàng trơ mắt nhìn con dao của vũ cơ hướng về chính mình, trong nháy mắt sẽ đâm vào tim hắn.

4. Chương 2-2

Nhưng lúc này động tác của vũ cơ nhất thời trì độn, *xích lạp* một tiếng xoẹt qua long bào của Hạ Thủy Hàng trượt hướng về phía khác.

Vũ cơ một kích thất thủ căm phẫn kêu lên một tiếng, tay trái biến thành hổ trảo, móng tay màu đỏ dài một tấc chụp vào mặt Hạ Thủy Hàng. Không cần nghĩ cũng biết móng tay kia nhất định tẩm đầy kịch độc, một khi dính máu hắn chết là điều không thể nghi ngờ.

Hạ Thủy Hàng đá chiếc bàn xoay người ngã về phía sau, đáng tiếc động tác quá chậm móng tay vũ cơ sắp đâm đến hắn, chỉ cần thêm một chút khoảng cách hung khí thật dài màu đỏ kia sẽ chọc thủng đôi mắt.

Một kình sắt vươn ra, ngăn chặn móng tay sắc nhọn của vũ cơ, chỉ nghe *ba ba* vài tiếng năm móng tay cùng khuỷu tay ả bị chặt đứt rời.

Vũ cơ hét lên một tiếng, tay trái gạt đi máu tươi đang chảy đầm đìa chưởng lực đánh tới ngực Hạ Thủy Hàng.

Mà một chưởng này gần như chụp tới thiết bản, người tới không thèm đế ý chút nào, gắt gao chế trụ cánh tay trái của ả.

Vũ cơ hung tợn nhìn người đang chế trụ mình, tay phải giơ cao đoản dao… *phốc* một tiếng chặt đứt cánh tay trái chính mình rồi nâng dao hướng đến Hạ Thủy Hàng.

Vũ Kiếm Anh không kịp khiếp sợ, ngay lúc mành chỉ treo chuông bắt được gáy của vũ cơ, đem ả cùng cánh tay cụt ném ra xa.

Ả rơi vào giữa đám vũ cơ đang ca múa, cánh tay cụt rớt xuống bàn một lão đại thần, nhóm vũ cơ nhất thời bùng nổ, thét chói tai lảo đảo chạy trốn. Lão quan đại thần mắt mờ nheo lại, thời điểm cố nhìn rõ lễ vật gì

hôm nay rơi vào người mình vô thanh vô thức lăn ra chết ngất. Ngự hoa viên trở nên hỗn loạn, mọi người chen nhau chạy trối chết, nhưng không ai biết mình đang chạy trốn cái gì.

"Hộ giá! Hộ giá!" Lúc này nội thị mới kịp phản ứng mà hô to.

Đám thị vệ giơ kiếm mờ mịt. Phảng phất chưa nghĩ ra trong nháy mắt ngắn ngủi kia đến tột cùng là xảy ra chuyện gì.

Vũ Kiếm Anh không để ý lễ nghi trụ trên long bào Hạ Thủy Hàng, tay kia ôm lấy hắn vội hỏi:

"Hoàng thượng, Người không sao chứ?"

Một quý phi dáng người cao lớn ra tay tương trợ, cái điểm nhỏ xinh bị hoàng đế ôm lấy (o_o) … Này… Không những xem nhẹ còn hỏi đối phương có sao không, loại trường hợp này thật sự quỷ dị a.

Hạ Thủy Hàng há miệng thở dốc. Hắn đã biết "Vũ quý phi" không thích hợp ở điểm nào rồi, ngực của "nàng"… kia căn bản không phải ngực nữ nhân a. Hắn đã đụng tới cơ ngực. Thiên chân vạn xác.

Lĩnh cơ bị quăng té từ dưới đất bò lên, đám thị vệ cuối cùng cũng chịu phản ứng, trường thương bức trụ quanh thân ả cao giọng quát:

"Quỳ xuống!"

Ý niệm trong đầu lĩnh cơ đằng nào cũng phải chết nên ả không hề để đám thị vệ kia vào mắt, mạnh mẽ đứng dậy bước về phía trước, trường thương xuyên thấu thân hình mềm mại. Nàng hé miệng, *phốc* một búng máu hướng đến Hạ Thủy Hàng mà phun.

Máu tươi rơi vào mặt của hai tên thị vệ gần nhất kêu lên thảm thiết, buông trường thương trên tay ôm mặt lăn lộn dưới mặt đất.

Phun ra một hơi cuối cùng, vũ cơ ngã xuống tắt

Máu nàng có độc!

Vũ Kiếm Anh kéo Hạ Hành về phía sau vừa vặn rơi vào đám nội thị, đám nội thị bất ngờ cùng ngã xuống đất.

Hạ Thủy Hàng tất nhiên thoát hiểm, giữa một trời rắc đầy huyết vũ kia Vũ Kiếm Anh muốn tránh cũng không thể tránh.

Hạ Thủy Hàng dường như đã quên đi y không phải là quý phi của mình, nhịn không được mà hét lên.

"Vũ quý phi! Cẩn thận!!!"

Vũ Kiếm Anh hung hăng mang áo choàng ngăn lại giống như một hỏa luân trong tay mà lượn vòng đồng thời phi thân lui về phía sau, huyết vũ khối khối nện lên trên áo choàng tựa như sắt thép va vào nhau vang lên tiếng *tranh tranh*

Ước chừng lui vài chục trường mới đem toàn bộ huyết vũ ngăn lại, Vũ Kiếm Anh nhẹ nhàng đáp trên mặt tuyết.

Vị Vũ quý phi này, mặc dù thân hình có chút… to lớn. Nhưng hôm nay" nàng" biểu lộ ra chiêu thức trông thật là đẹp mắt a. Trong nháy mắt khi "nàng" rơi xuống đám triều thần nhưng giống như những con thỏ bị chấn kinh chen chúc nhau, lại có không ít người kêu lên: "Hảo"

Vũ Kiếm Anh không có nghe thấy âm thanh "Hảo" kia, hắn thậm chí không có cảm giác mình đang rơi xuống đất chỉ cảm thấy mình vẫn còn tại bầu trời phiêu… a… phiêu. Giữa màu trắng mênh mông chiếm lấy toàn bộ tầm nhìn của hắn. Thời điểm cảm nhận được hơi lạnh như băng phía sau lưng, nguyên lai chính mình đã ngã xuống mà bên dưới là tuyết lạnh hàn băng.

"Vũ quý phi! Vũ quý phi!"

Thanh âm Hạ Thủy Hàng xuyên thấu màng tai hắn, giống như thiên hạ chỉ còn mỗi âm thanh này, những thứ khác đều không tồn tại.

Uy… Không đúng… Hắn lại ra chuyện ngu ngốc gì?… Hắn đã bị phát hiện?… Vũ gia… Sẽ bị tịch thu tài sản, tru di cửu tộc???

Ở trong lòng Hạ Hành, Vũ Kiếm Anh chậm rãi nhắm mắt lại, bất tỉnh nhân sự.

……

Vũ Kiếm Anh thủy chung ý thức được giữa thanh tỉnh và mông lung, hắn có thể nghe thấy bên cạnh mình vẫn có người nói chuyện, thanh âm cao có thấp có, đủ loại, nhưng nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì, tựa như những lời nói kia không phải ngôn ngữ hắn có thể nghe hiểu được.

Thời gian trôi qua quá chậm cũng có thể là quá nhanh, với hắn mà nói đã không còn để ý tốc độ của thời gian. Hắn cảm thấy mình ở nơi này lại như không ở nơi này, hoặc là không nên tồn tại ở chỗ này nhưng lại bị thứ gì đó giữ chặt, muốn đi cũng không đi được.

Lại qua thật lâu thật lâu _____ cũng có thể là trong phút chốc. Hắn mở mắt ra.

Ngay cả hắn cũng không biết tại sao lại trợn to mắt, vì trong mộng có cái gì đó dọa hắn ni, nhưng nhớ không ra. Bất quá khi hắn tỉnh dậy, tiểu nha đầu bên cạnh lập tức đem cái chậu ném lên trời _____

"Ai nha!!! Quý phi nương nương tỉnh! Quý phi nương nương tỉnh!" Tiểu nha đầu xoay người chạy ra ngoài, hô to.

Cái chậu bằng đồng rơi xuống đất *đương* _____ Âm thanh vọng vào trong óc Vũ Kiếm Anh thật lâu… thật lâu…

Vũ Kiếm Anh đáng thương ý thức đã không quá rõ ràng, loạn thành một đống mờ mịt thậm chí hắn đã quên mất mình là ai, ở đây để làm gì…

Một đám cung nữ thái giám vây quanh người mặc hoàng bào ầm ập xâm nhập phòng người bệnh, đại nhân mặc hoàng bào kia đi đến giường bệnh, đem Vũ Kiếm Anh đang chuẩn bị kinh sợ định chạy trốn một phen ấn về.

"Ái phi vì Trẫm mà chịu khổ rồi!" Người mặc hoàng bào cười phi thường phi thường nhu tình, tay đặt trên ngực Vũ Kiếm Anh lại phi thường phi thường không lưu tình chút nào: "Ái phi thân thể còn yếu, ngàn vạn lần không được đứng lên a. Mau nằm xuống!"'

Khi nhìn đến hoàng bào hoàng đế Hạ Thủy Hàng, nhất thời trí nhớ Vũ Kiếm Anh đã trở về trong não trong nháy mắt hắn hận không thể ngay lúc đó chết trong tay vũ cơ kia.

Vũ Kiếm Anh mở miệng, âm thanh khàn khàn đáng sợ.'

"Hoàng… Hoàng Hoàng … Hoàng thượng …""

Hạ Thủy Hàng lập tức thâm tình ngăn cản hắn.'

"Ái phi bị độc làm bị thương yết hầu, ngàn vạn lần không cần miễn cưỡng nói nhiều a, sẽ làm tổn thương chính ngươi."'

Vũ Kiếm Anh giật giật tay, phát hiện tay trái mình bị bao thành cái bánh chưng, nhớ lại mình ở tình thế cấp bách tay không cắt đứt móng tay của vũ cơ, hắn là khi sơ ý bị xước dính độc nên bị tê liệt cho nên lúc ấy không có cảm giác.'

Bất quá tay bị dính độc, làm thế nào có thể lan đến cổ họng???

"Kỳ thật ta…" Hắn muốn nói, nhưng bàn tay Hạ Thủy Hàng "nhẹ nhàng" đặt trên miệng hắn, hắn có ảo giác những ngón tay kia muốn đem miệng hắn bóp nát.

Hạ Thủy Hàng một bên làm chuyện tàn nhẫn, một bên hé ra gương mặt nhu tình như nước, hai mắt như bãi đá ngầm xoáy lốc nguy hiểm, sâu xa khó lường.

"Các ngươi ra ngoài đi." Hạ Thủy Hàng hướng đám người phía sau nói.

Tất cả thái giám cung nữ đều lui ra ngoài, chỉ còn lại một tiểu thái giám bộ dáng giống như con chuột đóng cửa lại, đứng đưa lưng về phía cửa.'

"Vũ quý phi…" Hạ Thủy Hàng cười meo meo đi đến nắm lấy cánh tay bị thương của Vũ Kiếm Anh, dùng sức giật một cái.

Vũ Kiếm Anh ngao ô một tiếng, nước mắt ba ba rơi xuống.

Này, này, này … Hoàng thượng, đây là gì a? Tra tấn bức cung sao?'

"Hoàng thượng ngài muốn biết cái gì liền hỏi ta a, ta cái gì cũng nói, không cần dùng sức… ngao ô… đau… Tội thần, tri vô bất ngôn (biết gì nói nấy), ngôn vô bất tẫn (đã nói thì sẽ nói cho hết), ngài hỏi đi, cầu ngài hỏi mau đi, không cần xoa bóp, ngao…"

"Thức thời, ta thích." Hạ Thủy Hàng đem tay hắn ôm ở trước ngực, điểm lực mà nhu tình.

"Được rồi, Ngài không hỏi, ta cũng nói. Ta nói. Cái gì ta cũng nói." Vũ Kiếm Anh khóc thét, nước mắt nước mũi đều chảy xuống. Hoàng thượng rõ ràng là đại mỹ nhân, sao lại tâm ngoan thủ lạt (thủ đoạn tàn nhẫn, tâm địa độc ác) làm ra loại chuyện thiếu đạo đức vậy.

Thế là uy vũ anh hùng Vũ quý phi, Vũ nương nương của chúng ta trước sự tra tấn bức cung nho nhỏ của Hoàng đế bệ hạ đã đem triệt để sự thật thẳng thắn nói hết, chính mình là ai, Vũ Tú Anh đã đi đâu, sự tồn tại của Mạt di… vân vân…

Điều Hạ Thủy Hàng cần, điều Hạ Thủy Hàng không cần, toàn bộ đều nói ra, hoàn toàn không để ý đến vạn nhất sau này Vũ Tú Anh trở về tính sổ với hắn như thế nào. Đầu hắn suy nghĩ được xa như vậy chỉ muốn trước qua được ải này tha thứ cho hắn đi, A-men!!!

Hạ Thủy Hàng mỉm cười nghe hắn nói, từ đầu tới đuôi chưa ngắt lời qua. Cái tay kia hắn vẫn ôm trong ngực, không biết là đã quên hay vẫn là chờ mong tùy thời điểm mà ấn xuống. (Ta sẽ nghĩ là Hàng ca ăn đậu hũ a =.=)

Sau khi đã đem hết thảy nói ra, Vũ Kiếm Anh đã khóc đến vô cùng thương tâm. Hắn cảm thấy nhất định kiếp trước mình đã tạo nghiệt _____ nghiệt rất lớn, rất lớn _____ Cho nên lão thiên gia ở kiếp này cấp cho Vũ Tú Anh cũng Hạ Thủy Hàng, hai đại thôi mệnh phù (bùa đòi mạng) đến hợp tác liên tiếp muốn lấy mạng hắn.

Hạ Thủy Hàng lại nở nụ cười, nụ cười của hắn rất kỳ quái, Vũ Kiếm Anh cho dù hai mắt đẫm lệ mờ mịt cũng cảm giác được có chút lạnh

"Ngươi cảm thấy, sau khi nghe hết toàn bộ sự việc… Ta nên giải quyết thế nào đây?" Hạ Thủy Hàng thân thiết hỏi.

Vũ Kiếm Anh dùng cánh tay không thương lau nước mắt nước mũi một bên bôi trét lên cái gối nằm, Hạ Thủy Hàng nhìn mà ghê tởm dứt khoát kéo xuống một góc sa trướng (màn ngủ) để y tùy tiện lau mặt.

"Ta… Ta…" Vũ Kiếm Anh hoang mang chớp chớp mắt. "Ta cho rằng, Ngài sẽ hưu (ly hôn) ta đi."

Hạ Thủy Hàng vô thanh cười lớn.

"Ta nói ngươi cũng không phải ngốc. Ngươi mà ta sắc phong làm quý phi là tỷ tỷ ngươi chứ không phải ngươi. Nếu ta muốn hưu là nàng, ngươi thử nhìn xem, nữ nhân Vũ gia còn có thể xuất giá không?"

Ngay cả hoàng thượng cũng nói nữ nhân không tốt, vậy nữ nhân trong nhà hắn thật sự tệ vậy sao???

_____ Vũ Kiếm Anh có thể tưởng tượng ra _____ tình cảnh chính mình cưới nữ nhân Vũ phủ sẽ bị cắn chết như thế nào _____ Nhất định sẽ thực thảm!!!

"Kia, tìm tỷ tỷ trở về…"

"Ngươi chạy đi đâu tìm?"

"Ít nhất cũng tìm người khác thay ta…"

"Ngươi cho là hoàng cung là nơi nào? Ai cũng có thể trở thành quý phi?"

"Ta không thể đảm đương được thân phận quý phi…"

“Cho nên ta cho ngươi nghĩ biện pháp. Biện pháp của ngươi đâu?”

“Đem ta biếm vào lãnh cung…”

Hạ Thủy Hàng thở dài.

“Vũ Kiếm Anh… Thời điểm ngươi cứu ta, thật là anh dũng, hữu dũng hữu mưu. Nhưng khi đối mặt với loại sự tình này, sao bỗng nhiên trở nên ngu ngốc như thế, thật khiến ta muốn đem đầu người cắt xuống.”

Vũ Kiếm Anh lập tức lấy bàn tay còn lại ôm đầu, cứ như ngay sau nó liền rớt xuống.

Hạ Thủy Hàng chậm rãi, dùng âm thanh vô cùng chân thành nói với hắn.

“Nhớ, ngươi là Vũ quý phi của ta, ngươi ở trước mặt trọng thần triều đình cứu trẫm một mạng, ngươi là ân nhân cứu mạng của trẫm. Trước khi rời khỏi, trẫm không thể làm cho Vũ quý phi ly khai, trẫm phải để Vũ quý phi nhận được hết thảy sự sủng ái mặc kệ sau này ngươi làm cái gì sai phạm cái gì, ngươi vĩnh viễn là Vũ quý phi của trẫm. Hiểu chưa?”

“Không hiểu.” Vũ Kiếm Anh ngốc lăng lăng nói. Ngốc thì có ngốc, nhưng trả lời thì rất nhanh.

Hạ Thủy Hàng đè cánh tay trước ngực.

Vũ Kiếm Anh kêu la thảm thiết.

“Hiểu chưa?” Hạ Thủy Hàng lại nói, meo meo cười. (anh ác vừa thôi _._!!)

Vũ Kiếm Anh rơi lệ gật đầu.

Hạ Thủy Hàng cẩn thận đem cánh tay chịu đủ mọi tra tấn thả lại trên giường, nhẹ nhàng vỗ vỗ, giống như vỗ ái phi thật sự của mình.

Tiểu thái giám mở cửa, Hạ Thủy Hàng thong thả bước ra ngoài.

Một lúc sau, người nào đó cũng kịp phản ứng, trên giường bệnh lại kêu một tiếng thảm thiết.

Mặc dù không ai ấn tay hắn.

…

Hạ Thủy Hàng đem một đoàn nội thị, khoan thai hướng tẩm cung mình mà đi đến.

Tiểu thái giám bộ dạng giống như lão thử (con chuột) nhanh tiến lên hai bước. theo phía sau Hạ Thủy Hàng nhỏ giọng hỏi:

“Cái kia, hoàng thượng… Ngài đúng thật sẽ lưu…”

Trong lỗ mũi Hạ Thủy Hàng bắn ra một cỗ lợi khí, quay đầu trừng hắn.

Tiểu thái giám “bừng bừng tỉnh ngộ” vội lui trở về: “Hoàng thượng tay nắm Càn khôn, nô tài ngu dốt.”

Hạ Thủy Hàng cười cười, xoay người đi tiếp.

Hoàng thượng bình tĩnh, hoàng thượng tay nắm Càn khôn, trong bụng hắn chửi ầm lên: Cho ngươi vương bát cao tử (con cừu non), dám cùng hoàng đế ta lộng ngôn. Tội khi quân phạm thượng có thể miễn, hại ta cưới nhầm nữ nhân Vũ phủ thì không thể tha! Sau này xem ta… ahahaha… hahahaha!!! Sẽ cho ngươi hảo hảo cảm thụ…

Tức giận quyết định luôn gây ra những hậu quả đáng buồn, hoàng đế bệ hạ của chúng ta đã từng trải qua, thậm chí đã phi thường thân thiết cảm nhận được kết quả của chính mình.

Đáng tiếc, cho dù xương cốt hư thối đến đâu, thì vết sẹo mang tên Vũ Kiếm Anh thoạt nhìn cũng đỡ hơn cái đại phiền toái Vũ Tú Anh.

Cho nên chúng ta có thể tha thứ, hoàng đế bệ hạ làm ra một chuyện ngu xuẩn khiến bản thân hối hận đến xanh ruột tím gan.

_____ Mà vận mệnh của hắn, cũng chuyển sang một bước ngoặc mới.

Sau vụ ám sát mùng tám tháng chạp, gia tộc Vũ quý phi được hoàng thượng nhiệt liệt khen ngợi và phong thưởng, nhưng Vũ gia không hề cao hứng. Trăm thước can dầu càng tiến thêm một bước, không ai phản đối ưu đãi vấn đề là sau khi phong thưởng thì không hề có động tĩnh gì, vô luận người Vũ gia cầu tình như thế nào thỉnh hoàng thượng cho gặp Vũ quý phi, nhưng giống như nê ngưu nhập hải (một đi không trở lại) không một chút hồi âm.

Quý phi hiện giờ như thế nào?

"Phượng thể" có khỏe mạnh hay không?

Độc đã được giải chưa?

Cái gì cũng không biết!

Chuyện duy nhất biết được là Vũ quý phi hộ giá có công, hoàng thượng đặc biệt ban thưởng, từ Tây hoa điện dọn đến gần tẩm cung của Hoàng thượng để dưỡng thương, Thanh Hòa điện.

Biết tin này Vũ Tông Hầu về nhà liền lật bàn.

"Phong thưởng đặc biệt cái gì! Thanh Hoà điện! Đúng là khinh thường người của Vũ gia ta quá!"

Thanh Hòa điện là chỗ dừng chân nghỉ ngơi của Hoàng thượng. Diện tích không bằng cái hồ lớn ở ngự hoa viên.

Bất quá vụ lật cái bàn Vũ Tông hầu không nói rõ nguyên nhân là sao, bởi vì dưỡng thương ở Thanh Hòa điện không phải là nữ nhi Vũ Tú Anh mà là nhi tử của hắn Vũ Kiếm Anh.

Vũ Kiếm Anh không biết ngoài kia xảy ra chuyện gì, hắn chỉ cần biết cả nhà không bị tịch thu tài sản chém đầu thị chúng đã rất tốt rồi _____ nhưng bị lưu lại đây làm quý phi của người ta thì rất không tốt.

Không biết Hạ Thủy Hàng dùng dược gì, bây giờ chỉ cần xuống giường đi chừng nửa bước bắp chân Vũ Kiếm Anh liền trở nên run rẩy toàn thân vô lực chứ đừng nói đến nội công, bộ dáng yếu đuối nhu nhược.

Hạ Thủy Hàng thay toàn bộ cung nữ bên cạnh hắn, chỉ lưu lại một tiểu cô nương gương mặt như búp bê _____ chính là a đầu ngày đó loạn ném cái chậu _____ chiếu cố hắn. Ngày hôm sau hắn tỉnh lại liền rớt xuống giường tiểu cô nương đáng thương khóc suốt một ngày cũng không đem hắn đỡ lên lại, thế là hắn đối với nơi này hoàn toàn tuyệt vọng.

Hiện giờ người duy nhất hắn có thể dựa vào là Vũ Tông hầu _____ Dĩ nhiên, kỳ thật ngay từ đầu thì hắn cũng chỉ chờ mong cha của mình, những người khác sao có thể trông cậy vào?

Nhưng không biết vì sao, "lời thề son sắt" ấy của Vũ Tông hầu đã để hắn đợi quá lâu giống như đã tan biến, sau khi Vũ Kiếm Anh bị thương chưa từng xuất hiện qua, người nhà hắn cũng vậy ngay cả một lần đến thăm hắn cũng không có.

Người duy nhất chiếu cố hắn là tiểu cô nương Huyên Huyên mới biết được sự thật tàn khốc đó, Vũ Kiếm Anh phi thường thương tâm cảm thấy mình như bị cả thế giới ruồng bỏ, đồng thời bắt đầu ảo tưởng đến tình cảnh làm nô lệ cho Hạ Thủy Hàng dẫn đến mỗi ngày hắn nằm yếu ớt trên giường bệnh, lấy nước mắt rửa mặt.

Ngừng lại.

Tại đây ta muốn thanh minh một chút, tình cảnh trên kia là thật, bất quá điều này đúng như dự đoán của Hạ Thủy Hàng.

Lúc Hạ Thủy Hàng nhẹ nhàng rình coi Vũ quý phi tuấn tú, sẽ thường xuyên chứng kiến Vũ Kiếm Anh ghé vào giường hay trên mặt đất, đấm nệm khóc lớn, các kiểu… Cảnh này làm cho hắn vô cùng cao hứng.

Đây, cảnh tượng giống như trong suy đoán khiến cho hắn không thể không cao hứng, nhưng sự chờ mong quá mức về điều gì đó sẽ đem lại tác dụng tương phản, dùng sức kéo lại suy nghĩ của mình, cho dù là hoàng đế bệ hạ cũng khó tránh được loại sai lầm này, chúng ta nhất định phải tha thứ cho hắn.

Sự thật là, Vũ Kiếm Anh đúng là đang khóc, bất quá không phải đau khổ khóc vì chính mình bị vứt bỏ, hắn đích thực có đấm nệm, bất quá không phải vì để giải trừ thống khổ… Được rồi, hắn đúng là đang giải trừ thống khổ, nhưng không phải là nỗi khổ tâm lý mà là tay của hắn.

Không biết vũ cơ kia dùng độc dược chết tiệt gì, cũng không biết tên chữa trị cho hắn đã dùng loại thuốc giải chết tiệt gì, khi hắn tỉnh dậy tay trái vừa đau lại vừa ngứa, ngứa vô cùng ngứa đau vô cùng đau, kim châm xát muối miệng vết thương giống như bị hàng ngàn con kiến chui vào, ngày đêm đều như vậy.

Vô luận ai khi gặp tình cảnh đáng sợ này cũng đều khóc đến đất trời đảo lộn, hơn nữa dùng hết sức đấm nệm bởi vì nó rất đau rất ngứa, cho dù uy danh cái thế Vũ thái gia nhất định cũng sẽ như thế, cho nên chúng ta cũng nên đồng dạng thông cảm cho hắn.

Tóm lại, có thể tha thứ. Vũ Kiếm Anh ngốc ở đây ít nhất đã mười ngày, không có gì ngoài suy nghĩ chuyện quan trọng, chính là mình đã bị thế giới vứt bỏ như thế nào hắn thầm nghĩ đem tay mình chặt đứt _____ a, chặt… nhưng điều kiện tiên quyết ở đây là, nếu có thể tự dài lại hắn nhất định không do dự mà làm như thế.

Cho nên càng có thể tha thứ, hắn bắt đầu thống hận chính mình lại trở thành người như vậy. Không phải là vũ cơ kia – nàng đã chết, cũng không phải Vũ Tú Anh – nàng đã bỏ trốn.

Người hắn muốn bầm thây vạn đoạn chỉ có một _____ kẻ mà từ lúc khai sơ đã bị lão thái gia bức bách cả Vũ gia thề phải bảo vệ, hơn nữa lần này do chính hắn bảo hộ – Hoàng thượng Hạ Thủy Hàng.

Ngươi không thể yêu cầu hắn bảo trì lý trí trước vết thương vừa ngứa vừa đau đến hận không thể chặt rụng đi tay của mình. Nếu biết tên đầu sỏ nào đó mỗi ngày đều ở ngoài rình coi hơn nữa lộ ra biểu tình khoái trá thì càng không thể.

Hạ Thủy Hàng không biết vì sao mình lại nhàm chán như thế, rõ ràng còn một đống việc nhà việc nước việc thiên hạ, đang chờ thiên cổ nhất đế là hắn đi làm, thế mà mỗi ngày đều dành thời gian chạy đến đây rình xem biểu tình khóc lóc thật sự khó coi của vũ phu.

Dù biết hành vi này không bình thường, hắn không thể không lo lắng đến một loại khả năng: có lẽ vũ cơ kia vẫn còn một phương diện đắc thủ, có lẽ hắn vẫn chưa tìm ra được nguồn căn gốc rễ.

Tiểu thái giám hoàng phi thử (chuột bay, dơi màu vàng =.=), tựa hồ đồng ý với giả thuyết này.

"Hoàng thượng!"

Khi hắn chuẩn bị bỏ lại đống tấu chương như núi kia, đến rình coi biểu bình khóc lóc khó coi của vũ phu thì phi thử bước đến trước cửa quỳ xuống.

"Làm cái gì?" Hạ Thủy Hàng khó chịu hỏi còn không mau tránh ra, Vũ Kiếm Anh sắp khóc rồi a, còn không nhanh đến coi nếu bỏ lỡ thì phải làm sao.

Phi thử cao giọng nói: "Hoàng thượng! Người không thể vì mỹ sắc mà xao lãng triều cương a!"

Một câu "mỹ sắc" làm Hạ Thủy Hàng trợn tròn con ngươi, hổn hển đá phi thử một cước.

"Mỹ sắc ở đâu? Vũ Kiếm… Vũ quý phi kia, bộ dáng có thể kêu là mỹ sắc? Như vậy mỹ nhân hoàng triều ta đều chết sạch rồi?"

Phi thử nằm sấp tại chỗ không dậy nổi: "Nếu không phải mỹ sắc, nô tài thật sự không rõ hoàng thượng mỗi ngày đều đến… tương kiến (nhỉn ngắm =]]), là vì lý do gì? Kẻ lớn mật ám sát hoàng thượng, Vũ quý phi vì cứu Ngài mà bản thân mang trọng thương, Hoàng thượng không vội tra án ngược lại mỗi ngày đều đắm chìm trong … thương thế của Vũ quý phi. Nếu Vũ quý phi biết, chỉ sợ cũng sẽ thương tâm."

Hạ Thủy Hàng thu hồi ý niệm muốn đá hắn lần hai, có chút buồn bực.

Hắn biết mình như vậy rất có vấn đề, người nọ cũng không phải lão bà của người khác mà chính là "Quý phi" của hắn, sao không trực tiếp đi vào mà nhìn đến, cố tình giống như ăn trộm lén ở ngoài cửa số mà ngây ngốc? Ngốc xem mỹ nữ thì có thể hiểu nhưng đây không phải mỹ nữ, y nhìn tới nhìn lui có chỗ nào tốt?

… Đúng là có chỗ tốt, duy nhất có một chỗ chính là nước mắt của Vũ Kiếm Anh, mỗi lần nhìn y khóc thì hắn cảm thấy vô cùng cao hứng, nhưng có trời mới biết hắn cao hứng cái gì.

Hắn nghĩ nghĩ, thở dài xoay người, trở lại long án tiếp tục phê duyệt đống tấu chương cao như núi.

Hạ Thủy Hàng hôm nay không đến rình coi, tới thời điểm phát tác Vũ Kiếm Anh bắt đầu đau khổ khóc lên bất quá có điểm mất mác. Khi hắn theo thói quen lăn lộn dưới đất khóc hết phần của hôm nay, Huyên Huyên đã tha một đống thực hạp trên chiếc xe gỗ nhỏ, không sớm không muộn, thời gian vừa vặn.

Từ khi nàng phát hiện vị nam quý phi này sức ăn gấp bốn lần mình nàng sẽ không tái ủy khuất mình dùng tay không nói ra, việc đó quá cực khổ, hơn nữa Vũ Kiếm Anh căn bản ăn không đủ no.

"Nương nương, Ngài cảm thấy thân thể hôm nay như thế nào? Có điểm nào không khỏe? Ngài xem thức ăn như vậy được không? Nếu không nô tỳ sẽ bảo bọn họ đổi lại. Ngài nhất định phải ăn uống thật tốt nhanh đem thân mình dưỡng hảo, mới không uổng công Hoàng thượng mỗi ngày đều đến xem Ngài…" Huyên Huyên bày đồ ăn trên tay, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng nói.

Chỉ nghe "răng rắc" một tiếng, Vũ Kiếm Anh một hơi cắn đứt chiếc đũa, đôi mắt đỏ hồng vừa mới khóc gắt gao nhìn Huyên Huyên. Huyên Huyên liền câm miệng, dùng khay che mặt mình lại lặng lẽ đẩy cái xe gỗ đi, bóng dáng nhỏ nhỏ không tiếng động nhanh chóng rời đi, lầm bầm "Ta rất bận a, ta rất bận a"

Ta cứu hắn… Vũ Kiếm Anh bi thương nghĩ. Ta mạo hiểm tính mạng, chút nữa bị phế đi một cánh tay, mới vất vả cứu được hắn. Hắn không cảm kích thì thôi, cưỡng ép ta ở nơi này tiếp tục làm "quý phi" ta cũng không để ý, nhưng tại sao còn rình coi sự thống khổ của ta, còn lộ ra biểu tình thật phấn khích? Chẳng lẽ ơn cứu mạng không chuộc được tội khi quân sao?

Điểm trên xin nói một chút, Vũ Kiếm Anh đích xác là đang hiểu lầm Hạ Thủy Hàng. Khi quân là tội lớn cho dù hắn cứu mạng Hạ Thủy Hàng, nếu Hạ Thủy Hàng muốn truy cứu không phải là không có khả năng, từ chém đầu đổi thành treo cổ đó là một ân điểm, ít nhất hắn cũng được toàn thây.

Một người bình thường cũng có thể nhìn ra Hạ Thủy Hàng không hề muốn truy cứu, mà cơ bản cũng bởi vì hắn là người của Vũ gia. Còn nguyên nhân sâu xa khác, thì có trời mới biết.

Vũ Kiếm Anh không nghĩ được nhiều như vậy, cho nên lúc nào hắn cũng tự hỏi vì lý do gì Hạ Thủy Hàng buông tha mình. Hắn chỉ cảm thấy mình đã lãng phí sinh mệnh vì "cái loại Hoàng thượng" đó, thật là ngu ngốc.

"Không điều tra ra được thân phận thích khách?"

Hắn một hơi nuốt hơn phân nửa bánh mỳ hảo hạng, vấn đề này mỗi ngày hắn đều hỏi. Không phải vì Hạ Thủy Hàng mà là vì chính hắn.

Huyên Huyên ngồi đối diện hắn, miễn cưỡng ghé vào bàn nói.

"Còn chưa biết a. Bất quá nghe nói Ngụy đại nhân đang toàn lực điều tra, rất nhanh sẽ có đầu mối."

Người được gọi là Ngụy đại nhân hình quan Ngụy Hải Vinh, công chính liêm minh mà điều quan trọng là án tử nào rơi vào tay hắn không có án tử nào không phá được.

"Sắp có manh mối, sắp có manh mối…" Vũ Kiếm Anh ủ rũ nuốt nửa cái bánh còn lại: "Ngày nào cũng nói như thế, ngày nào cũng nói như cũ. Nếu không tra ra được hung thủ đứng sau, sự đau khổ của ta thế nào được sáng tỏ?"

Có gan ám sát hoàng đế, vũ cơ kia nhất định có chỗ dựa vững chắc, nhưng kẻ điều khiển nàng là ai? Vũ Kiếm Anh từ nhỏ luyện võ, không can thiệp vào chuyện triều chính, nhưng hắn vẫn mơ hồ cảm giác được chuyện này không hề đơn giản, bằng không tại sao ngay cả một chút tin tức cũng không có?

Huyên Huyên nghe hắn nói thế, lập tức mở to mắt lý luận.

"Nương nương sao lại không sáng tỏ a! Ngài không phải đã cứu hoàng thượng sao?"

Cho nên ta đang vô cùng hối hận. Vũ Kiếm Anh sinh khí trong lòng thầm rống.

"Cái kia, trước hết mặc kệ…" Cố gắng áp chế ham muốn hét lên, Vũ Kiếm Anh nói" "Không có tin tức của Mạt di sao?"

Mặc dù Mạt di hay hợp sức với Vũ Tú Anh khi dễ hắn, hắn cũng không nên nói ra sự tồn tại của nàng. Bây giờ suy nghĩ lại, hắn thật sự lo lắng cho an toàn của nàng, sẽ không bị Hạ Thủy Hàng bắt giữ đi?

Huyên Huyên cười, nâng cằm hắn lên.

"Ngươi còn quan tâm nàng a! Tiểu Kiếm!"

Vũ Kiếm Anh đang cắn bánh mỳ bỗng nhiên dừng lại.

Huyên Huyên lại cười, nhưng tuyệt không hồn nhiên.

Hạ Thủy Hàng nghe được tiếng kêu thảm thiết của Vũ Kiếm Anh, hắn cảm thấy buồn bực, tâm trạng hôm nay đặc biệt không tốt.

5. Chương 3

Vũ Kiếm Anh ở trên giường lăn qua lộn lại.

Hắn không mất ngủ, mà hắn không thể không mất ngủ. Hôm nay Mạt di nhân lúc ngự y không chú ý, đem thuốc mỡ "ngứa đau đau" trong truyền thuyết bôi lên miệng vết thương của hắn, cho nên bây giờ Vũ Kiếm Anh bị cảm giác vừa đau vừa ngứa tra tấn, lăn lộn trên đất.

Vũ Kiếm Anh vô cùng vô cùng muốn chạy trốn ra bên ngoài, đem miếng vải quấn trên cánh tay tê dại hung hăng chà sát xuống đất cao (thuốc mỡ) "ngứa đau đau" chết tiệt này nếu có cơ hội hắn sẽ quét lên người Mạt di _____ nếu thật sự làm được như thế thì tốt quá.

Hít sâu một hơi, cánh tay lại bắt đầu ngứa hắn nghĩ muốn khóc lớn nhưng Mạt di không cho phép, nàng nói hắn đã phản bội nàng một lần nếu dám gây phiền phức nữa nàng sẽ không khách khí. Hắn muốn xoay người nhưng nghĩ sẽ chọc đến nàng nên dù hiện tại ngứa đến lệ rơi đầy mặt, lại một chút động đậy cũng không dám.

Lại nói, Mạt di đúng là quái thai, thân là nữ nhân Vũ gia lại không chịu tập võ, rõ ràng là muội muội của Vũ Tông Hầu, bọn hắn phải gọi nàng một tiếng cô cô, sinh ra ở tướng quân phủ mà chỉ thích đi chơi bời ngoài giang hồ.

Chuyện Vũ Kiếm bị nhốt ở điện quý phi nàng có thể cho hắn một cái hoá trang trường kỳ (thời gian sử dụng lâu) rồi rời đi, vì cái gì còn muốn ở lại hoàng cung? Mà gương mặt thật sự của hắn cũng đã bị Hạ Hành phát hiện, hắn có lẽ thật lâu sẽ không cần đến hoá trang, vậy tại sao nàng vẫn chưa rời đi? Lại còn giả làm bộ dáng của Huyên Huyên. Thật sự chỉ vì trả thù?

Nữ nhân kỳ quái a, Mạt di a…

Vũ Kiếm Anh lặng lẽ đứng lên, bắt đầu nhìn ánh trăng bên ngoài mà rơi lệ.

Mạt di thật độc ác, đã hạ cao "ngứa đau đau" thì coi như xong đi còn bồi cho hắn thêm nhuyễn cân tán. Đây không phải đem hắn trở thành phế nhân sao? Thanh Hoà điện xây dựng trên một con dốc, từ bên ngoài đi vào là mặt đất bằng phẳng nhưng phía sau cửa sổ là một huyền nhai (vực sâu).

Ân, kỳ thật cũng không tính là huyền nhai, ngoài cửa sổ có hai người canh gác, bất quá bằng thân thủ của hắn bây giờ nếu từ nơi này nhảy ra, nhất định sẽ tạo ra âm thanh rất lớn đi? Dù sao cũng chỉ là giả thuyết, hắn giờ muốn tìm một chỗ đem cao "ngứa đau đau" rửa đi rồi hung hăng lăn lộn dưới đất khóc một hồi, đó mới thật sự là điều hắn muốn.

Vũ Kiếm Anh vừa rơi lệ vừa nghiêng người nhìn ra cửa sổ, chợt thấy không ít đồ vật hay ho. Một dưa chua đàn tử (giàn rau cải) cao bằng đầu người ngay phía dưới cửa sổ.

Tuy rằng rất kỳ quái, bên ngoài cửa sổ Thanh Hoà cung sao lại có dưa chua đàn tử, hơn nữa lại lớn như vậy, bất quá hiện tại hắn không quan tâm, đứa ngốc mới ở đây truy cứu đến tột cùng là nó không nên chỗ nào.

Hắn lặng lẽ đi ra cửa sổ, vững vàng giẫm lên dưa chua đàn tử nhảy ra ngoài.

Phía sau Thanh Hoà điện là một mảnh rừng trúc, cảnh vật thanh u trầm tĩnh, khi gió thổi đến đều dẫn theo vài phần hương vị tao nhã.

Không hổ là địa bàn của hoàng đế, ngay cả nơi nghỉ chân cũng có thể thoải mái như thế.

Vấn đề duy nhất là…

Vũ Kiếm Anh ngẩng đầu nhìn lên, vô số cây trúc khô quằn đổ nát đan xen nhau dày đặc giữa không trung, ánh trăng cũng không lọt qua … A _____ Đến tột cùng là tên ngu ngốc nào đem gậy trúc kết thành như vậy. Hại hắn vòng vo nãy giờ, ngay cả vị trí Thanh Hoà điện tìm khắp nơi cũng không thấy.

Hắn không biết chính là, Thanh Hoà điện không đơn giản chỉ là nơi nghỉ chân của hoàng đế mà còn là chỗ hộ thân tuyệt hảo, đường đi trái phải ra vào tuân theo quy luật, tỷ như cửa trước. Nếu như không sẽ rơi vào trúc lâm trận thế, vĩnh viễn không ra được.

Theo ý nghĩa trên mà nói, Hạ Thủy Hàng để Vũ Kiếm Anh ngụ ở Thanh Hoà điện nhằm mục đích gì? Thật là làm người ta không thể không hoài nghi…

Vũ Kiếm Anh trong rừng trúc vòng vo vô số vòng, sau khi phát hiện mình không đi ra được, hắn liền buông tha.

Có quan hệ gì? Cùng lắm thì kêu cứu thôi, chờ nghe được thanh âm của cứu binh, sẽ có người mang hắn ra ngoài. Vũ Kiếm Anh lạc quan nghĩ. Nhưng hắn quên mất một chuyện, bởi vì hắn hiện tại, một chút võ công cũng không có, lại không có hoá trang, trên người chỉ mặc nội y của nam nhân cao lớn, vạn nhất bị ngự lâm quân giết ngay tại chỗ, chẳng phải là quá oan uổng đi?

Giữa rừng trúc hoang phế hỗn loạn, thiếu thốn ánh sáng, đi thêm đoạn ngắn Vũ Kiếm Anh phát hiện ra một dòng suối nhỏ, cuối cùng cũng tìm được địa phương có nước hắn cao hứng đem mấy cây trúc thấp lùn xung quanh khe suối mà bẻ xuống, rồi mới vội vàng tháo bỏ lớp vải đang quấn trên tay hung hăng tẩy trừ vết thương.

Đừng nhìn Vũ Kiếm Anh cao lớn thô kệch kỳ thật hắn rất yếu ớt, từ lúc bị thương đến giờ hắn không dám xem qua miệng vết thương, mỗi lần đổi dược hắn đều nhắm chặt mắt _____ bởi khi Mạt di hạ độc được, do điều kiện tốt đẹp như thế. Hôm nay tự mình mở vải ra, hắn không khỏi bị hoảng sợ???

Kia cánh tay đáng thương bị phù thũng giống như heo đề (móng heo), toàn bộ béo lên ba vòng, cong cũng không thể cong lại được.

Điều an ủi duy nhất, miệng vết thương khép lại rất khá, dù sao vũ cơ kia dùng móng tay chứ không phải đao kiếm thương tổn cũng có hạn.

Đem cánh tay tẩy sạch, cảm giác đau ngứa cũng theo dòng nước trôi đi mất cảm giác thoải mái nhiều ngày không thấy làm cho hắn cảm động thiếu chút nữa rơi lệ.

Ngay thời điểm Vũ Kiếm Anh hỉ cực nhi khấp (vui quá hoá khóc) nước mắt cũng muốn rớt xuống, thì phía trên truyền đến tiếng *phần phật*.

Tiếng động này rất quen thuộc, giống như thanh âm của các huynh đệ trong Vũ gia lúc nhảy lên nhảy xuống trên nóc nhà. Đại hiệp giang hồ trong truyền thuyết sẽ bay tới bay lui như vậy hành hiệp trượng nghĩa, mà sư phụ Vũ Kiếm Anh chỉ dạy cho hắn võ thuật cấp thấp bởi bộ dáng hắn học khinh công tựa như con trâu giãy dụa bên huyền nhai (=]]), vì thế cho đến nay hắn chỉ có thể nhảy, bay lượn là điều không tưởng.

Cho nên, Vũ Kiếm Anh đối với hiệp khách trong truyền thuyết vẫn khát khao không thôi, chẳng lẽ hôm nay hắn có thể tương kiến?

Giấc mộng giang hồ làm cho trái tim con người ta nhiệt liệt kích động, hắn bổng nhiên đứng lên hướng thanh âm kia mà đuổi theo. Hắn chạy nhanh bước đi dần trở nên nhẹ nhàng, nhưng bản thân không chú ý đến.

Thanh âm phía trước luôn cách hắn không xa không gần, lơ đễnh một chút sẽ bị rớt xuống. Hắn phi thường hưng phấn trong lòng tràn đầy niềm tin mình sẽ gặp được hiệp khách, suy nghĩ nên dùng những lời nào để

khen ngợi. Bất quá dường như đã quên đã quên nơi này là hoàng cung, mà trong hoàng cung lại xuất hiện loại âm thanh này, sẽ đại biểu cho cái gì?

…

Hạ Thủy Hàng hôm nay vẫn như cũ, ở trong tẩm cung của mình thoải mái nghỉ ngơi.

Phi thử thái giám cầm một khay bài tử tần phi thỉnh hắn lựa chọn. Hắn miễn cưỡng nhìn qua vài lần, cũng không có bài tử người nào khiến hắn thuận mắt.

Hắn tuỳ tiện cầm lên một cái lại thấy không có ý nghĩa liền quăng trở về, trong lòng vô thức nghĩ: thật kỳ quái a, tại sao không có Vũ quý phi?… Thời điểm hắn ý thức được mình đang nhớ đến người nào đó, hắn "A" kêu một tiếng.

Nhóm nội thị sợ đến mức quỳ mọp xuống đất, dập đầu liên tục, một bên nói: "Nô tài có tội! Nô tài có tội!" Một bên lo lắng chính mình vừa rồi đã phạm lỗi gì mà khiến thánh giá kinh sợ như thế?

Phi thử hai ngày nay đối với hành vì kỳ quái của hắn đã nhìn rất nhiều lần, hiện tại cũng không cảm thấy sợ hãi nữa, liền phất tay cho lui đám nội thị. Sau khi những người khác đi hết hắn không chút hoang mang quỳ xuống trước mặt Hạ Thủy Hàng, hỏi: "Hoàng thượng, lúc nãy Người không tìm được bài tử Người thích sao?"

Hạ Thủy Hàng thở dài. Này hoàng phi thử có đôi khi cũng hiểu được tâm của trẫm a. Nhưng mà, thôi đi…

Hắn đứng lên, đến bên cửa sổ, nhìn rừng trúc bên ngoài.

"Phi thử, ngươi nói xem, trẫm có phải đang bị bệnh hay không?" Hắn hỏi.

Hoàng phi thử thức thời đi qua, khoác lên vai hắn một kiện áo mỏng, cung kính nói: "Hoàng thượng long thể an khang, như thế nào lại bị bệnh?"

"Cái kia, Vũ quý phi…"

Hoàng phi thử nghĩ thầm, quả nhiên là "Vũ quý phi", chẳng lẽ hoàng thượng thật sự đối với một nam nhân động tình? Truyền thuyết anh hùng cứu mỹ nhân, đả động tâm hồn thiếu nữ của mỹ nhân đúng là thủ đoạn tuyệt vời, nhưng nếu mỹ nhân kia cũng là nam, vậy phải xử lý như thế nào đây?'

"Vũ quý phi kia…" Hạ Thủy Hàng gian nan nói: "Trẫm chỉ cần nhìn y khóc, liền cảm thấy cao hứng và phấn khích, toàn thân thoải mái, y khóc càng lợi hại, trầm lại càng vui vẻ vô cùng, ngươi nói đây là xảy ra chuyện gì?"

Hoàng phi thử há to mồm, cứng đờ tại chỗ.

Hạ Thủy Hàng xoay người nhìn vẻ mặt hắn, u oán hít khí: "Ai, quả nhiên trẫm bệnh cũng không nhẹ đâu…"

Hoàng phi thử càng thêm đứng hình. Hắn vốn nghĩ, hoàng thượng đối với vũ phu kì dị kia mà động tình nhưng hắn có thể đoán mặt nổi của sự tình, lại không đoán được kế cục như vậy… Nam mô Quan thế âm bồ tát… Tây phương Như lai phật tổ… Hoàng thượng hắn… Sẽ không nhiễm tật xấu kỳ quái này đi?

Hạ Thủy Hàng trên mặt oán hận nhưng trong bụng lại cười đến thất ruột. Hắn đúng là đang phiền não, bất quá hắn càng thích xem người khác phiền não, tên tiểu thái giám thân cận này bề ngoài thì vô cùng thông minh kỳ thật phi thường dễ bị lừa, tuy rằng khi dễ không thích bằng lúc nhìn Vũ Kiếm Anh khóc nhưng cũng rất thú vị a!

Hắn xoay người lại nhìn về phía cửa sổ, tính toán đưa lưng về hoàng phi thử mà hảo hảo thả lỏng mặt mình một chút, nhưng trong nháy mắt vừa mới trở mình…

Bang!____

Một vật thể hình người mãnh liệt tiến vào, vững vàng chính xác hung hăng đem Hạ Thủy Hàng đánh ngã xuống đất. Vật thể kia quán tính thật lớn, Hạ Thủy Hàng bị hắn túm lấy trên mặt đất lăn lộn mấy vòng mới dừng lại.

Hạ Thủy Hàng đầu hôn mục nhuyễn (hoa mắt chóng mặt), nhất thời chưa thể nhìn được trước mặt rốt cuộc là cái gì. Bất quá hắn có thể cảm nhận được, mình đang ở dưới thân của một thân thể ấm áp, hơn nữa còn là thân thể của một nam nhân, mà nam nhân này so với hắn lại cao lớn hơn cường tráng hơn.

Hắn cố gắng mở mắt ra, liền hé ra một gương mặt quen thuộc, chậm rãi rõ ràng…

Nhìn tới chính mình đang bị đặt ở dưới thân người đó. Vũ Kiếm Anh… lại là… Vũ Kiếm Anh… Loại biểu tình khóc không ra nước mắt này, đọng lại trên mặt y thật sự rất thích hợp… Hạ Thủy Hàng nghĩ, nếu hắn trực tiếp đem y phục của y xé nát, rồi mới đem y thế này… thế này… (ý anh là xxoo?), không biết y sẽ lộ ra thêm biểu tình gì? Có thể hay không sẽ khóc lên khiến hắn thoải mái một chút?

…Hắn thật sự điên rồi!

Thời điểm Hạ Thủy Hàng bị suy nghĩ của mình làm cho khiếp sợ, phía trên truyền ra tiếng *khách lạp*, Vũ Kiếm Anh một tay ôm ghì lấy hắn, hướng bên trái long sàng lăn qua.

Mấy mũi ám khí kham kham xẹt ngang lỗ tai cùng đại não Hạ Thủy Hàng, cắm vào thạch bản bóng loáng dưới thân bọn họ.

Bọn họ lăn xuống phía dưới long sàng, ám khí một đường đuổi theo, chỉ nghe phía trên *boong boong* giòn vang, hàng loạt mũi nhọn cắm xuyên qua ván giường lộ ra như một chuỗi nanh vuốt hung tợn.

Cho dù là long sàng thì cao thấp cũng có hạn, trốn một người thì đượ hai người khó tránh được từng luồng ám khí dày đặc. Vũ Kiếm Anh và Hạ Thủy Hàng bị bức đến giáp rìa, rốt cuộc cũng không còn chỗ để trốn.

Thời khắc nguy cấp, Vũ Kiếm Anh xoay người đặt Hạ Thủy Hàng ở dưới thân, tính toán lại dùng lưng mình mà bảo hộ hắn chu toàn.

Này là phản ứng theo bản năng, trong nháy mắt đem chuyện người này đã từng cười nhạo mình, tạm thời quăng ra sau đầu.

Hoàng phi thử ngẩng người đảo mắt, cuối cùng cũng sực tỉnh cao giọng kinh hô: “Người tới a! Thích khách! Có thích khách!”

Hắn quát to một tiếng, bên ngoài nhất thời đại loạn.

“Hộ giá! Mau!”

“Ta nhìn thấy bóng người…”

“Đúng vậy ở phía trên! Bắn tên! Mau bắn tên!”

Ngự lâm quân từ bốn phương tám hướng như thuỷ triều vọt tới, bóng người trên nóc nhà do dự một chút rồi giống như mũi tên theo một hướng không tưởng mà chạy trốn, đảo mắt đã không thấy bóng dáng.

Ngoài cửa có người hô lớn: “Hoàng thượng! Mạt tướng đến trễ, khiến hoàng thượng kinh sợ.”

Hạ Thủy Hàng nghĩ muốn đi ra nhưng thân thể bị Vũ Kiếm Anh đè lên cuối cùng bị kẹt dưới long sàng.

Hoàng phi thử quỳ rạp dưới đất, đôi mắt ngóng trông nhìn tư thế của hai người dưới giường.

“Hoàng thượng, này…”

Nhìn cánh cửa vẫn chưa mở ra, võ tướng nghi hoặc đề cao âm thanh nói: “Hoàng thượng! Người có hay không bình an vô sự? Hoàng thượng?”

Nếu vẫn không phản ứng, hắn tám phần sẽ xông vào.

Hạ Thủy Hàng không phải không muốn trả lời mà là không mở miệng được, Vũ Kiếm Anh thật sự quá nặng ép tới hắn không thở nổi. Dùng sức đem Vũ Kiếm Anh ném xuống, hắn bây giờ giống như tử lý đào sinh (tìm được đường sống trong chỗ chết), hít một hơi thật sâu.

“Trẫm… trẫm không có việc gì. Các ngươi tức tốc phái người toàn lực điều tra tung tích thích khách, tuyệt đối không để hắn chạy thoát.”

Ngoài cửa võ tướng lĩnh mệnh, lập tức lui ra an bài nhân thủ.

Trong bóng đêm, Hạ Thủy Hàng hung hăng trừng mắt với Vũ Kiếm Anh, mặt mày xám tro từ dưới giường đi ra. Vũ Kiếm Anh đi theo phía sau hắn cũng không dám đứng lên, chỉ có thể quỳ gối trước Hạ Thủy Hàng.

Hoàng phi thử chạy tới, đưa khăn cho Hạ Thủy Hàng lau mặt, Hạ Thủy Hàng cúi đầu nhìn phía sau gáy Vũ Kiếm Anh, trong lòng rất nhanh tự hỏi.

Muốn hỏi Vũ Kiếm Anh, thân là "quý phi", có biết đêm hôm khuya khoắc đi dạo khắp nơi trong cung là tử tội? Nhưng tình huống vừa rồi cho thấy, y rõ ràng ngay cả áo khoác cũng chưa kịp mặc bỏ chạy đến đây để cứu mình, theo điểm này mà nói, không những không thể trừng phạt ngược lại còn phải khen thưởng y.

Hạ Thủy Hàng tại chỗ thong thả đi vài vòng trên môi khẽ mỉm cười. Hắn ngồi trên giường, nhận lấy trà áp kinh hoàng phỉ thử dâng lên, nói: "Vũ Kiếm Anh, ngươi có biết tội của ngươi không?"

Vũ Kiếm Anh dập đầu: "Thần đáng tội chết!"

Quả nhiên. "Nga… Vì sao là tội chết?"

Vũ Kiếm Anh cân nhắc nửa ngày, lúng túng nói: "Này… Mạo phạm hoàng thượng… Quấy nhiễu thánh giá…"

Mặc dù chưa đúng lắm, nhưng cũng không sai biệt mấy nhỉ?

"Vậy ngươi cảm thấy trẫm nên xử lý ngươi thế nào?"

Vũ Kiếm Anh sợ đến mức không nói lời nào cho ra hồn. "Chết… Cái kia… Chém đầu…"

Hạ Thủy Hàng nở nụ cười. Cười đến phi thường quỷ dị.

Hắn hướng hoàng phi thử làm một tư thế kì quái, hoàng phi thử lĩnh mệnh đi ra.

Vũ Kiếm Anh nằm trên mặt đất, trong đầu không ngừng hình dung ra đủ loại hình thức lăng trì xử tử… Vậy nhất định rất đau! Hắn nghiêm túc suy nghĩ, cuối cùng rút ra kết luận, cho nên hắn càng sợ!

Hạ Thủy Hàng cảm thấy rất thú vị. Kỳ thật Vũ Kiếm Anh muốn bỏ trốn cũng có thể, hiện tại trong tẩm cung chỉ có hai người bọn họ mà hắn lại không có võ công, chỉ cần y uy hiếp hắn muốn chạy trốn đến chỗ nào chả được.

Chính là tên ngốc tử này, ngay cả điều đó cũng không nghĩ ra thà rằng ở trong này chịu chết… Bất quá, "bào đắc liễu hoà thượng, bào bất liễu miếu" (chạy thoát khỏi hoà thượng, nhưng không chạy thoát nổi miếu). Vũ gia liền thảm. Xem ra tên này cũng không phải hạng người hoàn toàn ngốc nghếch.

_____ Nhưng sự thật là, Vũ Kiếm Anh căn bản không có nghĩ nhiều như thế, hắn thuần tuý chịu giáo dục đối với việc khiêu chiến quyền uy của hoàng đế, hắn nghĩ cũng không dám nghĩ đến, chỉ vậy thôi…

Một lát sau, hoàng phi thử trở lại, trong tay cầm một cái khay, trên khay đựng một bình rượu và một ly rượu, bên cạnh ly rượu có hai viên dược nhỏ.

Hạ Thủy Hàng cười cười, không rõ ý tứ, cầm lấy bình rượu rót một ly nâng tay lên cao bỏ một viên dược vào trong.

Ba ba hai tiếng.

Mặt Vũ Kiếm Anh không còn một chút máu. Đó là độc dược đi? Nghe nói trong hoàng cung có rất nhiều độc dược, có thể làm cho tràng ruột người ta thối rữa nát vụn thống khổ vài ngày cuối cùng nhìn không ra hình dạng ban đầu.

Hạ Thủy Hàng hơi hơi cúi thắt lưng, đem ly rượu đưa tới trước mặt Vũ Kiếm Anh.

Vũ Kiếm Anh nhận lấy một câu phản kháng cũng không có, ngoan ngoãn uống một hơi cạn sạch.

Đến tột cùng là nói y ngu xuẩn mới tốt hay nói y ngu trung mới tốt đây? Hạ Thủy Hàng nhìn thân thể cao lớn Vũ Kiếm Anh đang chậm rãi ngã xuống.

Xác định Vũ Kiếm Anh đã thật sự té xỉu, Hạ Thủy Hàng đối hoàng phi thử nói: "Ngươi đi hỏi Huyên Huyên, tại sao Vũ quý phi lại xuất hiện ở chỗ này, rồi kêu vài người tới đem hắn sang phòng bên cạnh. Mặc khác…"

Hạ Thủy Hàng nhìn chuỗi ám khí hàn quang loé loé trên giường, lo lắng một chút nói: "Đem giường đổi đi, để ngự lâm quân điều tra ra một chút coi như xong, đừng đuổi theo quá sát."

Hoàng phi thử ứng thanh rồi ly khai.

Hạ Thủy Hàng đi đến bên người Vũ Kiếm Anh, nhịn không được nhẹ nhàng nâng cánh tay bị phù thũng như móng heo của hắn lên, tự nói: "Ngươi đã cứu ta hai lần đều mạo hiểm tính mạng, đã như vậy ngươi cho rằng ta thật sự sẽ giết ngươi… Vũ gia rốt cuộc đã dạy dỗ tiểu đông tây ngươi như thế nào? Chẳng lẽ nghĩ ta là bạo quân?"

Vũ Kiếm Anh đang trong cơn ác mộng thấy mình đang bị ngũ mã phanh thây, không có cách nào trả lời Hạ Thủy Hàng.

…

Khi Vũ Kiếm Anh hơi hơi mở mắt, nhìn lên phía trên là vải lụa ngũ sắc kim long, hắn bay ra cũng giống như từ trên giường nhảy xuống _____ rồi mới phi nhanh ra khỏi kiệu.

Hạ Thủy Hàng ngồi bên cạnh mạnh mẽ dùng sức, thật vất vả mới đem Vũ Kiếm Anh giữ chặt. Đừng nói đùa, bọn họ hiện tại đang ở trên đường nếu bị người khác phát hiện trong ngự liễn của hoàng đế nhảy ra một nam nhân, kia hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

"Ngươi muốn làm cái gì?" Hạ Thủy Hàng phẫn nộ nói. Vì giữ chặt người này, quan đái của hắn đều bị nghiêng lệch đợt lát nữa đi ra cấp cho đám triều thần một ấn tượng "hoang dâm", làm sao xử lý đây?

Vũ Kiếm Anh nhìn hắn, biểu tình hoảng sợ như sắp bị cường bạo hai tay ôm chặt chính mình, lui đến tận sâu trong góc giường.

Ngự liễn của hoàng đế tất nhiên không giống như các loại kiệu tầm thường lại phi thường rộng lớn nếu muốn cùng một vài phi tử cùng nhau chơi đùa cũng có thể; bất quá dù sao ngự liễn chứ không phải phòng ở, Vũ Kiếm Anh muốn trốn cũng không trốn được quá xa, chỉ cần Hạ Thủy Hàng duỗi tay ra liền có thể đem hắn kéo trở về.

_____ Nhưng Hạ Thủy Hàng không có làm như vậy.

Vũ Kiếm Anh sợ hãi vạn phần nhìn ma vương trước mặt… Không, là hoàng thượng, mình không phải đã chết rồi sao? Chẳng lẽ hoàng thượng vì mình mà tự tử?… A… Phi phi phi! Hắn cũng không phải ngu ngốc.

"Hoàng… Hoàng Hoàng… Ta… Ta…"

Hạ Thủy Hàng trong lòng toát ra vô hạn khinh bỉ. Tiểu tử này sợ hãi liền nói lắp như vậy có thể là người xuất thân từ Vũ gia? Thật không biết tại sao mình lại mang y theo. Hắn thật sự điên rồi.

"Hôm nay là lễ tế xuân." Hạ Thủy Hàng lạnh lùng nói: "Ngươi là quý phi trẫm tối sủng ái. Đương nhiên là phải cùng đi với trẫm."

Lễ tế xuân mỗi năm một lần, thiên tử phải đích thân chủ trì buổi tế thiên, nghe nói hằng năm chỉ cần trong ngày này hoàng để di giá đến đỉnh núi Ngư Long sơn phía ngoại thành, thành kính hướng thượng thiên dâng tế phẩm thắp nhang cầu nguyện, năm sau nhất định sẽ mưa thuận gió hoà thu hoạch tốt.

Vũ Kiếm Anh càng khóc không ra nước mắt, Mạt di không có ở đây, không ai hoá trang cho hắn lại còn ở trước mắt văn võ bá quan tế thiên, đây không phải bức tử Vũ gia thắt cổ tập thể sao?

Nhưng… hắn sờ sờ y phục trên người mình, bỗng nhiên kinh hoảng phát hiện nguyên lai hắn đang mặc y phục của nữ nhân.

Hạ Thủy Hàng biết Vũ Kiếm Anh đang suy nghĩ cái gì, đem gương đồng đến trước mặt hắn, lạnh lùng nói: "Ngươi đoán được, chẳng lẽ ta không đoán ra được? Ta không tìm thấy Mạt di của ngươi, bất quá xảo thủ (người khéo léo) trong cung cũng không phải chỉ để làm tượng."

Trong gương đồng, hé ra khuôn mặt góc cạnh rõ ràng là của nam nhân nhưng mang đầy trang sức diêm dúa của nữ nhân, phấn son muốn bao nhiêu dày đặc thì có bấy nhiêu dày đặc…

Vũ Kiếm Anh có điểm muốn phun (ói =]])

Hạ Thủy Hàng cũng rất muốn phun, nhưng hắn quyết định sẽ phun sau buổi tế thiên hơn nữa còn phải phun lên người Vũ Kiếm Anh.

"Hoàng thượng… Người không giết ta… Chính là muốn Vũ gia trong buổi tế thiên tập thể nhảy xuống vực?…" Vũ Kiếm Anh rơi lệ, hoàng thượng cũng thật tàn nhẫn, hắn nghĩ thế.

Hạ Thủy Hàng sinh khí. Tên ngu ngốc sao lại nghĩ đến phương diện kia? Nếu hắn muốn đối phó với Vũ gia có rất nhiều cách không cần thiết phải làm cho chính mình cũng mất thể diện như thế này đi?

Hắn đem gương đồng gõ lên đầu Vũ Kiếm Anh, Vũ Kiếm Anh giống như tiểu tức phụ né tránh. Không né được.

"Ngươi là đầu heo sao? Nghĩ ta sẽ dùng biện pháp như vậy? Ngươi quả thật là ngốc đến cực điểm. Nếu như không phải còn có điểm dùng đến, thì ta mang ngươi theo làm gì a?"

"Có điểm dùng đến…"

Cái này xem ra là khích lệ sao? Vũ Kiếm Anh muốn nghĩ như thế, nhưng nhìn thái độ của Hạ Thủy Hàng sao không nghĩ đến phương diện này đi.'

Bất quá… mỹ nhân chính là mỹ nhân, sinh khí cũng là mỹ nhân. Nhìn cổ hắn đều đỏ, thật sự phấn nộn a… Bản thân cư nhiên đối với hoàng thượng sinh ra ý tưởng đại bất kính, rõ ràng muốn chết. Vũ Kiếm Anh đem hai tay bịt miệng mình lại.

Hạ Thủy Hàng không biết trong bụng Vũ Kiếm đang nghĩ cái gì, còn tưởng rằng y đang tự trừng phạt mình ngu xuẩn tâm không khỏi có điểm mềm lòng.

"Tốt lắm, coi như ngươi đã thành khẩn nhận sai, ta sẽ nói cho ngươi biết…"

Bình thường, hoàng thượng đi tế xuân sẽ có hoàng hậu cùng tế, có ý là "Long phượng trình tường", nhưng Hạ Thủy Hàng đăng cơ đến nay đã gần một năm vẫn chưa lập hậu cho nên chiếu quy củ sẽ mang theo một quý phi.

Triều thần truyền tai nhau, quý phi được dẫn theo lần này tương lai sẽ trở thành hoàng hậu.

Nhưng bản thân Hạ Thủy Hàng không có nghĩ như thế. Không nói đến hiện tại hắn không có hứng thú lập hậu, người được dẫn theo cũng không đại biểu cho nàng có thể ngồi ở hậu vị, huống chi lễ tế xuân này hắn mới là nhân vật chính, hoàng hậu chỉ là thêm một điểm tốt thôi, vì cái này mà lo lắng thật sự ngu ngốc.

Cho nên, hắn bắt đầu tính toán tìm một phi tử bình thường cùng đi với hắn, nhưng không ngờ Vũ Kiếm Anh đêm trước đó lại xông vào…

Đương nhiên hắn quyết định mang theo Vũ Kiếm Anh là một việc ngoài ý muốn. Sau khi hắn đăng cơ những hành vi ám sát nhằm vào hắn chưa từng ngừng lại, đêm qua loại sự tình này tìm đến tận cửa khiến hắn không khỏi hoài nghi, cái gọi là đại nội cao thủ đều là đám ăn không ngồi rồi.

Nếu không phải Vũ Kiếm Anh này hai lần kịp thời ở bên cạnh, hắn bắt đầu nghi ngờ chính mình có thế hay không sống đến tế xuân này?

Ngày mai tế xuân, hắn phải rời khỏi hoàng cung lúc đó khả năng hắn bị ám sát sẽ lớn hơn rất nhiều mang theo một Vũ tần phi sẽ có lúc cần đến Vũ Kiếm Anh bảo hộ.

Vũ Kiếm Anh nghe hoàng thượng thẳng thắn nói ra, không khỏi cảm động lệ quang loè loè. Nguyên lai chính mình không phải hoàn toàn vô dụng đi. Trong mắt hoàng thượng ít nhất mình cũng còn chỗ tốt như vậy. Bản thân hôm qua xông loạn vào tẩm cung hoàng thượng cư nhiên không có truy cứu! Hắn nhất định phải vì hoàng thượng trả giá hết thảy để đền đáp sự tán thưởng của hoàng thượng.

Vũ Kiếm Anh nghẹn ngào không nói nên lời, nước mắt ào ào chảy xuống.

Hạ Thủy Hàng trong lòng thở dài.

Người này quả nhiên là xuất thân từ Vũ gia, ngay thẳng lại dễ bị lừa… Khó trách Vũ gia là khai quốc nguyên huân (người có công lớn) tam triều nguyên lão, vẫn có thể vững vàng đến ngày nay mọi người đều phải nhân nhượng, đối với Thái tổ lại có ân tình, cũng không phải chết bởi "Công cao chấn chủ".

Hắn vỗ vỗ mặt Vũ Kiếm Anh: "Đừng khóc. Chút nữa lớp hoá trang trôi đi hết, bị người ta nhìn ra thì phải làm sao."

Vũ Kiếm Anh càng kích động. liều mạng đem tay áo lau chùi nước mắt, quệt xuống một tầng phấn thật dày cùng một đôi hoa tai, khuôn mặt càng thêm vô cùng thê thảm.

Hạ Thủy Hàng nhẫn xuống xúc động muốn cào nát mặt Vũ Kiếm Anh, y phục cao quý hắn tự mình cấp cho y giờ bị lau đến ô bẩn, cẩn thận đoan trang một chút ngược lại so với vừa rồi thuận mắt không ít.'

"Vũ Kiếm Anh nhất định thề chết bảo vệ hoàng thượng" Vũ Kiếm Anh vỗ ngực nói.

"Ngươi phải nói là "nô tỳ"..." Hạ Thủy Hàng nghiêm túc sửa lời hắn.

Vũ Kiếm Anh sắc mặt vặn vẹo.

Ta vẫn là thích vẻ mặt này của ngươi. Hạ Thủy Hàng meo meo cười.

Tới Ngư Long sơn thì đã chạng vạng, văn võ bá quan so với bọn hắn đến trước hai canh giờ đang đứng ở bên ngoài Ngư Long các cung nghênh thánh giá.

Lần này Hạ Thủy Hàng xuất phát, vẫn chưa tuyên bố là sẽ mang vị tần phi nào theo, ba vị tần phi ngửa cổ thật dài liền phán Hạ Thủy Hàng sẽ mang mình đi tế thiên, triều thần cũng nghị luận sôi nổi mỗi người đều trông ngóng. Người được chọn làm hoàng hậu tương lai tột cùng sẽ là ai?

Nhưng thẳng đến thời khắc khởi hành, cũng không ai biết Hạ Thủy Hàng dẫn theo người nào. Thế gia vọng tộc thông qua thám thính chỉ nghe được là có một vị tần phi nhưng thân phận vẫn không tra ra được.

Rất nhiều ngự lâm quân đang đến, ngự liễn minh hoàng trên sơn đạo được quét dọn sạch sẽ chậm rãi đi tới.

Văn võ bá quan khom người tương nghênh, không ít người lén lút trộm nhìn lên hy vọng cẩm liêm ngự liễn sẽ bị gió thổi bay đi, làm cho bọn sớm một chút nhìn thấy diện mạo của hoàng hậu tương lai.

6. Chương 4-1

Ngự liễn dừng lại bên ngoài Ngư Long các, các tế ti quan môn quy củ phân nhóm quỳ dọc hai hàng nghênh đón, sau khi được phép hai tên chủ tế tả hữu cúi đầu tiến lên, nhấc tay khom người chào đón Hoàng thượng và Hoàng phi.

Một nội thị thái giám quỳ gối bên cạnh ngữ liễn vén màn kiệu, hoàng thượng cùng hoàng phi chậm rãi đi ra.

Dựa theo quy tắc, lúc này phải là tả hữu chủ tế song song hai bên giúp đỡ đế vương và phi tử dìu hai người xuống ngự liễn, sau đó văn võ bá quan ba quỳ chín lạy tung hô ba lần vạn tuế, quỳ phải thật ngay ngắn, thanh âm hô lên phải lớn, nếu không thần tiên trên trời sẽ không nghe thấy được.

Nhưng khi đế, phi đi ra trong nháy mắt đó "rầm" một tiếng, có người ngã xuống đất không dậy nổi, tả chủ tế trộm nhìn bộ dáng hoàng phi chợt trừng to mắt, cằm rơi xuống đất.

"Vũ Tướng quân! Vũ Tướng quân!"

"Cha! Người không có việc gì đi!"

Bá quan chợt phát sinh nho nhỏ rối loạn.

Hạ Thủy Hàng một bên tận lực duy trì uy nghiêm đế vương của bản thân, một bên liếc mắt muốn nhìn xem địa phương đang rối loạn kia một chút, không để ý dưới chân đạp phải khoảng không, hắn "A yêu" một tiếng, nhào ra phía trước.

Vốn là tên chủ tế ngay bên cạnh phải trợ giúp, hoàng thượng xảy ra vấn đề, hắn phải liều chết đón lấy mới đúng, nhưng tên chủ tế gần Hạ Thủy Hàng từ lúc sơ kiến bộ dáng của hoàng phi vẫn còn đang khiếp sợ, nhất thời không phản ứng kịp, trơ mắt nhìn Hạ Thủy Hàng té nhào trên đất.

Hoàng phi hảo cường tráng... Đây là ý nghĩ đầu tiên của tả chủ tế.

Ta sắp bị diệt môn a… Đây là ý nghĩ thứ hai của tả chủ tế.

Ngay thời điểm Hạ Thủy Hàng sắp cùng tảng đá tiếp xúc thân mật, Vũ Kiếm Anh một bước xông đến, khom người chụp tới, nắm lấy thắt lưng hắn, tại chỗ "Xoát, xoát, xoát" xoay ba vòng, giảm bớt lực đẩy.

Thế là, văn võ bá quan cùng nhóm quan mô chủ tế trợn mắt há mồm mà nhìn, bọn họ có lẽ cả đời này sẽ không tái kiến lại cảnh sắc độc đáo này_____

Toàn thân y phục màu vàng hoa lệ, cường tráng hoàng phi đầu đội sai quan quý giá, hoàng thượng cũng một thân y phục hoàng kim cùng mão quan thượng phẩm đồng dạng sắp ngã xuống đất, trong nháy mắt người khác cơ hồ không thể thấy rõ thủ pháp gì, mạnh mẽ ôm lấy hắn, sau đó tại chỗ xoay vài vòng, trang sức vật phẩm hoàng kim quanh thân bọn họ, giống như vẽ ra vô số lưu quang, đai lưng toả ra tia sáng lấp lánh.

Kia thật sự là hoa lệ anh hùng cứu mỹ nhân.

Ách, chỉ trừ bỏ thoạt nhìn tựa như mỹ nhân cứu anh hùng… Chính là tựa hồ mà thôi.

Giữa văn võ bá quan lại xuất hiện xôn xao nho nhỏ, Đứng hàng đầu tiên là mười vị cựu thần, trừng mắt như ngưu, phía sau là đám thanh niên quan viên liều mạng rướm cổ, hoài nghi hai mắt mình có phải hay không đã xảy ra vấn đề, cư nhiên đem quý phi điện hạ xinh đẹp trở thành quỷ dạ xoa. (=]])

Trong đám người lại truyền ra tiếng gọi khẽ _____

"Vũ Tướng quân? A! Vũ Tướng quân…"

"Vừa tỉnh lại đã hôn mê!"

"Quần Anh huynh! Ngươi như thế nào cũng…"

Vũ Kiếm Anh cái gì cũng không nghe thấy. Với hắn mà nói ba vòng kia cũng không tính là vấn đề lớn, nhứng hắn đã quên bản thân đang mặc trang phục "Hoàng phi", trên đầu là sai vĩ kim truỵ, khi hắn xoay vòng kim truỵ lộng lẫy cũng rung chuyển theo.

Thời khắc hắn dừng lại, đầu đầy hoa tai xôn xao quất vào mặt hắn, truỵ vĩ xinh đẹp bị xô ngã nghiêng lệch, quất nát mặt (phấn) của hắn thì thôi, cư nhiên còn treo trên mắt hắn vài cái…

Hạ Thủy Hàng trấn áp tinh thần đang hỗn loạn, chỉ thấy hắn nhìn quý phi vẻ mặt nghiêm túc bị mấy món trang sức treo lủng lẳng vô cùng chướng mắt kia, hai tay còn gắt gao ôm lấy hắn. Xem ra y đối với thân phận quý phi này vĩnh viễn cũng không thể quen được, nhưng bảo hộ hắn đã muốn trở thành một loại bản năng.

Hạ Thủy Hàng mặt không thay đổi, vì Vũ Kiếm Anh gỡ xuống kim truỵ trên mặt, sau đó nhẹ nhàng đẩy ra, cấp cho lễ quan bên cạnh một cái ngẩn ngơ.

Lễ quan giật mình một cái, lập tức tỉnh táo lại, cao giọng hô: "Hoàng thượng giá lâm! Bách quan hành lễ _____"

Trăm tiếng tam hô vạn tuế, cửu khấu thành lễ. Quan cảnh rộng lớn uy nghiêm như thế, khiến người ta vạn phần kích động.

"Hoàng thượng thích nữ nhân cao lớn thô to như vậy, khó trách đến nay chưa lập hậu… Ta nghĩ huyết thống hoàng triều Hạ Hoa tràn ngập nguy cơ a…" Nghĩ tới nghĩ lui vẫn không thông suốt, cựu thần yết hầu nghẹn ngào.

"Bất quá Thái tổ hoàng đế chinh chiến cả đời, Hoàng thượng chắc hẳn đã có tính toán, nhưng Thái tổ hoàng phi cũng không cường hãn đến mức này a!" Tận lực an ủi mình, nhưng như thế nào cũng không thể thông suốt, cựu thần huyết lệ liên liên (ràn rụa).

"Hoàng phi cường hãn là tốt, cường hãn là tốt, có thể bảo hộ hoàng thượng, bảo hộ hoàng thượng, xem vừa rồi không phải là bảo hộ sao?… Nhưng vì cái gì hoàng phi lại cao như vậy a, có thể ôm trọn lấy hoàng thượng. A a a!!!…" Liều mạng thôi miên chính mình, nhưng thế nào cũng không thành công, cựu thần ngồi tại chỗ khóc rống.

"Chúng ta cái gì cũng không phát hiện… Cái kia, kẻ làm chuyện xấu mặt vừa rồi không phải người Vũ gia… Chúng ta không quen hắn…" Tinh thần bị đả kích trầm trọng, phụ tử Vũ gia bắt đầu trốn tránh sự thật.

Mà Vũ Kiếm Anh? Chưa từng gặp qua loại trường hợp này, hắn như vẫn còn trong mộng. Hạ Hành lôi kéo tay hắn thế nào liền như thế ấy, một chút phản kháng cũng không có. Hắn nhất định biết mình đã làm ra chuyện ngu xuẩn tột cùng gì, nhưng đầu óc chưa kịp phản ứng.

Ngư Long Các – Xuân Phong Uyển, là nơi chuyên dụng cho các đế, phi qua từng triều đại dừng chân nghỉ ngơi.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, ngoại trừ Vũ Kiếm Anh tất cả đều lui ra ngoài, ngay cả hoàng phi thử thái giám rất không tình nguyện cũng không ngoại lệ.

Sau đó Hạ Thủy Hàng nằm úp sấp trên giường… Hung hăng nở nụ cười.

Hôm nay thật sự rất thú vị. Hắn chưa từng thấy đám quần thần thất kinh thành cái bộ dạng như thế kia, nhất là mấy lão cựu thần ngày thường ra vẻ uy nghiêm phong độ giá thức, giờ giống như đầu trâu trước mắt bọn họ mà tao lộng. Hắn cực kỳ yêu thích cái loại chênh lệch này a.

Từ lúc đăng cơ đến giờ, hắn đã không còn cười đến cao hứng như thế, cái gọi là tái ông thất mã yên tri phi phúc (1), xem ra thỉ điểu (phân chim = =) kia cũng không phải điềm xấu.

Công lao phải kể đến Vũ Kiếm Anh, nhưng không biết y tột cùng là có chuyện gì, tay chân luống cuống đứng bên cạnh, muốn sờ xem hoàng thượng nhưng nửa đường lại rút về.

Hoàng thượng giống như nằm úp trên giường mà khóc. (vừa vặn tương phản)

Nghe thanh âm hút khí cũng không được đều đặn (cười đến thở không nổi mới đúng)

Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì khiến hắn thương tâm như thế? (là cao hứng a)

Có phải hay không y thật dọa người, ép hoàng thượng thành ra như vậy? (nguyên nhân này ngược lại không sai)

Y nên nhận lỗi sau đó cầu cái chết sao? (Kia… càng chọc Hạ Hành cười đến nội thương)

Vũ Kiếm Anh đứng một hồi, cảm thấy y phục trên người càng lúc càng không ổn, quan mão nặng nề như muốn đem cổ hắn chặt đứt, y quyết định trước tiên phải giải phóng khổ hình trên người mình, sau đó Hạ Hành muốn giết muốn lóc thịt hay gì thì tùy ý hắn đi.

Nghĩ như vậy, Vũ Kiếm Anh liền đem quan mão cùng trang sức phỉ thúy lấp lánh nặng trịch trên đầu xuống, nhanh chóng cởi bỏ trói buộc trên người.

Bất quá lúc cởi dây đai lưng và váy xảy ra chút vấn đề, dù có cố gắng thế nào cũng vô pháp cởi ra được, đành phải nhịn đau cố sức tụt xuống, thật sự rất đau, hắn không rõ đám nữ nhân kia tại sao phải mặc những thứ này a?

Khi Vũ Kiếm Anh vừa đem váy cởi xuống tới đầu gối, Hạ Thủy Hàng cũng cười đủ, hắn ngồi dậy liền phát hiện Vũ quý phi của hắn đang… bận việc.

Hạ Thủy Hàng ngây người một lát, dùng khẩu khí phi thường nghi hoặc hỏi: "Ái phi, ngươi sao lại gấp gáp như vậy? Không chờ trẫm chuẩn bị hảo…"

Ban đầu hắn kỳ thật muốn cười nhạo Vũ Kiếm Anh, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, hắn nhịn không được cười lớn nằm úp sấp trở về phát run. Không thể cười quá lớn, đám người hoàng phi thử còn đang ở ngoài, còn có thân phận và uy nghiêm của đế vương… Bất quá… Bất quá…

Hắn thật sự yêu chết Vũ quý phi này của hắn.

Chữ màu nâu là của tác giả ~~[[O_O]]

(1) : tái ông mất ngựa, họa phúc không lường. Có một ông già ở vùng biên giới bị mất ngựa, mọi người đều an ủi ông, ông già liền bảo: "làm sao biết đó không phải là một cái phúc?". Ít lâu sau, con ngựa của ông trở về kéo thêm một con ngựa nữa, mọi người chúc mừng ông, ông bảo:" làm sao biết đó không phải là

họa?". Quả là như vậy, con trai ông vì cưỡi tuấn mã mà bị ngã què chân, mọi người đến an ủi ông, ông bảo: "không chừng đó lại là phúc". Chẳng lâu sau, có chiến tranh, thanh niên trai tráng đều đi tòng quân, riêng con trai ông vì tàn tật nên được ở nhà sống sót. Vì thế câu này ý bảo, chuyện không hay trong hoàn cảnh nào đó có thể trở thành chuyện tốt.

7. Chương 4-2

Phong thủy lưu chuyển, lúc này Vũ Kiếm Anh bỗng ngẩn người. Hạ Thủy Hàng là một mỹ nhân, điều này hắn đã ngắm nghía qua rất nhiều lần, nhưng nguyên lai đẹp còn có thể xinh đẹp hơn nữa, lúc mỹ nhân cười ra nước mắt cười đến lê hoa đái vũ, hắn mới phát hiện ra điểm này.

Nhưng hoàng thượng lúc nãy là đang khóc a… Một khắc kia, Vũ Kiếm Anh ngay lúc bản thân không phát hiện mà tâm động.

Đây là mối tình đầu của hắn, bản thân hắn cũng không biết, nhưng bi kịch nhất chính là dâng tình cảm cho người không nên dâng.

Hạ Thủy Hàng cười đến nước mắt chảy ào ào, nằm úp xuống giường hướng Vũ Kiếm Anh ngoắc ngón tay.

Vũ Kiếm Anh sượng mặt nhìn cái váy ngắn cởn bị kẹt ở đùi, hắn đành phải "băng dạt" hai cái, nhảy đến trước mặt Hạ Thủy Hàng.

Hạ Thủy Hàng vừa thấy, hắn cùng mình cách xa khoảng chừng tám trượng (80 thước), ngón tay động động có điểm mất hứng.

Vũ Kiếm Anh lại "nhảy nhót" hai cái.

Hạ Thủy Hàng không kiên nhẫn, một phen đứng dậy túm lấy cổ áo hắn, kéo đến trước mặt mình.

Đáng thương Vũ Kiếm Anh vì chiều cao chênh lệch, cơ hồ bị hắn kéo thành góc vuông, hơn nữa cái váy chết dẫm kia còn ở trên đùi, tư thế này muốn bao nhiêu xấu hổ thì có bấy nhiêu xấu hổ.

"Ái phi

" Hạ Thủy Hàng khẽ gọi.

Vũ Kiếm Ảnh lông tơ dựng đứng, không chỉ vì thanh âm sởn gai ốc mà còn vì tiếng xưng hô đáng sợ kia.

"Ngươi nói xem, nhân nhi đáng yêu

" Hạ Thủy Hàng ngữ khí phi thường, phi thường, phi thường ôn nhu: "Trẫm phải làm sao bây giờ?"

Da gà Vũ Kiếm Anh bắt đầu nhao nhao nhảy múa tập thể.

"Ngươi làm cho trẫm…" Hạ Thủy Hàng tiếp tục ôn nhu: "Thật sự yêu ngươi chết mất." (tỏ tình rồi

)

Da gà Vũ Kiếm Anh chung quy đều rơi xuống đất, hắn hy vọng ngay lúc này có thể chết bất đắc kỳ tử, để không phải tiếp tục ở đây chịu tra tấn nữa.

Hạ Thủy Hàng cười như hồ ly, sau đó trong chớp mắt, hắn đột nhiên đem Vũ Kiếm Anh một phen đẩy ra.

"Bất quá, ta cảm thấy có chút kỳ quái." Hạ Thủy Hàng tuy thoạt nhìn có chút khủng bố, nhưng nghe khẩu khí ít nhất, tựa hồ, giống như, đại khái đã muốn phục hồi lại bình thường. "Vì sao tại thời điểm ta gặp nguy hiểm, ngươi lại cứu ta? Hoặc giả, vì sao mỗi lần gặp ngươi, ta đều gặp nguy hiểm?"

Vấn đề này thật sắc bén, Vũ Kiếm Anh có chút lúng túng không biết trả lời thế nào, y thậm chí chưa từng nghĩ đến giữa những vấn đề này có quan hệ gì. Vũ Kiếm Anh lo sợ, chẳng lẽ ở thời điểm hoàng thượng gặp nguy hiểm, cứu hắn là sai lầm? Chẳng lẽ trơ mắt nhìn mỹ nhân hương tiêu ngọc tẫn mới được cho là đúng? Hoàng thượng gặp chuyện không phải là do y làm, chính là y luôn không khéo đụng phải a…

Nhìn "Vũ quý phi" trước mặt chớp chớp mắt, một câu cũng không nói được, bộ dạng đáng thương, Hạ Thủy Hàng cười đến lộn ruột.

Ở bên cạnh hắn, bè lũ xu nịnh quá nhiều, khéo mồm khéo miệng khẩu phật tâm xà, một người đều so với y kém hơn, muốn tìm một người như y thật không dễ dàng, khó trách Vũ Tông Hầu không muốn đem đứa con nhỏ nhất này vào triều nhậm chức, y như vậy, không quá vài ngày liền bị người chỉnh tử.

Bất quá… Không phải nếu không bởi vì như thế, nên mới cảm thấy thú vị sao? Ha!

Hạ Thủy Hàng kéo Vũ Kiếm Anh qua, rất nhanh trên miệng y "bẹp" một cái. (hun =.=)

Hoàng thượng buông quý phi ra, khoan khoái rời đi.

Quý phi điện hạ vẫn giữ tư thế như cũ đứng tại chỗ, cả người cứng ngắc.

Lúc này Vũ Tông Hầu và Vũ Quần Anh đâu?

…

"Cựu thần… Cựu thần phải cáo lão hồi hương. Cựu thần muốn tự sát để tạ lỗi với thiên hạ! Cựu thần không biết nữ nhân kia, ta muốn cùng Vũ Kiếm Anh đoạn tuyệt quan hệ."

"Cha! Cha! Bình tĩnh a! Cách này đã lỗi thời. Ngàn vạn lần không cần a ——"

Đám quan viên nhị phẩm ngồi ở Nghênh Phong hiên, náo nhiệt không kém Xuân Phong Uyển.

Tuy rằng chỉ ở miệng Vũ Kiếm Anh "bẹp" một cái, với Hạ Thủy Hàng mà nói, hắn chỉ muốn nhìn vẻ mặt vặn vẹo hoảng sợ của Vũ Kiếm Anh, cho nên đối với việc này, cũng không như Vũ Kiếm Anh cố tình khắc sâu trong lòng, mà nhanh chóng vứt ra sau đầu.

Vũ Kiếm Anh đáng thương, trong đầu lại tràn đầy những vấn đề khác nhau: "Chết a, sẽ bị cha đánh chết a, bị hoàng thái hậu lăng trì xử tử, bị nước miếng dìm chết đuối, bị Hạ Thủy Hàng lộng tử a". Hắn tưởng tượng ra đủ loại cực hình, hắn trở lại gian phòng chuẩn bị cho hoàng hậu, đầu óc vẫn chưa tỉnh táo lại, não hắn đã không còn muốn hoạt động, dại ra trước cửa sổ, đứng suốt một đêm.

Ngày hôm sau, cung nữ kính cẩn mời quý phi nương nương rời giường, thướt thướt tha tha chậm rãi tiến vào, ngọt ngào hô lớn một tiếng: "Nương nương", liền nghênh đón một trận hắt xì kinh thiên động địa.

"A —— Đế! A đế A đế A đế A đế!!! ——"

Quý phi nương nương phun đầy nước miếng nước mũi, đám cung nữ ném chậu khăn di tử (xà phòng), chạy trối chết.

Thế là mọi người phát hiện ra một sự thật rõ ràng _____ Nương nương bị cảm lạnh.

Cho dù là thân nam nhi Vũ Kiếm Anh làm bằng sắt, cũng không có khả năng chịu được gió lạnh đêm sương, huống chi là nương nương quen được chiều chuộng? Nhưng hôm nay phải tế xuân a! Làm sao bây giờ?

Các cung nữ vạn phần hoảng sợ, hô to gọi nhỏ, nhưng không ai dám tiếp cận quý phi sắp biến thành suối phun mưa. Nhưng tính ra Vũ Kiếm Anh cũng coi như gặp may mắn, trên gương mặt bôi đầy phấn son trang điểm quấn thêm một tầng khăn choàng hoa lệ hồ tiếu, cũng bởi vậy không có người phát hiện ra điểm bất thường.

Thời điểm Hạ Thủy Hàng đi đến, nhìn thấy chính là cảnh tượng hỗn loạn này. Hắn thập phần muốn cười, hắn quả thật muốn lăn ra cười, nhưng trên mặt không lộ ra dấu vết gì, có lẽ sự tồn tại của Vũ Kiếm Anh, là do sự sắp đặt của trời, muốn hắn nghẹn cười mà chết.

"Ái phi…" Vì để bảo vệ một thân xuân trang hoa lệ của mình nên Hạ Thủy Hàng đứng rất xa, vẻ mặt cười đến thần bí khó lường _____ hắn là muốn cười bò ra, nhưng rất tự nhiên bị lý trí kéo về mà thôi. _ Ngươi hiện tại cảm thấy thế nào? Thái y sẽ rất nhanh đến a, ngươi kiên trì một chút.

Hắn hướng ái phi của mình nháy mắt. ý nói nếu ngươi không kiên trì thì sẽ lòi đuôi, sau đó người Vũ gia các ngươi sẽ như thế này như thế này, tru di cửu tộc a vân… vân… hết thảy đều là tại ngươi.

Vũ Kiếm Anh mặt dại ra như trâu, nhưng cũng hiểu được ý của hắn, nhưng này hắt xì không phải hắn muốn ngừng liền ngừng, cho nên một bên quỳ xuống tạ chủ long ân, một bên cố sức kiềm chế suối phun.

Nhưng nói lại, Hoàng thượng hôm nay thật đẹp a.

Vì là lễ tế xuân, nên hoàng thượng để tóc tùy ý buông xuống, cũng không đội mạo quan, lấy ý tôn kính thiên địa, về phần có phải tôn kính thật hay không cũng không rõ ràng lắm, dù sao một đầu đen nhánh phi tán trải dài trên tế trường bào hắc sắc điểm xuyến đường viền màu vàng, phong thái mỹ mạo này, quang ảnh lưu chuyển, quả thật cực kỳ xinh đẹp.

Bất quá trong ánh mắt như hồ ly kia, luôn lóe ra một quang thải giảo hoạt người khác khó nhìn thấu, làm cho hắn có điểm sợ hãi. Xem đi, tim của hắn vẫn đập thùng thùng xèng xèng không ngừng, đều bởi vì ánh mắt dọa người của hoàng thượng. (Xạo, êu ảnh rồi thì có *ngoáy mũi*)

Một lát sau, một lão ngự y tóc bạc trắng tay ôm hòm thuốc, hoảng hốt lao vào cửa.

"Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, Nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế. Lão thần chậm trễ tội đáng muôn chết, thỉnh hoàng thượng, nương nương xử tội… Ách khụ khụ khụ…"

Một chuỗi lời kịch vừa dài vừa quen thuộc, lại một chuỗi tỏ vẻ mình lo lắng hết lòng, cuối cùng khuyến mãi thêm một tràn ho khan. Thật làm cho người ta không nỡ tái trách tội hắn a.

Cho nên hoàng thượng khoan hồng độ lượng không có truy cứu hắn làm gì, chỉ thúc giục lão mau xem bệnh cho phi tử hắn tối sủng ái, đây chính là sự coi trọng, nếu như xem không tốt… Hanh hanh.

Ở trong cung, có thể sống đến tuổi một bó to như thế, cũng không phải tiểu ngốc tử, hoàng đế vừa mở miệng, lão ngự y vô cùng khẩn trương.

Bệnh phong hàn này khả đại khả tiểu (nói nặng không nặng nói nhẹ cũng không nhẹ), đối với người nghèo khổ mà nói có thể đời nhà ma, đến người giàu sang phú quý cũng nghe nói không ít người vì thế mà chết, cho nên dụng ý của hoàng thượng thực rõ ràng _____ đó là nhắc nhở mọi người, Vũ quý phi này đối với Hoàng thượng có bao nhiêu phân lượng.

Xem ra Vũ quý phi trở thành Vũ hoàng hậu, đó chỉ là chuyện sớm muộn. Bất quá Vũ hậu trước đây làm người ta không dám khen tặng, không biết Vũ hậu thế hệ sau sẽ như thế nào… Có thể hay không đừng giống như trước kia, quá mức sinh động dũng mãnh a.

Lão ngự y cảm thấy lo sợ, xin lỗi rồi từ từ khom người tiến lên, cúi đầu đến bên giường bệnh của Vũ quý phi, thỉnh y vươn ngọc thủ để hắn chuẩn bệnh.

Vũ quý phi cọ xát nửa ngày, một tiếng hắt xì nữa vang lên, thong thả mà mảnh mai vươn một cái ngọc thủ…

Ánh mắt lão ngự y, trong phút chốc trừng lớn hơn cả mắt trâu bình thường, hắn thật sự không tin được chỗ đồ vật trước mặt.

Cái kia… cái kia… Đen đen a… Thô thô a… Mang theo thật nhiều vết chai, mu bàn tay cùng cổ tay còn có lông… Đó là tay của Vũ quý phi? Thiệt là giống yêu quái a. (=]] chết cười)

Hắn trợn mắt trắng dùng sức nhìn lên, tưởng tượng đến sau tấm màn là gương mặt cực kỳ tàn ác Vũ quý phi, thật sự trở mình xem thường. Sau đó hắn thấy vẻ mặt của hoàng thượng, hoàng thượng cười rất vui vẻ, nhưng trong đáy mắt băng lãnh không một tia ấm viết lên ba chữ "Giết không tha", lão ngự y lập tức coi như mình đã bị mù, cái gì cũng không phát hiện.

Vội vàng vì ái phi của hoàng thượng khám và chẩn bệnh, lấy ra vài vị thuốc, liền nói: _ Nương nương quý thể có chút bệnh nhẹ, chỉ cần hảo hảo nghỉ ngơi. _ Thêm vài câu linh tinh vô nghĩa, lão y sinh mang theo hòm thuốc cùng đám tùy tòng ly khai, dường như cũng là chạy trốn.

Sau đó lão tìm một địa phương không ai biết liền khóc lớn một hồi, đối với chính mình nói. _ Hạ Hoa hoàng triều của ta sao lại sinh ra loại yêu nghiệt quốc mẫu này, chẳng lẽ đây chính là điềm báo diệt thế sao?

Hạ Thủy Hàng không hề biết hành vi của mình đã làm lão ngự y đáng thương bị đả kích, hắn ngồi trước giường sủng phi của mình, ôn nhu cầm lấy tay y.

"Ái phi, hôm nay có thể đến lễ tế xuân không?"

Hắn nói nhỏ nhẹ mà thâm ý, Vũ Kiếm Anh nghe thấy liền hiểu rõ. Chôn mình trong đống chăn, mang theo giọng nói dày đặc nước mũi: "Hoàng hượng (thượng), ta… Ày (này)… Cái ày (này), thiếp hân (thân) không được khỏe, hôm nay xác định không i (đi) được… Thỉnh hoàng hượng (thượng) ứ (thứ) tội…"

Bệnh này cũng chẳng phải nan y gì, nhưng nếu có thể khiến hắn thoát khỏi vận mệnh xấu mặt trước mặt quần thần, hắn nguyện ý bệnh đến chết.

Trên mặt trưng biểu tình thành khẩn đáng thương, nhưng trong giọng nói giấu không được hưng phấn, Hạ Thủy Hàng nghe được vô cùng bực dọc.

Không nói đến các tần phi khác dù cho bệnh không lếch nổi cũng muốn đi tế xuân, y còn muốn hắn đơn độc mà đi, quy củ mang theo phi tần hoàng hậu này cũng không phải hắn định ra, nhưng nếu tùy tiện mang theo tần phi nào đó, thì hậu cung đánh nhau đến náo loạn cả lên thì ai chịu trách nhiệm?

Còn y, có dẫn theo cũng không thèm tranh thủ tình cảm, ngay cả đạo lý cơ bản nhất cũng không hiểu, nằm úp sấp trước mặt hắn bãi công, hắn có lẽ nhàn rỗi đến điên rồi, mới đem cái loại phiền toái này theo. Sớm biết vậy tùy tiện chọn một nữ nhân nào đó làm hoàng hậu, sẽ không nhiều phiền phức như vậy.

Hắn sinh khí ra sức nhéo tay Vũ Kiếm Anh _____ còn không tin ngươi không chịu ngồi dậy. Vũ Kiếm Anh lúc này gào khóc thảm thiết.

"Hoàng thượng ta sai lầm rồi! Hoàng thượng, ngài tha ta đi! Hoàng thượng a _____"

Đây là ám hiệu của Hạ Thủy Hàng, hoàng phi thử nhanh chóng cấp cho đám nội thị một cái nháy mắt, các cung nữ thái giám đều thần tốc đi ra khỏi phòng.

"Ngươi còn nhớ rõ ta đã từng nói, ngươi tới đây là để làm gì, ân?" Hạ Thủy Hàng cười đến nham hiểm.

"Tế xuân. _ Vũ Kiếm Anh lớn tiếng trả lời."

"Vậy hiện tại người đang làm gì đó?" Hạ Thủy Hàng nghiến răng nghiến lợi hỏi.

Vũ Kiếm Anh rơi lệ không nói. Bị phong hàn cũng không phải do y cố ý, bộ dạng rất nam nhân này cũng không phải y sai, vậy thì vì cái gì, hết thảy a hết thảy, hết thảy đều bắt y gánh vác? Y không muốn nhìn thấy ánh mắt như dao phóng bốn phía của cha, bước tiếp theo, thật đúng là ép y đem mặt mình đi đón?

Thấy y đáng thương, Hạ Thủy Hàng thở dài: "Hơn nữa ngươi đã quên trẫm đã nói gì với ngươi? Nhiệm vụ của ngươi ngày hôm nay là bảo hộ trẫm bình an a. Ngươi chẳng lẽ đã quên trẫm đã nói với ngươi thế nào, ngoài ngươi ra trẫm còn có thể tin tưởng được ai?"

Vũ Kiếm Anh giật mình nhớ lại, đích thực trong ngự liễn Hạ Thủy Hàng đã nói với hắn như thế, đột nhiên cảm thấy hành vi của mình xấu mà đứng lên, Hoàng thượng đối với hắn có tín nhiệm sâu như thế. Hắn sao có thể như vậy mà đối đãi với hoàng thượng!

Nghĩ đến đây, nước mắt lưu chuyển hắn nhảy dựng lên, quỳ gối trước mặt Hạ Thủy Hàng: "Hoàng hượng (thượng) tín ân (nhiệm), vi thần (xỉ) khó quên. Vi thần tính toán (tự mình) tận lực bảo hộ hoàng thượng."

Hạ Thủy Hàng rốt cuộc cũng cao hứng nở nụ cười, hắn giống như đang khích lệ trung khuyển, vỗ vỗ đầu Vũ Kiếm Anh, lời nói ôn nhu, nhỏ nhẹ an ủi y vài câu, Vũ Kiếm Anh tâm tư đơn thuần, hai mắt đẫm lệ như sương mù, tấm lòng sắc son đối với hoàng thượng lại tăng thêm một tầng.

Thật dễ lừa, Hạ Thủy Hàng không chút hảo ý nghĩ.

Chỉ cần cấp chút lời ngon ngọt y liền hận không thể vì hắn đầu rơi máu chảy, vậy nếu hắn tốt thêm tý nữa sẽ như thế nào? A a, tạm thời không thể quá tốt, ngày hôm qua mới thân một chút, ngày hôm nay đã bệnh thành thế này. Nếu như hắn không cẩn thận đem y lên giường, khẳng định y chắc chắn sẽ bệnh đến tử.

Như vậy a, trong lòng Hạ Thủy Hàng thầm tính toán rõ ràng, hắn đối với Vũ Kiếm Anh "bẹp" một cái, tuyệt không phải chỉ là hứng thú nhất thời, mà là mưu đồ đã lâu. Hắn giống như một tiểu hài tử hiếu kỳ, thăm dò huyền nhai sâu vạn trượng, yêu chính là trò chơi chết thử, một lần lại một lần vứt đá xuống huyền nhai, nhưng người kia lại đối với huyền nhai coi như không thấy.

_____ Tân hoàng đế Hạ Thủy Hàng hoàng triều Hạ Hoa vĩ đại của chúng ta, trong đầu hắn chuyện quốc gia đại sự đã chiếm phần lớn, cho nên vấn đề nhỏ bé này căn bản không muốn nghĩ ngợi nhiều quá,... Ai... Có thể cũng đã từng nghĩ tới.

Dù sao đó cũng là quý phi của hắn. _____ đây là kết quả Hạ Thủy Hàng sau khi tự hỏi xong.

_____ Không biết tình cảnh Vũ gia tập thể nhảy xuống vực, sẽ náo nhiệt rộn ràng đến mức nào a… Cảm thán, run đùi, uống trà…

Hạ X năm đầu tiên, ngày đó buổi sáng lễ tế xuân, bên ngoài Xuân Phong Uyển, quần thần túc mục (nghiêm túc và trang trọng), cùng đợi hoàng đế khởi giá tế xuân, lại nghênh đón ra một tình cảnh quỷ dị.

Nhỏ xinh _____ ách, thực xin lỗi, tỉ mỉ so sánh, tỉ mỉ đánh giá thật lâu, vô luận thế nào cũng khó có thể hình dung chính xác, hơn nữa chỉ có thể dùng từ này _____ Hành tông hoàng đế Hạ Thủy Hàng, ôn nhu ôm lấy ái phi hắn tối sủng ái, nếu dùng từ "vĩ đại" để hình dung thì quá ngại với thân phận quý phi của "nàng", ở trước mặt quần thần nhẹ nhàng lướt qua.

Vĩ đại quý phi cúi đầu, ngọc thủ cầm một mảnh khăn tơ lụa che lấy đôi môi anh đào, trên mặt là một tầng sa mỏng, đem gương mặt tuyệt thế của nàng ngăn cách với thế giới bên ngoài, càng làm cho người ta có khát vọng muốn nhìn lén diện mục chân chính.

Ngày hôm qua thoáng nhìn thấy phương dung hoảng sợ của Uy Vũ quý phi, mọi người trong lòng rời rạc.

Hiếm khi quần thần đều chung một suy nghĩ: A, nữ nhân có thể làm cho Hoàng thượng nhất dạ thâm tình chân thành đối đãi như thế, chắc hẳn phải có gì đó hơn người, nhưng bộ dáng kỳ quái của quý phi ngày hôm qua, nhất định do bọn họ bị ảo giác tập thể. Quý phi nương nương trừ bỏ có hơi cao một chút, khỏe mạnh một chút, có một ít võ công trong người, thì không còn vấn đề gì, quý phi nương nương tuyệt đối là mỹ nữ tao nhã.

Chỉ cần nhìn sơ chiếc khăn che mặt lại có thể biết nhiều như thế. Bọn họ quả thật rất thông minh! A haha…

Mà lúc này hai vị đế phi đang âu yếm, khanh khanh ta ta nói với nhau cái gì đó?

"Tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối trong lúc tế xuân không được chảy nước mũi, đó là đại bất kính. Hiểu không?" Hạ Thủy Hàng mỉm cười.

"Nước mũi chảy xuống ta không quản được…" Vũ Kiếm Anh rơi lệ.

"Nín lại." Hạ Thủy Hàng tiếp tục mỉm cười.

"Nha nha! Hình như đã dính vào áo…" Vũ Kiếm Anh càng khóc càng hung, đây là bộ lễ phục đặc biệt may suốt một ngày một đêm mới xong, thật là không biết quý thành quả lao động a…

"Ngươi không biết lau sao!" Hạ Thủy Hàng mỉm cười, trán bắt đầu nổi đầy gân xanh.

"Ngươi không có nói a…"

Hạ Thủy Hàng cười, sau lưng hung hăng nhéo y một cái. Vũ Kiếm Anh rơi lệ đầy mặt.

Sớm biết thế ta đã không đến, ngươi không cần dẫn ta đến a… Vũ Kiếm Anh khóc nghĩ.

Chẳng lẽ lão thiên gia oán hận ta thích chà đạp cấp dưới, cho nên đặc biệt phái y xuống chỉnh ta? … Hạ Thủy Hàng cười nghĩ.

Hai người đồng thời hít vào một hơi.

Quá trình tế xuân phức tạp dài dòng, Vũ Kiếm Anh não trướng bắt đầu choáng váng, đứng ở nơi kia y liên tục tìm chu công luận sự, mà trên cơ bản y không có gặp vấn đề gì. Từ nghi thức mở màn trở đi, y chỉ cần đứng ở "Phượng thai" (bàn dài điêu khắc phượng hoàng) sau tế đàn, việc lãnh đạo quần thần quỳ lạy cầu khấn, niệm đến miệng khô lưỡi đắng cũng chỉ có Hạ Thủy Hàng mà thôi.

Quỳ thật lâu thật lâu, có lẽ đã qua nhiều năm, cảm giác như đã qua mất mấy đời, Vũ Kiếm Anh quỳ ở nơi nào đó ngủ được vài giấc lúc sau tỉnh lại, phát hiện Hạ Thủy Hàng vẫn còn đang "chi, hồ, giả, dã" (1), niệm một loại tế văn y nghe không hiểu.

(1) Trợ từ dùng trong văn ngôn, diễn tả bài văn hoặc lời nói không rõ ràng. Ý là em nó ngủ gật mơ màng tỉnh dậy nghe anh còn đang lảm nhảm đọc văn tế =]]

Vũ gia lão nghiêm túc bái lễ, Vũ Kiếm Anh từ nhỏ đến lớn thường xuyên ở vườn mai đứng cọc gỗ, cho dù sinh bệnh, đứng tấn mà ngủ cũng không thành vấn đề, huống chi bây giờ có thể thoải mái vừa quỳ vừa ngủ?

Cho nên cứ như vậy ngủ liên tục vài canh giờ, tinh thần cũng tốt lên không ít, nước mũi không còn chảy nhiều như trước nữa.

Ngày càng lúc càng lạnh, y rốt cuộc cũng không thể ngủ tiếp được, chỉ có thể lui lui cổ, có điểm nhàm chán liền chuyển mắt đánh giá mọi người xung quanh.

Trên đỉnh núi Ngư Long Sơn, Ưng Long Đài là nơi cao nhất, làm bằng thanh thạch, dài chín thước, rộng sáu thước, trên có tế đàn điêu long, dùng để đốt tế thư bái kính thiên địa.

Dựa theo quy củ, hoàng hậu cùng thái giám cung nữ đều bị chặn ở ngoài, mà cận vệ quân nghiêm ngặt bao vây chặt chẽ xung quanh tế đàn, ngay cả văn võ bá quan cũng không ngoại lệ.

Cho nên Hạ Thủy Hàng một thân một mình cùng ba chủ tế đứng trên long đài, chung quanh là mấy nhóm phó tế quỳ thành hàng, thành nửa vòng tròn lộng vờn quanh đàn tế.

Nhìn loại bố trí nghiêm mật này, trong não Vũ Kiếm Anh, không kiềm được mà toát ra một ý tưởng phi thường lớn mật. Nếu hắn là thích khách… Nếu, chính là nếu như…

Nếu hắn là thích khách. Hắn sẽ trà trộn vào đám phó tế kia, thậm chí là chủ tế, sau đó nhân lúc mọi người không để ý, nhảy ra giết hết làm bọn họ trở tay không kịp, phía trước còn có vực sâu vạn trượng, có thể theo đó mà bò lên…

Hắn nhịn không được mà rùng mình một cái. Nếu thật sự có người làm như vậy, kia Hoàng thượng nhất định sẽ không còn đường sống sót.

Nhưng suy nghĩ lại, những người có thể làm chủ tế, phó tế, đều phải trải qua sự sàng lọc nghiêm khắc. Một khi hoàng thượng gặp chuyện không may trong lúc bọn họ tế xuân, thì người nhà đang bị tạm giam sẽ chết thực thê thảm, cho nên bọn họ không có khả năng bị người khác mua chuộc. Hắn thật sự là quá lo lắng.

Hắn nghĩ thế liền cao hứng, ánh mắt quét tới quét lui trên người ba tên chủ tế phía trước, sau đó hắn chú ý tới một sự kiện.

Ngày hôm qua đón bọn họ là tả hữu chủ tế, tuy rằng một tả một hữu đứng khá xa, nhưng có thể nhìn ra chiều cao hai người cũng không khác biệt nhau lắm. Trung chủ tế vẫn đứng tại chỗ, không rõ thân người hắn cao bao nhiêu.

Mà ngày hôm nay, ba vị chủ tế đặt song song với nhau, khom người nghiêng về phía trước, tay cầm tế phiên (cờ tế).

Từ đỉnh đầu nhìn xuống, chiều cao của ba người bọn họ không sai biệt lắm, nhưng nếu lấy mông làm tiêu chuẩn, ba cái mông có thể hay không độ to cũng cùng một kiểu? Nhất là hữu chủ tế, chân hắn giống như so với hai người kia ngắn hơn một đoạn, nhất định thân trên của hắn rất lợi hại, bằng không giải thích thế nào khi chỉ có mông của hắn thấp hơn người khác?

… A không đúng, sở dĩ nhìn chiều cao ba người không quá khác biệt với nhau, bởi vì trên thực tế hữu chủ tế không có thật sự khom người, thân trên của hắn cơ hồ là thẳng, chỉ có đầu hơi hạ xuống, thoạt nhìn giống như cong thắt lưng, nhưng không phải vậy… Hắn so với người khác thật sự thấp hơn một khúc.

Người này không phải hữu chủ tế!

Trong đầu Vũ Kiếm Anh dần hiện lên ý tưởng vừa rồi… Đem Hoàng thượng đẩy xuống huyền nhai… Trong não nhất thời trống rỗng, nhanh chóng nhảy lên, đánh về phía "Hữu chủ tế".

"Hữu chủ tế" dường như đặc biệt chờ đợi giờ khắc này, ngón tay Vũ Kiếm Anh chỉ vừa chạm đến mép áo của hắn, hắn liền vung tay áo bắt lấy tay Vũ Kiếm Anh, thuận thế ném lên phía trước, đồng thời một quyền đánh tới trung chủ tế đứng bên trái, trung chủ tế cùng tả chủ tế hét thảm lăn thành một đoàn.

" Hữu chủ tế" đem Vũ Kiếm Anh ném về phía Hạ Thủy Hàng vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, rơi vào cùng một chỗ, đá phiến vang lên tiếng ma sát, hướng huyền nhai lăn đến…

"Hữu chủ tế" nhân cơ hội kêu lên: "Đúng a Vũ quý phi! Vũ quý phi cùng Hoàng thượng đồng quy vu tận nha _____"

Tình cảnh bất ngờ hỗn loạn, quân cận vệ cùng văn võ bá quan hô to gọi nhỏ gào thét lên, nhưng không ai dám đi qua ngăn hai người lăn xuống huyền nhai. Đùa sao, vạn nhất bị túm xuống, khẳng định ngay cả xác cũng không lưu nổi, rất không có lợi.

Hạ Thủy Hàng và Vũ Kiếm Anh đương nhiên nghe thấy "Hữu chủ tế" thí nói, nhưng hiện tại bọn họ không rảnh quản.

Hai người mang theo âm thanh ma sát bén nhọn lăn đến vách đá, dưới tình thế cấp bách, Vũ Kiếm Anh nắm lấy cổ áo Hạ Thủy Hàng, đem hắn đẩy về phía sau, hy vọng hắn có thể tránh được một kiếp.

Nhưng mà y cuối cùng tốt tâm, lại bị kiên định đánh bại _____ Không biết Hạ Thủy Hàng vô tình hay cố ý, bắt lấy lồng ngực của y, hại y rơi vào con đường chết, rơi giữa không trung không thể dừng lại.

Vì thế quần thần thấy được một cảnh tượng: quý phi nương nương liều mạng đem hoàng đế đẩy về phía long đàn, mà Hoàng thượng lại khẩn cấp bắt lấy vạt áo nàng, thà chết cũng không buông ra.

Này là ngữ giả cùng thích khách có quan hệ mờ ám sao? Phải nói là mối thâm tình như chim liền cánh chứ a.

Bọn họ ở bên cạnh huyền nhai, thời gian kỳ quái dừng lại trong giây phút ngắn ngủi, chờ quần thần thấy rõ tình yêu sinh tử bất ly kia, sau đó, chậm rãi rơi xuống.

Chiếc khăn mặt của Vũ quý phi bị gió thổi bay, dừng lại dưới chân triều thần. Kia triều thần tay chân mềm nhũn, ngồi chồm hỗm trên mặt đất, khóc rống: "Hoàng thượng a! Nương nương a!"

Nhóm quần thần chạy theo phía sau, không rõ ràng lắm nhưng gào khóc theo, giống như nếu như khóc nhỏ, sẽ bị người chỉ trích không đủ trung tâm.

"Hữu chủ tế" lén lút biến mất giữa biển nước mắt như triều cường kia, không ai chú ý tới.

8. Chương 5-1

Vũ Kiếm Anh thực chán ghét cảm giác từ trên cao rơi xuống, lúc hắn ở biên cương từng chọc giận đại ca, làm y ném hắn từ vọng đài xuống, loại cảm giác ruột gan đảo ngược muốn nôn ra từ trong cổ họng này, khiến hắn cảm thấy thời khắc bay lên, bản thân đã chết đi một nửa.

Mà ngày hôm nay… Trong nháy mắt đó, hắn bị treo lơ lửng giữa không trung, liền cảm thấy chính mình đã hoàn toàn chết rồi.

_____ Chẳng lẽ đường đường là Vũ gia binh sĩ, chỉ có thể làm tử quý phi như vậy sao? Vũ Kiếm Anh tuyệt vọng nghĩ.

Vì thế thời điểm từ trên không trung rơi xuống, Vũ Kiếm Anh bắt đầu cao giọng kêu thảm thiết, kêu thật lớn, vừa thống khổ vừa thê lương, ngay cả người không có võ công như Hạ Thủy Hàng cũng theo không kịp.

Đối với Hạ Thủy Hàng đồng dạng cùng rơi xuống mà nói, khó chịu nhất không phải là bản thân đang rơi xuống, mà là thời điểm rơi xuống, không thể không theo bản năng mà ôm lấy vô năng tráng sĩ kia.

Địa thế Ngư Long sơn không tính là hiểm yếu, độ dốc của sườn núi cũng bình thường, lên xuống thuận tiện. Nhưng Ưng Long Đài thì khác, một bên là sườn dốc thư hoãn, còn bên kia là vách đá dựng đứng.

Vách đá đối diện cơ hồ là tiêu thu sơn tương xứng với Ngư Long sơn, thật giống như tiên nhân dùng cự phủ (búa lớn) bổ ra vậy, hai bên vách núi thẳng dốc dị thường, bốn phía bao quanh bởi trùng trùng điệp điệp núi nhỏ và rừng rậm, một khi rơi xuống khó có khả năng sống sót, cho dù còn sống cũng tuyệt không thể đi ra.

Kia thật sự đã rơi đến, nhưng cuối cùng chợt dừng lại.

Hạ Thủy Hàng hung hăng tát vào mặt Vũ Kiếm Anh.

Vũ Kiếm Anh sao bay đầy đầu, rốt cục cũng tỉnh táo ngừng thét chói tai, một phen lao tới túm lấy gốc cây tùng nhỏ bên vách núi, hai người tạm dừng rơi, giữa không trung lay mạnh vài cái, lủng lẳng qua lại đàn hồi, cây tùng nhỏ vặn vẹo phát ra âm thanh "kẽo kẹt" kinh người.

"Nguy hiểm thật! Nguy hiểm thật!" Vũ Kiếm Anh vẫn chưa hết sợ hãi nói.

Trong khoảnh khắc dự cảm sẽ bị rơi xuống, Hạ Thủy Hàng vốn định giơ tay đánh người lại hoảng sợ vạn phần, cho nên hắn buông tha cho việc so sánh tư thế ôm nào đẹp nhất, liền dùng tứ chi quấn lấy trên người Vũ Kiếm Anh.

Tư thế này thực không chút phẩm vị, y như con khỉ, bất quá nghĩ đến tình huống hiện tại, cũng không có người cười hắn.

"Hoàng thượng! Ngươi không có việc gì đi!" Vũ Kiếm Anh vội hỏi.

Không có việc gì? Đương nhiên có chuyện! Chỉ riêng làm cho hoàng đế bệ hạ dùng loại tư thế chết người này ôm lấy hắn, đã là rất có vấn đề rồi!

"Vũ Kiếm Anh! Gặp phải ngươi quả nhiên không có chuyện gì tốt." Hạ Thủy Hàng nhịn không được, tức giận mắng.

Vũ Kiếm Anh cảm thấy thực ủy khuất, bị ép buộc làm Vũ quý phi bên người Hạ Thủy Hàng cũng đâu phải ý muốn của hắn, mỗi lần hắn phát hiện thích khách, càng không phải hắn sai, vì cái gì hết thảy đều đổ lên đầu hắn?

Chính là mỗi lần hắn giải thích lại càng mang đến kết quả bất hạnh hơn, cho nên hắn một câu cũng chẳng dám nói, chỉ có thể dùng một tay ôm lấy hoàng đế đang giống như con khỉ quấn trên người mình, đem hết ủy khuất nuốt lại vào bụng.

So với rơi xuống, thì loại tình huống treo trên cây nhỏ yếu ớt này, chẳng làm người ta thoải mái hơn chút nào, gió núi mang theo tiếng chim hót bên tai bọn họ chíp chíp lướt qua, thân thể hai người giữa không trung đung đưa qua lại, cây tùng nhỏ kia chịu không nổi cánh tay thô ráp của Vũ Kiếm Anh, liên tục phát ra tiếng "kẽo kẹt" khiến người khủng bố, giống như ngay sau đó sẽ gãy ngang.

"Ngươi còn không mau nghĩ cách?" Hạ Thủy Hàng không thể nhịn được nữa, thấp giọng nói.

"Nếu có cách thì ta đã sớm nghĩ ra…"

Ngẩng đầu, trên trời mây trắng phiêu phiêu _____ nhìn không tới đỉnh, cúi đầu, phía dưới sương trắng như tuyết, tìm không thấy đáy, ở giữa là vách núi, bóng loáng như vừa được tẩy rửa, chỉ đáng thương cho mấy gốc cây khô cỏ úa điểm xuyết bên cạnh, những cây này tuyệt đối không thể so với gốc cây tùng trong tay Vũ Kiếm Anh, sẽ không thô hơn nó, nhưng dựa vào nó để giữ mạng, còn phải xem lão thiên gia có cao hứng hay không thôi.

Rốt cục là tên ngu ngốc nào, nhất định bắt thiên tử ở Ngư Long sơn tế xuân! Đây không phải là muốn đem hoàng thượng quăng vào chỗ chết sao?

Vũ Kiếm Anh nghĩ như thế, hoàn toàn quên mất thời khắc thích khách quyết định ra tay, càng không chú ý đến lúc trong lòng mình hô lên câu này, hắn đã đem "Hạ Thủy Hàng" trở thành "người của mình".

Trải qua thời gian dài tự hỏi, hắn có điểm nột nột nhìn Hạ Thủy Hàng, nói: "Hoàng thượng, cách thì có, bất quá…"

"Đừng có làm bộ dáng văn quan nhu nhược! Nói mau!" Hạ Thủy Hàng không kiên nhẫn mắng.

Vũ Kiếm Anh cẩn cẩn dực dực đáp: "Những gốc cây trên vách núi này thật sự quá nhỏ, nếu đi xuống thì có thể, nhưng muốn đi trở lên… Vô luận thế nào cũng chịu không nổi sức nặng của hai người chúng ta."

Mà nguyên nhân thật sự chính là khinh công của hắn không quá khả quan, bất quá chuyện này hắn còn chưa tính kỹ nên không dám nói cho Hạ Thủy Hàng biết… Vì cái gì? Ân… Đại khái thế này, nếu là nam nhân thì chẳng ai muốn ở trước mặt tình nhân, thừa nhận bản thân vô năng cả. Vũ Kiếm Anh nghĩ như vậy.

Đi xuống… Trong lòng Hạ Thủy Hàng có điểm lo lắng.

Ưng Long Đài dưới Ưng Long Đài, mặc cho ai nói nơi đó sẽ được thành tiên… Vì cái gì được thành tiên? Còn không phải ám chỉ nơi đó có xuống mà không lên? Dưới vách đá Ngư Long sơn và Tiểu Thu sơn, địa hình vô cùng phức tạp, cho dù có thể sống sót, cũng chẳng thể tìm thấy đường ra ngoài, rơi xuống đó còn không phải thành tiên thì thành cái gì?

"Thật sự không thể đi lên sao?" Hạ Thủy Hàng cẩn thận hỏi lại.

"Không thể đi lên." Vũ Kiếm Anh trả lời chắc nịch.

"Vậy đi xuống thôi." Trước khi có thể tự do đi ra, thì bảo toàn tính mạng trước đã, suy tính thiệt hơn, hắn không tin văn võ bá quan, ba nghìn thị vệ chẳng ai đoán ra, đào một con đường nhỏ tới cứu bọn họ!

Vũ Kiếm Anh do dự vài giây: "Ân, chính là đi xuống…"

"Đi xuống thì làm sao nữa?" Hạ Thủy Hàng vô cùng không kiên nhẫn, đè giọng rống lên.

Vũ Kiếm Anh mấp mấp môi, biểu tình không được tự nhiên giống như vừa ăn phải khổ qua.

"Ta sợ… rớt xuống a…"

Được rồi, hắn thừa nhận, sở dĩ sư phụ nói khinh công của hắn giống như con trâu giãy giụa bên huyền nhai, thật ra là có nguyên nhân, thời điểm đạp chân bay lên thì hắn không sợ, nhưng lúc rớt xuống lại cực độ thảm hại. Tám tuổi trải qua việc bị đại ca ném xuống vọng đài, thật sự làm tâm hồn trẻ thơ của hắn bị tổn thương trầm trọng…

Hạ Thủy Hàng có cảm giác vô lực tột độ, cơ hồ muốn từ trên lưng hắn nhảy xuống.

Vì cái gì, vì cái gì, vì cái gì mạng của hắn, cố tình nằm trong tay một tên cao lớn như ngựa lại sợ độ cao, vũ phu vô năng chết nhát a!

Hạ Thủy Hàng bắt đầu suy nghĩ, cơ hồ đã thông suốt rõ ràng, liền như vậy cứ buông tay té xuống chết cho rồi, so với tiến thoái lưỡng nan, hồi hộp lo lắng đem mạng giao cho tên ngốc tử này tốt hơn nhiều.

Nhưng cuối cùng lý trí cũng cản hắn lại, hắn ôm chặt cổ Vũ Kiếm Anh, ở bên cổ hắn hít vào — thở ra — hít vào — thở ra, cố lấy lại bình tĩnh, không được làm chuyện ngu ngốc.

Thân thể Vũ Kiếm Anh nháy mắt bị siết chặt, cây tùng nhỏ chợt phát tiếng "răng rắc" thâm thúy, hai người giữa không trung đung đưa mãnh liệt vài cái, Vũ Kiếm Anh một tay ôm chặt Hạ Thủy Hàng, ngón tay xoẹt qua tế bào (áo bào mặc tế xuân) tơ lụa thượng đẳng bóng loáng, do dự mà vuốt lại.

"Hoàng… Bất… Bất quá…" Hắn không hiểu vì sao mình nói lắp: "Bất quá hoàng thượng hãy yên tâm, ta dù có chết, ta dù có chết, cũng nhất định sẽ đem hoàng thượng cứu lên."

Ách… Vì cái gì đột nhiên có dũng khí như vậy?

Hạ Thủy Hàng giật lại khoảng cách, tỉ tỉ ung dung, Vũ quý phi không dám nhìn hắn, mắt chỉ nhìn phía trước, biểu tình cứng ngắc, hé ra gương mặt đen đỏ ửng.

Nguyên lai… là như thế.

Hạ Thủy Hàng trong lòng không chút hảo ý cười cười, sau đó ở bên cổ và lỗ tai hắn, nhẹ nhàng thổi một hơi.

Một cái run rẩy rất nhỏ chạy qua thân thể Vũ Kiếm Anh.

Hạ Thủy Hàng cười, tựa như lời thì thầm dịu dàng bên tai: "Ta muốn bầm thây vạn đoạn tên thích khách kia… Cho nên, ta sẽ không chết, mà ngươi cũng không được phép chết, hai chúng ta đều phải sống sót trở ra. Cùng một chỗ!"

Tình cảm mãnh liệt trong lòng Vũ Kiếm Anh mạc danh trào lên, vạn trượng hào tình mà chính hắn cũng không biết từ đâu ập tới, nhồi vào ngực hắn, thân thể hắn nóng lên, não trống rỗng, hắn chỉ biết từ giờ khắc này, trong thiên hạ không còn bất cứ chuyện gì có thể làm khó hắn được nữa!

"Vì nước tận trung!" Vũ Kiếm Anh kích động hô to khẩu hiệu rồi nhảy xuống.

Có người nói quan hệ quân thần và quan hệ tình nhân rất giống nhau, bởi vì chúng có chung một đặc tính _____ chính là độc chiếm và tính kế.

Như vậy, tình yêu và lòng trung thành, có thể đặt ngang hàng với nhau sao?

… Thoạt nhìn cũng chẳng khác mấy, hơn nữa, không chỉ là tình yêu, mà còn lâm vào một tình yêu cuồng nhiệt.

Hạ Thủy Hàng nhịn không được bắt đầu từ hỏi, bản thân kích thích tên ngốc kia là đúng hay sai? Hắn dường như đã làm ra chuyện sai lầm, bởi vì Vũ Kiếm Anh đáp lại, thật sự có điểm quá mức… kích động.

Nhưng hắn không còn cách nào tự hỏi tiếp, bởi vì cảm giác bất lực rơi xuống này, làm cho ngực và bụng hắn quặn mạnh, càng thêm ôm chặt Vũ Kiếm Anh.

Lúc Hạ Thủy Hàng tỉnh lại, xung quanh một mảnh tối đen, hắn sờ sờ dưới thân, là bụi rậm thô ráp, trên người được phủ cái gì đó rất mềm mại, là áo lông chồn của "Vũ quý phi".

Ở địa phương cách hắn không xa, có một cái hang được đào thủ công, bên trong là đống lửa sắp tàn, chỉ còn mấy đốm lửa nhỏ tí tách lập lòe, ở giữa bay lên.

Hạ Thủy Hàng một lúc lâu mới thích ứng được với hoàn cảnh xung quanh, hắn nhìn ra đây là một hang động vô cùng thấp bé, hắn ngồi lên chỉ kém mấy tấc là đụng đến đỉnh.

Chung quanh thật yên tĩnh, trừ bỏ tiếng đôm đốp của tàn lửa bên ngoài thì một chút thanh âm cũng không có, cơ hồ ngay cả gió cũng không thể thổi vào trong động, nói như vậy, bọn họ đã bình an đáp xuống chân núi.

Nhưng là…

Vũ Kiếm Anh đâu?

"Vũ Kiếm Anh!" Hạ Thủy Hàng kêu một tiếng.

Tiếng gọi lượn vòng trong hang động sau đó bay tản ra ngoài, biến mất trong bóng tối vô tận.

Yên tĩnh, thật sự quá yên tĩnh.

Hạ Thủy Hàng tuy rằng thích yên tĩnh, nhưng hắn không thích loại yên tĩnh này, giống như cả thế giới đều chết hết vậy.

Vũ Kiếm Anh đâu? Vũ Kiếm Anh ở nơi nào? Vì sao không có ở đây?

"Vũ Kiếm Anh! Vũ Kiếm Anh!"

Thanh âm chậm rãi phiêu lượn xung quanh sau đó bay đi, nhưng bay chưa được bao xa, đã bị hút vào trong màn đêm thăm thẳm, không còn thấy bóng dáng.

Hạ Thủy Hàng có chút hoảng loạn.

Vũ Kiếm Anh đã đi nơi nào? Chẳng lẽ chỉ còn một mình hắn, bị vứt bỏ ở chỗ này sao? Thời điểm nhảy xuống hắn không đủ kiên định, nhưng tuyệt không sợ hãi, bởi vì hắn biết mình có Vũ Kiếm Anh bên cạnh.

Nhưng hắn chưa từng nghĩ tới, vạn nhất Vũ Kiếm Anh biến mất thì sao? Vạn nhất Vũ Kiếm Anh vì nguyên nhân nào đó, giống như thanh âm này, tiêu thất vào trong bóng tối dày đặc, chỉ để lại một mình hắn, vậy hắn phải làm sao bây giờ?

9. Chương 5-2

Hạ Thủy Hàng không khỏi đề cao thanh âm, cổ họng khàn đặc kêu to: "Vũ Kiếm Anh… Vũ Kiếm Anh! Vũ Kiếm Anh! Ngươi nếu chưa chết thì trả lời ta một câu! Ngươi còn không trả lời ta liền phán ngươi tội khi quân, Vũ Kiếm Anh, Vũ Kiếm _____"

"Nha _____ Nha _____ Ta ở chỗ này. Hoàng thượng, ta ở đây! ___"

Hạ Thủy Hàng bò ra khỏi cái ổ nhỏ đơn sơ, khom người lao ra hang động… Không đề phòng đâm phải cả đống đồ vật.

Đồ vật kia "rầm" một tiếng rơi tứ tán trên mặt đất, lập tức có một cánh tay đưa qua, dùng sức ôm lấy hắn, bối rối nói: "Hoàng thượng! Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì? Có rắn sao? Không việc gì, không việc gì, rắn mùa đông không cắn người…"

Trái tim Vũ Kiếm Anh đập rất mạnh, của hắn cũng vậy, trái tim bọn họ đập cùng nhịp với nhau, giống như hai người đã hợp thành một thể thống nhất, trong ngươi có ta, trong ta có ngươi.

Cùng Vũ Kiếm Anh gắt gao ở một chỗ ôm nhau, thân thể căng thẳng của Hạ Thủy Hàng cuối cùng cũng bình tĩnh lại. Hắn chưa từng phát hiện ra, nguyên lai hắn sợ hãi cô độc, sợ hãi bị phản bội, bị vứt bỏ.

Hắn là hoàng đế, khi còn nhỏ đến lúc hiểu chuyện đã biết phải cảnh giác với sự phản bội, bởi vậy hắn chưa từng tin tưởng bất luận kẻ nào, cũng không toàn tâm ỷ lại vào người khác. Nhưng giờ phút này, hắn được Vũ Kiếm Anh ôm chặt trong lòng, thể xác và tinh thần ỷ lại vào y.

Đây là lần đầu tiên, hắn hoàn toàn tin tưởng, đem vận mệnh của mình giao cho một người.

Ngay tại thời khắc đó, Hạ Thủy Hàng rốt cục cũng ngộ ra một việc: về Vũ Kiếm Anh, về chính hắn.

Ý nghĩa của Vũ Kiếm Anh đối với hắn mà nói, đã không còn giống như trước kia. Vũ Kiếm Anh không còn là người mà hắn muốn tùy tiện đùa giỡn nữa, y ở trong lòng Hạ Thủy Hàng đào một cái động thật sâu, khiến cho hắn không còn biện pháp nào chống đỡ nữa.

Vũ Kiếm Anh không hay biết trong lòng Hạ Thủy Hàng đang dâng lên từng đợt sóng ngầm, chỉ biết nháy mắt Hạ Thủy Hàng ôm lấy mình, thân thể liền từ cứng ngắc trở nên thả lỏng, nhưng lúc sau lại dần cứng trở lại.

Vũ Kiếm Anh ngốc ngốc vuốt mái tóc dài mềm mại như nước của Hạ Thủy Hàng, giúp hắn bình tĩnh hơn, ngược lại cũng âm thầm hy vọng, hy vọng hắn vĩnh viễn không cần thanh tỉnh, cứ như vậy mà ngoan ngoãn ôm lấy mình, thật là tốt biết bao…

A phi phi phi! Một chút cũng không tốt! Hắn sao có thể suy nghĩ như vậy! Vị mỹ nhân trong ngực mình không phải ai khác, mà là hoàng thượng a! Dám đối với hoàng thượng sinh ra loại ý niệm này, cha hắn nhất định sẽ đem xương cốt toàn thân hắn đánh gãy từng cái!

Nhưng mà… Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi như thế, hẳn là không có vấn đề gì đi? Hoàng thượng thực sợ hãi, cả thân người đều cứng ngắc, hắn ôm thêm một chút chắc không sao đâu nhỉ?

Hơn nữa, có một tiểu mỹ nhân trốn trong ngực, toàn tâm toàn ý dựa vào mình, cảm giác thật là tốt a, bình thường hắn hung dữ như vậy, lúc không dữ thì ngoài cười nhưng trong không cười, nếu không cũng một bộ cười gian, thật chẳng biết hắn đang nghĩ cái gì? Mà hiện tại ngoan như vậy, đáng yêu như vậy, quả thật hiếm có, y phải hưởng thụ nhiều một chút, như thế chưa đến mức quá phận phải không?

Cảm giác hai người ôm nhau tốt lắm, vừa ấm áp vừa an toàn, khiến người ta cảm thấy dị thường thoải mái. Nhưng tư thế này làm cho Hạ Thủy Hàng quen được chiều chuộng chân có điểm đau, cuối cùng vẫn là không tình nguyện đem Vũ Kiếm Anh cũng đồng dạng không tình nguyện, đẩy ra.

"Đi vào nghỉ một lát." Hạ Thủy Hàng ngắn gọn nói một câu, chính mình bò vào hang động thấp bé.

Vũ Kiếm Anh ở bên ngoài cọ xát hồi lâu, mới ôm đống củi tiến vào.

Hắn đem củi đốt ở cửa động, lại đi đến bên cạnh hố lửa, đẩy đẩy vài đốm lửa trong hố, cẩn thận đem ít lá khô cùng củi thêm vào.

Đốm lửa cháy lên hừng hực, trong động cũng sáng sủa lên.

Hạ Thủy Hàng ngồi trên chiếc "giường" đơn sơ, quan sát Vũ Kiếm Anh làm hết thảy, động tác của Vũ Kiếm Anh vô cùng thành thạo, bởi vì không gian trong động nhỏ hẹp, lại biến thành có chút ngốc nghếch, chân tay cả người đều co lại.

Hạ Thủy Hàng cảm thấy chính mình điên nặng rồi, hắn cư nhiên cảm thấy động tác của Vũ Kiếm Anh thực đáng yêu, cho dù y thổi lửa đến bụi bay mù mịt, chảy cả nước mắt nước mũi.

Giữa lúc ánh lửa chiếu sáng lên vách động nho nhỏ, Hạ Thủy Hàng dần dần xuất hiện ảo giác, cung điện kim bích huy hoàng kia bỗng trở nên xa lạ, giống như đã là chuyện của kiếp trước.

Mà hết thảy những thứ trước mặt lại chân thực như thế, chân thực đến nỗi hắn chỉ muốn ở mãi nơi này thôi, mà Vũ Kiếm Anh cũng ở đây, trong ánh lửa lập lè ấm áp, ngồi bên cạnh mình, không gian giữa hai người ôn nhu mà trầm mặc, đắm chìm vào, tựa như giấc mơ khiến người không đành lòng tỉnh giấc.

"Hoàng thượng… Hoàng thượng! Hoàng thượng? Ngài không có việc gì đi? Hoàng thượng?" Một bàn tay đen cực kỳ sát phong cảnh ở trước mặt Hạ Thủy Hàng quơ qua quơ lại, ý đồ làm hắn chú ý.

Hạ Thủy Hàng nhíu mày, đẩy ra: "Làm gì?"

Vũ Kiếm Anh nột nột rút tay về: "Ân, hình như hoàng thượng đang lo lắng chuyện gì đó…"

Hạ Thủy Hàng liếc hắn một cái: "Tại thời điểm này không cần hở một tiếng là hoàng thượng, ngươi từng thấy qua hoàng thượng nào chật vật như vậy chưa?"

"Nhưng hoàng thượng có chật vật thì vẫn là chân long thiên tử, cùng người bình thường như chúng ta không giống nhau." Vũ Kiếm Anh nghiêm túc nói.

Nghe lời nói ngu xuẩn này, trong lòng Thủy Hàng càng thêm một bụng mất hứng, chẳng lẽ hắn ám chỉ chưa đủ sao? Tên đầu heo này rốt cục là đang nghĩ cái gì?

Hắn phẫn hận đánh vào ót Vũ Kiếm Anh một cái, trả thù tên ngốc này cư nhiên làm hắn động tâm.

"Còn biết trẫm là chân long thiên tử? Thời điểm ngươi ôm trẫm lại nói thế nào? Khi đó ngươi xem trẫm là cái gì? Uy nghiêm của trẫm bị ngươi ném đi đâu rồi?"

Mỗi câu Hạ Thủy Hàng đánh một cái, Vũ Kiếm Anh không dám phản kháng, liền như vậy ngoan ngoãn để bị đánh. Không phải không ủy khuất, bất quá so với áy náy bởi dục vọng xấu xa trong lòng mình, y cảm thấy vẫn là bị đánh sẽ tốt hơn.

"Trẫm đang hỏi ngươi, như thế nào không trả lời? Chột dạ a! Cả ngày ngốc như trâu, ngay cả biến thành báo cũng không có! Thật không biết trẫm _____" Hạ Thủy Hàng cái tát cuối cùng vừa giơ cao lên…

Vũ Kiếm Anh nhắm chặt mắt chờ bị đánh, nhưng không có cơn đau như dự đoán, hắn hơi hé mắt, thấy bàn tay Hạ Thủy Hàng, tựa như làn gió mát lướt qua mặt hắn, từng chút từng chút xoa từng đạo vết thương trên mặt mình.

"Sao lại bị thương nhiều như vậy?" Thanh âm Hạ Thủy Hàng bỗng trở nên mềm mại, hỏi.

Vũ Kiếm Anh lắp bắp nói: "Từng trên cao rơi xuống, không cẩn thận… Không có việc gì, không có việc gì, chỉ là vết thương ngoài da, vết thương ngoài da thôi…"

Hạ Thủy Hàng kéo tay Vũ Kiếm Anh, bàn tay y dính đầy tro củi và bụi đất biến thành đen thui, sưng phồng cả lên, còn có dằm cây tùng, gai nhọn đâm vào, miệng vết thương do móng tay vũ cơ cào trúng bên tay trái cũng đã nứt ra, vết thương cũ mới đan xen chằng chịt, huyết nhục mơ hồ một mảnh.

Hạ Thủy Hàng đã sớm kiểm tra chính mình, ngoài trừ y bào có chút rách nát, trên người hầu như không có vết thương nào cả.

Vũ Kiếm Anh, đến tột cùng là liều mạng đến mức độ nào, mới có thể đem hắn bảo hộ chu hoàn như thế?

Ngón tay cái của hắn xoa qua vết thương trên mũi Vũ Kiếm Anh, nhẹ nhàng mà hôn lên, sau đó là mặt, đôi mắt, vầng trán, từng chút từng chút nhẹ nhàng chạm vào, ngẫu nhiên duỗi lưỡi ra liếm.

Ngọt, mặn, khổ, chua, chát, còn có vị máu.

Tất cả đều là của tên vũ phu này, vì bảo hộ hắn mà lưu lại.

Người này vì hắn, nguyện ý nhảy xuống vực, nguyện ý lấy thân mình chắn đao, nguyện ý trả giá hết thảy, chỉ vì bảo hộ hắn.

Đây là lòng trung thành sao? Một người có thể trung thành đến mức độ nào, mà trong thời khắc sinh tử, lựa chọn hy sinh vì người khác, mà không phải vì sinh mệnh chính mình?

Thời khắc ngắn ngủi trên Ưng Long Đài, hắn vĩnh viễn sẽ không quên, nếu nói trước kia, hắn đối với lòng trung thành của Vũ Kiếm Anh có chút không tin, nhưng tại giờ phút này, hắn sẽ không hoài nghi gì nữa.

Không ai có khả năng trong khoảng thời gian ngắn như vậy, có thể gom đủ lý trí mà buông tha cho bản năng, mà bản năng của Vũ Kiếm Anh là bảo hộ hắn, điểm này từ nay về sau hắn sẽ tuyệt đối tin tưởng. Cho nên hắn cũng đi theo bản năng, khiến cho chính mình làm ra một chuyện so với Vũ Kiếm Anh còn ngốc hơn, hắn không buông tay Vũ Kiếm Anh, khiến cả hai đều rơi xuống.

Trên đời này. còn có người nào ngu ngốc hơn bọn họ không? Sẽ không đi.

Tư thế của Hạ Thủy Hàng dần ngồi khóa trong lòng ngực Vũ Kiếm Anh, hôn lên đôi môi đầy đặn của y, xúc cảm rất tốt.

Hai cánh tay đen của Vũ Kiếm Anh cứng ngắc đặt ở hai bên, không dám chạm vào hắn, hô hấp trên môi dần trở nên hỗn loạn, giống như không đủ khí mà dùng sức hít thở.

Hạ Thủy Hàng biết Vũ Kiếm Anh bị phong hàn chưa khỏi, hôn như vậy sẽ rất dễ lây bệnh cho mình, nhưng hắn không dừng lại được, tên vũ phu chết tiệt này, làm hắn không có biện pháp buông tay.

Vũ Kiếm Anh dùng sức hít mạnh một cái, trong nháy mắt Hạ Thủy Hàng chưa kịp phản ứng, đã bị áp đảo xuống đất.

Dưới tình huống này, kế tiếp như thế nào, Hạ Thủy Hàng không dùng đầu suy nghĩ cũng biết, nhưng Vũ Kiếm Anh cái gì cũng không có làm, chỉ dùng tư thế như vậy đè lên người hắn.

Hạ Thủy Hàng cảm giác được, hạ thân mình bởi xúc cảm mãnh liệt mà trướng lên, thậm chí có thể cảm thấy mạch đập từ nơi nào đó truyền đến, đồng dạng với hắn.

Hạ Thủy Hàng hoài nghi chính mình nhất định là điên rồi, bởi vì hắn thế nhưng đang chờ mong cái gì, mặc dù hắn hận không thể đem tên ngốc tử cứ cọ xát này, lột sạch quần áo rồi trực tiếp cắm vào thúc đẩy một phen, nhưng hắn lại muốn nhìn xem, người này sẽ làm gì hắn tiếp theo.

Vũ Kiếm Anh cứ như vậy đè hắn lâu thật lâu, không có động tác "mặt dưới", cũng không có động tác "mặt trên", vừa mới bắt đầu xác thực rất thoải mái, cảm giác đè lên nhau, thật sự không thể tốt hơn, tùy rằng căn bản không có động, nhưng tiếp tục như vậy vẫn có thể làm cho Hạ Thủy Hàng đạt đến cao trào.

Chính là thời gian ôm nhau dần trôi qua, Hạ Thủy Hàng cảm giác được càng ngày càng không tốt, bởi vì Vũ Kiếm Anh thật sự quá nặng, thời gian càng dài thì càng rõ ràng, ép hắn đến mức không thở nổi, hơn nữa phía dưới tên ngốc tử này thật cứng, hắn muốn động một chút cũng không được, hắn thật không muốn liền như vậy bắn ở trong quần, kia quá khó coi a.

Hạ Thủy Hàng giật giật thân mình, để cơ thể thoải mái hơn một chút, Vũ Kiếm Anh lại mạnh mẽ từ trên người hắn nhảy lên _____ đầu đụng vào vách đá, một tay ôm lấy đầu "dùng hết ba chi" mà lao ra ngoài.

Hạ Thủy Hàng nằm tại chỗ, nhớ kỹ ấm áp đột nhiên mất đi, cùng rét lạnh đang ngấm vào tận xương.

Cái tên ngu ngốc kia… Sẽ không đi tự sát đi? Nghĩ đến khả năng này, làm cho Hạ Thủy Hàng có một cảm giác vô lực thật sâu.

Tên ngốc đó chắc cũng dám lắm, vừa đần, vừa ngốc, vừa cổ hủ… Hắn điên rồi nên mới vì đứa ngốc này mà động tâm! Hạ Thủy Hàng hung hăng mắng chính mình.

Vũ Kiếm Anh chạy ra hang động, rồi lại chẳng dám chạy quá xa, chỉ ngồi xổm trước cửa động, ôm đầu cố sức sám hối.

Hắn đối hoàng thượng làm cái gì? Hắn suýt nữa lợi dụng thời khắc hoàng thượng gặp nguy nan, liền làm ra loại chuyện khiến người ghê tởm này.

Hoàng thượng là người rất tốt…

Thật sự rất tốt, tuy rằng miệng hơi xấu một chút, lòng dạ thâm hiểm một chút, suy nghĩ kỳ quái một chút, nhưng đối với Vũ gia, đối với Vũ Kiếm Anh thì không nói đi, chỉ riêng chuyện Vũ Tú Anh đào hôn, cũng có thể làm cho Vũ gia chết mười lần rồi, chớ nói chi đem hắn vào thay thế… Hoàng thượng cái gì cũng không truy cứu, ngược lại còn thay hắn giấu diếm, thậm chí đối với hắn càng thêm yêu mến có thêm…

Mà hắn đã làm ra cái gì?

Hắn… hắn đè hoàng thượng, trong đầu còn muốn, như thế nào tiến thêm một bước đối với hắn làm ra chuyện dâm loạn… Cho tới bây giờ, thân thể hắn còn chưa tỉnh táo lại, nóng lòng muốn thử khoái cảm khi được giải phóng.

Quá tồi tệ rồi, hắn… Hắn thật sự là tội ác tày trời! Cho dù chết một ngàn lần, vạn lần cũng không đủ.

Ngay lúc hắn muốn lấy cái chết để tạ lỗi với thiên hạ, thì một bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên đầu Vũ Kiếm Anh.

Vũ Kiếm Anh mang theo vẻ mặt hoảng sợ ngẩng đầu lên, nhưng hắn còn chưa kịp nhìn rõ phía trước, đã bị một vật mềm mại phủ lên môi.

Vì cái gì đôi mắt người này dù là mở hay nhắm, vẫn đều xinh đẹp như vậy, hoàn mỹ như vậy, rạng rỡ như vậy… Nhìn đôi mắt kề sát của Hạ Thủy Hàng, Vũ Kiếm Anh có điểm mơ hồ nghĩ. Sau đó hắn cảm thấy trên có thứ gì đó đang cạy đẩy, ngơ ngác hé miệng ra, một đầu lưỡi ấm áp liền duỗi tiến vào.

Đây là lần thứ tư bọn họ hôn môi, nhưng cũng là lần hôn sâu nhất, chân chính nhất.

Từ trong ra ngoài, theo trái tim đến mỗi bộ phận trên thân thể, dù cho là mạch máu nhỏ nhất cũng đều trở nên nóng bỏng, cái vật ở giữa hai chân kia lại nổi lên ham muốn mới, ngọt ngào cứng rắn khiến người phát đau.

Nụ hôn này đại biểu cho hứa hẹn, tha thứ, yêu thương và khuyên giải, chính là "Thử thì vô thanh thắng hữu thanh."

Tuy rằng Vũ Kiếm Anh là đương sự thứ nhất nhưng không hề biết rõ ý nghĩa của nụ hôn này, kẻ cả đương sự thứ hai là Hạ Thủy Hàng cũng chưa chắc hiểu ra, nhưng hết thảy những điều đó vẫn không ngăn được bọn họ tiếp tục hành vi, loại cảm giác khiến thể xác lẫn tâm hồn người ta đều hòa tan này, chẳng có cảm thụ nào so sánh kịp, ngôn ngữ nào cũng không lý giải nổi.

Lần này thẳng đến cuối cùng, bọn họ vẫn chưa có làm gì.

Bọn họ chỉ ôm, hôn môi, ôm, hôn môi, giống như trừ bỏ chuyện này ra, chẳng có cái gì tốt hơn để làm vậy, tình dục mãnh liệt chờ mong không là vấn đề gì cả, điều quan trọng nhất là bọn họ ôm nhau, dốc hết toàn lực, cho nhau cảm giác thoải mái khi hợp thành một thể thống nhất.

Thông qua nụ hôn này, bọn họ chung quy đã hiểu được, sâu trong nội tâm của mình và đối phương, điều có tình cảm dành cho người trước mắt này.

Trong lúc bọn họ ở bên dưới trải qua khoảnh khắc diệu kỳ, nhu tình mật ý, tâm hữu linh tê (trong lòng có nhau, không cần phải nói ra), thì ở trên Ngư Long sơn, nhóm văn võ bá quan đã loạn thành một đoàn.

Thích khách cư nhiên dám ở trước mắt bao nhiêu người trong đại điển tế xuân ám sát hoàng thượng, người này không chỉ bất trung bất nghĩa, tâm ngoạn thủ lạt, hung ác chẳng gì sánh bằng, hơn nữa không đem phúc trạch của thiên hạ chúng sinh để vào trong mắt. Một khi bắt được hắn, nhất định phải lăng trì xử tử, lột da treo ở cổng thành ba ngày, nghiêm trị không tha khụ khụ khụ…

Nhưng mà thích khách là ai a?

Căn cứ vào lời trung, tả chủ tế khi đó đứng gần nhất, là hữu chủ tế làm.

Vài vị cựu thần lại xen vào, kiên trì nhận định hữu chủ tế vốn chưa từng động qua, đều do Vũ quý phi kia tự nhiên nhảy về phía hoàng thượng, mới tạo thành tai họa này.

Vũ Tông Hầu và Vũ Quần Anh cùng trên dưới Vũ gia, đương nhiên không dễ dàng cõng lên nỗi oan khuất đó, ban đầu cho là mấy tên cựu thần bụng dạ khó lường, liền nhân cơ hội mà đánh sập Vũ gia, ai biết trong chuyện này có hay không bọn họ đã giở trò quỷ gì?

Các lão thần bắt đầu tranh luận, đề tài trái lại lên án thế lực Vũ gia mạnh mẽ, một tay che trời, đối với địa vị hiện tại bất mãn, nhất định đang âm mưu lật đổ Hạ triều làm hoàng đế, nếu đi lục soát Vũ gia, không chừng sẽ soát ra long bào a.

Vũ Tông Hầu trong cơn thịnh nộ đã khẳng khái thề với lão thiên gia trên trời, người của Vũ gia nếu có tâm tạo phản, liền bị thiên lôi đánh xuống, chết không toàn thây. Sau đó đem chuyện Vũ thái gia cứu Thái tổ hoàng đế từ cõi chết trở về nói lại lần nữa, cuối cùng tóm lại một câu, cho dù qua thêm mấy ngàn năm nữa, người của Vũ gia cũng không bao giờ phản bội Hạ triều.

Các lão thần mắng to hắn, thúi lắm: "Vũ gia các ngươi vốn đã một tay che trời, cho dù là ai cũng thấy rõ các người có tư tâm…"

Vũ Quần Anh cùng đám đệ tử ở phía sau bắt đầu xoắn tay áo: "Ngươi nói ai thúi? Ngươi nói ai thúi lắm? Vũ gia chúng ta nhận hết ân sủng của hoàng thượng nên các ngươi bất mãn phải không? Đến, đánh nhau đi, coi ai sợ ai!"

Các lão thần thét chói tai, nước miếng li ti phun lên: "Người tới a, Vũ gia tạo phản rồi _____"

Các vị đại thần tham gia tranh cãi cũng có, người đứng xa xa giúp vui cũng có, cũng có người sợ thiên hạ không loạn mà châm ngòi ly gián, còn lại thì làm ra vẻ không liên quan tới mình, tiêu sái rời đi…

Đề tài này đã chạy xa đến ngoài mấy ngàn dặm, ai cũng không nghĩ muốn kéo về một chút, thỉnh thoảng liếc nhìn xuống huyền nhai _____ biết đâu vị hoàng đế mà bọn họ mấy ngàn năm thề không phản bội đã ở dưới chờ cứu viện.

Cuối cùng cãi nhau đến lúc mặt trời xuống núi thì ngừng lại, không phải vì đám quan đại thần này thấy mệt, mà là chủ tế của nhóm phó tế, phát hiện trong hạng tầng Ngư Long các, hữu chủ tế bị trói thành cái bánh chưng.

Thẳng đến khi bọn họ đem hữu chủ tế khiêng ra trước mặt, mấy xã tắc tinh anh mới giật mình tỉnh ngộ, kẻ giả trang hữu chủ tế _____ hung thủ _____ đã trốn mất từ lâu rồi.

Sự tình đột nhiên được giải quyết trở lại như lúc ban đầu, những lão thần vừa rồi mắng chửi Vũ gia lòng lang dạ thú liền chuyển thành: "Chúng ta đã sớm biết hữu chủ tế có vấn đề, nên mới cùng các ngươi thảo luận một chút, Vũ quý phi có phải liên quan đến chuyện này không, hiện tại chân tướng đã rõ ràng, không cần phải tranh cãi nữa, vẫn là nên nghĩ biện pháp cứu hoàng thượng trước đi, ha ha" vân vân…

Lại trải qua một buổi chiều, một đêm rồi một ngày, văn võ bá quan bàn luận, đề cử bá phụ của Hạ Thủy Hàng là Thừa Đức vương gia Hạ Đông Hãn tạm thời đại diện lãnh đạo mọi người, rồi suy nghĩ đến vấn đề hoàng thượng còn sống hay không, lại loạn thành một đoàn.

Một bên muốn nhanh chóng chiêu cáo với thiên hạ, chuẩn bị hậu sự cho hoàng thượng và quý phi, nhiều năm nay có ai nói qua người rơi xuống nơi luyện thành tiên kia có thể sống sót trở về không?

Một bên kiên trì khẳng định hoàng thượng vẫn chưa chết, căn cứ việc hoàng thượng là chân long thiên tử, thiên tử dù bị rơi xuống huyền nhai cũng có phong lôi tương trợ, chết thế nào được.

Bên trung lập thì cho rằng, hoàng thượng cho dù sống hay là chết cũng đều có khả năng, nhưng vấn đề lớn nhất hiện tại chính là liên quan tới quốc kế dân sinh a.

Thừa Đức vương gia nằm ở ghế thái sư nhắm mắt, thoạt nhìn tựa như đang nghiêm túc tự hỏi, nhưng người bên cạnh hắn mới biết, vị lão vương gia ngốc nghếch này đã ngủ lâu rồi.

"Thật là làm càn…" Giữa lúc tranh cãi ầm ĩ Vũ Tông Hầu hét một tiếng, phẫn nộ phất tay áo, bỏ đi.

Nhóm đệ tử Vũ gia liền đuổi theo sau.

"Cha! Làm sao bây giờ?"

"Thúc phụ, nơi đó cao như vậy, chỉ sợ hoàng thượng và Tú Anh không thể về được…"

Vũ Tông Hầu khoát tay bảo bọn im lặng.

"Vô luận thế nào…" Vũ Tông Hầu nói: "Đó cũng là hoàng thượng, hơn nữa "quý phi" còn là người Vũ gia, sống phải thấy người, chết phải thấy xác."

Những lời này chỉ có một ý nghĩa, hoàng thượng tuy trọng yếu, nhưng quý phi càng quan trọng hơn, cho dù chỉ vì quý phi, Vũ gia cũng muốn xuất toàn lực… Thuận tay cứu luôn hoàng thượng. Huống chi, hắn có thể xác định, Vũ Kiếm Anh cùng hoàng thượng rơi xuống, chín phần là không chết được đâu.

Có người nghe trộm Vũ gia bí mật bàn bạc, một đồn mười, mười đồn trăm, lan truyền rải rác giữa văn võ bá quan.

Ngôn ngữ chỉ cần biến đổi một chút sẽ trở thành ý nghĩa khác.

Cho nên lời thoại của Vũ gia ban đầu được giữ nguyên văn, sau đó là "Người Vũ gia quyết định, cho dù liều mạng cũng muốn cứu Vũ quý phi", dần dần biến thành "Hoàng thượng chắc chắn không chết, vì thanh danh của Vũ gia và Vũ Thái gia, Vũ gia sẽ đem toàn lực tìm kiếm hoàng thượng, từ nay về sau muốn đẩy Vũ gia xuống dốc càng thêm khó khăn, oa ha ha ha ha!!!"

Quần thần lòng đầy căm phẫn, chuyện tốt này sao có thể để một mình Vũ gia độc hưởng? Các vị đại thần ngàn vạn lần phải cố gắng, không thể thua Vũ gia a!

Tập hợp đại quân trùng trùng điệp điệp, tựa như thiên binh từ trên trời giáng xuống, đột nhiên xuất hiện, các hiển thần thông (bản lĩnh cao cường, thấu rõ mọi thứ), một bên đào một cái thông đạo, hướng nơi luyện thành tiên, dưới Ứng Long Đài thẳng tiến.

Truyền thuyết trong lòng tất cả mọi người là, chỉ cần có thể cứu được hoàng thượng, sẽ trở thành công thần hộ giá, cuộc sống sau này nhất định so với biến thành tiên cũng không sai biệt lắm. Cho nên mỗi quan viên đều liều mạng, mỗi tiểu binh đều liều mạng.

"Vì hoàng thượng! Vì thành tiên!" Đây là khẩu hiệu chung.

Mà lúc này trong kinh thành…

"Hoàng thượng và Vũ quý phi ở Ưng Long Đài bạch nhật phi thiên rồi!"

10. Chương 6

Hạ Thủy Hàng và Vũ Kiếm Anh chẳng hề hay biết, tình cảnh rối loạn náo nhiệt phía trên, bọn họ vẫn còn đang chìm đắm trong nhiệt luyến mạc danh kỳ diệu (tình cảm mãnh liệt không rõ nguyên do), những thứ khác đều bị quăng lên chín tầng mây, căn bản không nằm trong phạm vi cần lo lắng.

Về phần vì sao gọi là nhiệt luyến "mạc danh kỳ diệu"? Tối khó hiểu chính là ngay tại địa phương này, sau đêm đó, bọn họ không thảo luận đến vấn đề tình cảm, vô luận là ái tình trong quá khứ, hiện tại, hay tương lai, đều không nhắc đến nữa.

Bọn họ biết mình đã rơi vào nhiệt luyến, cũng biết đối phương đồng dạng như mình, những không biết đoạn cảm tình này, là bắt đầu từ khi nào, bây giờ đang trong tình trạng gì, rồi sau này sẽ ra sao.

Tâm động, thực con mẹ nó là điều đáng sợ nhất!

"Yêu", thật sự rất nguy hiểm, từ xưa đến nay, không ít quân vương vì một chữ "yêu" này mà chết.

Với Hạ Thủy Hàng mà nói "Quý phi biến thành nam nhân" là một chuyện rất thú vị, "trêu chọc nam quý phi" lại càng thêm thú vị, nhưng "yêu thượng nam quý phi" thì thú vị đã không còn trong phạm vi khống chế. Hắn thậm chí không dám tưởng tượng, chính mình ôm lấy chữ này có hậu quả sẽ như thế nào, hắn chẳng chút hoài nghi, mình nhất định sẽ chết trong chữ đó.

Hơn nữa, hắn đã phạm vào một sai lầm không phải là lớn tầm thường, hắn chẳng những "yêu thượng nam quý phi", mà hắn yêu thượng chính là "Người Vũ gia", hơn nữa là một tên vũ phu ngốc nghếch không chút lực hấp dẫn, cả ngày chỉ biết làm ẩu làm bừa, xáo trộn kế hoạch hoàn mỹ của người khác!

Hắn thật muốn đem đầu mình bổ ra tẩy rửa, xem có phải bên trong có sâu mọt hay không, nếu không thì như thế nào mới giải thích được vấn đề của hắn đây?

A… dù sao… Hết thảy đều là lỗi của tên ngốc tử kia! Là y không đúng! Y không nên mỗi lần hắn gặp nguy hiểm thì xuất hiện, giống như ngọn núi đáng tin cậy mà nghiêng đổ về hắn.

Hạ Thủy Hàng vô cùng sinh khí, nhìn bóng dáng Vũ Kiếm Anh đang ngồi xổm canh giữ bên dòng sông đã bị mùa đông đóng băng, phi thường, phi thường, phi thường mất hứng.

Tuy rằng đang mùa đông, nơi bọn họ rơi xuống là khe núi, thức ăn cũng rất đầy đủ, hoẵng, nai, hươu, thỏ… cái gì cần cũng đều có, ngay cả phía dưới dòng sông băng kia, còn có cá béo mập bơi qua bơi lại, tùy tiện xiên một cái, trên lửa nướng chín, mùi thơm khiến người chảy nước miếng.

Bất quá Hạ Thủy Hàng chẳng thích những thứ này, bởi vì chỉ ngửi được mùi thơm ngào ngạt, nhưng không có gia vị, hương vị quá nhạt, ăn không thấy ngon.

Lúc đầu hắn có nói với Vũ Kiếm Anh, Vũ Kiếm Anh chớp mắt, có chút đáng thương: "Chính là ngươi nói, nếu không ăn sẽ không duy trì được tới khi có người đến cứu chúng ta… Như vậy không tốt… Ta… Ta ở dưới đây chẳng tìm được thứ gì tốt hơn, bây giờ là mùa đông… Nếu không người nói xem, ngươi muốn ăn gì… "

Hạ Thủy Hàng không muốn Vũ Kiếm Anh ở trong này gọi hắn "Hoàng thượng", càng không phép y tự xưng là "Thần", Vũ Kiếm Anh không dám gọi thẳng tên hắn, đành phải tạm gọi "Ta" "Ngươi".

Hạ Thủy Hàng đang đói bụng nên mất hứng, nhìn bộ dáng ăn nói lắp bắp của Vũ Kiếm Anh càng thêm bực mình _____ hắn như thế nào lại đi yêu thích cái tên ngu ngốc này chứ? Cho nên hắn tức giận trả lời: "Thịt ngươi! Mang cho ta ăn là được!"

Vũ Kiếm Anh không rõ lời hắn nói là thật hay giả, lúc này mặt vàng như đất. Tâm trạng Hạ Thủy Hàng lập tức tốt lên nhiều, hắn muốn nhìn thấy chính là vẻ mặt này của Vũ Kiếm Anh, thật làm người ta vô cùng thoải mái a.

Nhưng kế tiếp hắn cười không nổi.

Bởi vì Vũ Kiếm Anh sau khi trải qua tỉ mỉ tự hỏi, liền thành thành thật thật, đem cánh tay chồng chất vết thương bị đông lạnh đến đỏ bừng, đưa tới trước mặt hắn, nhắm mặt lại, hiên ngang lẫm liệt, nói: "Ăn đi!" Nạn dân đói đến cùng cực còn ăn thịt lẫn nhau, hoặc ăn thịt trẻ con, hắn từng nghe nhiều rồi, nếu hiện tại hoàng thượng muốn ăn, đây chính là cơ hội để thể hiện lòng trung thành…

Mình có thể làm được!

Hạ Thủy Hàng nhịn xuống xúc động muốn bạo phát, một hơi cắn lấy ngón tay Vũ Kiếm Anh. Vũ Kiếm Anh nhắm chặt hai mắt, cả người run bần bật, giống như thật sự cho rằng, hắn sẽ đem mình ăn sống sạch sẽ.

Hạ Thủy Hàng vốn định dùng sức cắn xuống, trả thù tên ngốc tử này cư nhiên đối xử với hắn như vậy, nhưng nhìn vết thương chồng chất trên tay y, hắn lại đổi ý.

Hắn bắt lấy cánh tay kia, tinh tế liếm lộng.

Tay Vũ Kiếm Anh rất lạnh, y hay nói mình biết võ, không sợ lạnh, liền đem áo lông cừu cấp cho Hạ Thủy Hàng, để hắn ngồi bên đống lửa ấm áp, không cho hắn nhiễm chút rét lạnh nào.

Mà bản thân, vẫn còn đang mặc một thân bào phục quý phi rộng thùng thình đến buồn cười lại còn bị rách nữa, Hạ Thủy Hàng biết, dù cho có mặc thêm áo khoác, cũng không ngăn được hàn khí gió núi này, có gì ấm áp hơn áo lông cừu trên người hắn?

Cánh tay Vũ Kiếm Anh bị thương rất nặng, thẳng đến hiện tại, đầu lưỡi Hạ Thủy Hàng cảm nhận được dấu sưng từ ngón tay kéo dài đến lòng bàn tay, cùng gai dầm cắm trong đó. Nhưng bọn họ không có kim, cũng không có dao, chỉ có thể mặc cho những thứ này ghim trong tay y, nhất định là rất đau nhức, nhưng y chưa từng kêu lên một lời.

Tay Vũ Kiếm Anh rất thơm. Là vì mới vừa rồi nướng thỏ, dính đầy mỡ, vừa khét vừa ngọt, đầu ngón tay còn có ít thịt vụn, mỹ vị vô cùng.

Hạ Thủy Hàng cảm thấy kỳ quái, vì cái gì chính mình cho rằng những thứ kia ăn không ngon, rõ ràng mỹ vị như vậy, sao hắn lại bỏ lỡ.

Hắn liếm vào lòng bàn tay Vũ Kiếm Anh, môi lưỡi rơi xuống đốt tay, từng chút từng chút liếm qua các đầu ngón tay của y, thỉnh thoảng đem chúng ngậm vào miệng, chờ đến khi chúng dần ấm lên.

Vũ Kiếm Anh lúc đầu vẫn luôn sợ hãi, sau đó dần dần cảm thấy không đúng.

Động tác của Hạ Thủy Hàng rất thoải mái, rất ôn nhu, những nơi đầu lưỡi Hạ Thủy Hàng liếm qua, thậm chí có chút ngứa. Không phải loại ngứa ngáy làm người ta muốn gãy, mà là giống liếm trúng tâm mạch hắn, tâm mạch này nối liền với trái tim hắn, và bộ vị trọng yếu, đầu lưỡi Hạ Thủy Hàng vừa động, tim của hắn cùng "cái vật kia" ngứa đến không chịu nổi.

Hạ Thủy Hàng đem ngón tay Vũ Kiếm Anh bỏ vào trong miệng, trong nháy mắt, "cái vật kia" dựng lên thẳng tắp, hiên ngang ưỡn ngực giống như sợ bị người coi thường.

Bụng dưới nóng rực như bị lửa thiêu cháy, trước mắt hoàng thượng lại xinh đẹp như vậy, so với lần đầu tiên nhìn thấy còn xinh đẹp hơn, người này cứ như vậy dịu dáng liếm ngón tay hắn, đầu lưỡi mềm mại hồng đỏ giống như có sinh mệnh, liên tục kích thích đầu ngón tay.

Nguyên lai lông mi hoàng thượng thật dài a… nguyên lai lông mày hoàng thượng thật đen a… Nguyên lai thời điểm tóc hoàng thượng xõa ra, thời điểm cúi đầu, thời điểm hơi hé miệng… Thật quyến rũ a…

… Quyến rũ…

Quyến rũ?!

Trời ạ!

Vũ Kiếm Anh ngượng ngùng khép chân lại, che đi bộ phân đang biến hóa của mình.

Lòng… Trong lòng nóng như bị thiêu đốt… Muốn làm cái gì… có thể có thể… Có thể làm được cái gì? Đem hoàng thượng liền liền liền liền… Ngay tại chỗ áp xuống sao?

Bản năng của hắn nói… Mặc kệ đi, mặc kệ đi!

Lý trí của hắn nói… Cho ngươi thêm mười lá gan cũng không dám làm!

Hắn đối với bản năng mình nói: lý trí nói rất đúng!

Chính là bản năng cũng có thể đả bại lý trí "Tiểu Vũ Kiếm Anh" đang không biết liêm sỉ, dâm đãng đòi phóng thích, mỗi chỗ trên thân thể đều kêu gào "Kéo y phục hắn xuống! Áp đảo hắn! Làm hắn!" mấy lời đại nghịch bất đạo này…

Thanh âm của lý trí giữa tiếng gào thét càn rỡ của bản năng mà càng lúc càng nhỏ, Hạ Thủy Hàng bỗng dưng buông tay Vũ Kiếm Anh ra, xách cổ áo hắn, dùng sức lôi vào động.

"Cởi quần áo!" Hạ Thủy Hàng lãnh khốc nói.

Động tác cùng vẻ mặt Hạ Thủy Hàng, tựa như bị đói lâu ngày, thật vất vả mới tìm được mỹ vị nhân sinh. Giống như bị thùng nước lạnh dội vào đầu, hết thảy ý niệm của Vũ Kiếm Anh, trong hoảng sợ đều tan biến không còn một mảnh.

Nguyên lai hắn không chạy thoát được vận mệnh bị hoàng thượng ăn sống… Hắn nghĩ, hoàng thượng thật tàn nhẫn. Hắn muốn khóc.

Ách… Ăn thì ăn, bất quá không phải ăn theo nghĩa của y. Bởi vì Hạ Thủy Hàng cũng gấp gáp cởi y phục của mình.

Có người nào lúc ăn mà cởi đồ không? Không có đi?

Cho nên ngay tại hang động kia, Hành Tông hoàng đế của chúng ta, ăn luôn Vũ quý phi. Trình độ ăn không cần phải kiểm tra, chỉ nghe Vũ quý phi gào thét rất lớn, thời gian vô cùng lâu, số lần vô cùng nhiều.

Bởi vì khi bọn họ được cứu ra, cổ họng Vũ quý phi sưng đến nói không ra lời. Hơn nữa ở gần cửa động, nửa con thỏ bị nướng đến cháy khét.

Phía trên là chuyện sau này, trước khoan nói tới.

Chúng ta quay về thời điểm Hạ Thủy Hàng sinh khí, nhìn Vũ Kiếm Anh ngồi xổm bên dòng sông băng chọt cá.

Vì sao Hạ Thủy Hàng sinh khí a? Là vì Vũ Kiếm Anh quá lãng phí rồi, rõ ràng đã săn được hai con hươu, ba con thỏ, bảy con chim sẻ, y lại giống như cảm thấy chưa đủ, còn ngồi xổm ở nơi xa như vậy chọt cá!

_____ Được lắm, hắn biết, kỳ thật hết thảy là do Vũ Kiếm Anh muốn trốn hắn.

Sau ngày đó, Hạ Thủy Hàng ăn xương biết vị, chỉ cần muốn ăn cái gì, đều bắt Vũ Kiếm Anh dùng tay uy, nếu không sẽ không thèm ăn.

Vũ Kiếm Anh từ trước giờ chưa hề biết, hóa ra lúc ăn có thể ăn đến nóng bỏng như vậy, tình sắc như vậy, hơi không chú ý một chút, hai người vẫn còn đói bụng, mà thức ăn trước mặt chẳng thể thỏa mãn được, phải uốn gối trước tình dục.

Nếu không đạt được ý nguyện, Hạ Thủy Hàng liền đem hết mọi biện pháp để câu dẫn hắn, mà phương pháp đơn giản nhất, chính là liếm đầu ngón tay hắn, Vũ Kiếm Anh lập tức tay chân hư nhuyễn, đưa tay chịu trói.

Vũ Kiếm Anh không thể không chán nản, nguyên lai mình là một tiểu nhân vô dụng như vậy, đầu đầy dục niệm thì thôi đi, cư nhiên còn câu dẫn đi _____ Thiên a! Hắn thế nào lại dùng từ này nói chính mình! _____ Hoàng thượng cùng hắn như vậy như vậy, điểm chết người chính là mỗi lần hắn đều cảm thấy thoải mái… Cái kia lúc cắm vào rất đau, nhưng đến cuối cùng thì thật thoải mái a…

Hắn quả thực ghê tởm đến cực điểm…

Tưởng tượng nếu có một ngày, có người đem "Mê hoặc quân vương" loại từ ngữ trau chuốt này dùng lên người mình, Vũ Kiếm Anh hận không thể đem bản thân giết đi.

Mỗi ngày Vũ Kiếm Anh đều cố gắng tìm đường ra ngoài, nhưng đều thất vọng quay về, danh hào thành tiên chi địa cũng đâu phải nói chơi, so với việc tìm đường ra, thì tìm được hài cốt cơ hội tương đối nhiều.

Ngược lại, Hạ Thủy Hàng đối với tình cảnh hiện tại của mình tuyệt không chút lo lắng, hắn giống như chưa từng nghĩ đến chuyện ra ngoài, từ sáng đến đối, trên trán trừ bỏ viết "Ăn" vẫn là "Ăn".

Mỗi ngày Vũ Kiếm Anh đều cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của hoàng thượng như muốn thiêu cháy lưng mình, hắn luôn cảm thấy bản thân sẽ bị ánh mắt kia cắn chết, tựa như cảm giác hiện tại của hắn, trên lưng còn nóng hơn đống lửa trong động.

Vũ Kiếm Anh biết, Hạ Thủy Hàng đối với hắn làm ra loại sự tình này là không đúng _____ đương nhiên đừng nói ngược lại là được rồi _____ nếu bị Vũ Tông Hầu biết, hắn duy nhất chỉ có một kết cục, chính là bị cha đập nát xương cốt quăng vào bếp lò, điểm này không cần phải nghi ngờ.

Nhưng mà… Hắn thực thích hoàng thượng, hoàng thượng thật sự rất đẹp, tuy rằng hai ngày nay râu mọc lúng phúng, nhưng dù như vậy, cảm giác của hắn vẫn không hề giảm xuống…

Có lẽ tỷ tỷ cứng rắn đưa cho hắn thân phận quý phi, là cơ hội của lão thiên gia ban cho hắn đi… Vũ Kiếm Anh trộm nghĩ.

Nhưng hắn lập tức nhớ lại Vũ hậu trước kia. Nữ nhân mà so với nam nhân còn muốn hiên ngang anh hào hơn, bởi vì không độc chiếm được nam nhân của mình, liền buông tha hết thảy, chẳng chút lưu luyến phất tay bỏ đi.

Hoàng thượng lại đẹp mắt như vậy, mặc kệ là áp hay bị áp, hắn cũng đều cam tâm tình nguyện, không một câu oán hận. Chính là hắn không thể tưởng tượng được, nếu trở về cung thì sẽ như thế nào, chẳng lẽ phải giống như một quý phi, cùng một đám nữ nhân tranh giành hoàng thượng?

Tịch mịch và cô độc, làm tắc nghẽn sự thông minh không quá nhiều trong đầu Vũ Kiếm Anh. Hắn phẫn nộ nhìn Hạ Thủy Hàng đang khoác áo lông cừu đang ngồi cạnh sông băng, nói thật, bộ dáng ngồi xổm của Hạ Thủy Hàng tựa như con hồ ly, ở phía sau mông, chắc hẳn còn có một cái đuôi đang vẫy a!

…Nha!!!!

Đột nhiên cái mông và cái đuôi vừa mới tưởng tượng ra liền xuất hiện, giống như mãnh hổ xuống núi, đem phiền não của Vũ Kiếm Anh ép vào góc chết, hắn mơ hồ từ dưới đất đứng lên, lắc lư hồi lâu, cuối cùng đã đứng trước mặt Hạ Thủy Hàng.

Hạ Thủy Hàng vốn đã kiềm chế lửa giận cùng dục niệm lâu, liền hướng người này phát tiết một chút, kết quả vừa bày ra một biểu tình, nhìn thấy hạ thân Vũ Kiếm Anh đang cứng rắn hiên ngang, biểu tình hoảng sợ cùng dục hỏa thiêu đốt.

Nguyên… nguyên lai y không phải trốn hắn, mà là ở đây chuẩn bị sao?

_____ Đoán sai rồi, bất quá chẳng sao!

Hai tay Vũ Kiếm Anh ôm lấy Hạ Thủy Hàng từ mặt đất, bởi vì kinh nghiệm lúc rơi xuống huyền nhai, Hạ Thủy Hàng theo thói quen đem hai chân quấn lấy thắt lưng Vũ Kiếm Anh, cũng rất nhanh phát hiện ra sai lầm… Cái bộ vị rất lớn kia của Vũ Kiếm Anh, đang cứng rắn ngạnh trên đũng quần hắn…

Hạ Thủy Hàng có điểm không dám tin, nhìn ánh mắt Vũ Kiếm Anh, vẻ mặt trừ bỏ "Dục hỏa đốt người" thì chẳng còn gì khác.

Ách… Tên ngốc tử này cư nhiên có lá gan, tính toán muốn thượng hắn sao?

Thời điểm hắn còn đang suy nghĩ, Vũ Kiếm Anh đã ôm hắn, tựa như lốc xoáy hướng vào trong hang động.

Phải nói như thế nào nhỉ? Thức ăn và tình dục, là động lực lớn nhất của đời người…

Vũ Kiếm Anh đem Hạ Thủy Hàng áp đảo lên chiếc giường nhỏ đơn sơ kia, một bên không tính là nghệ thuật ở trên mặt hắn mà loạn hôn, một lấy tay dùng sức giải khai đai lưng và tế bào của Hạ Thủy Hàng.

Cách buộc đai lưng kia là có chủ ý, nếu phương pháp cởi không chính xác sẽ càng tháo càng siết chặt, vài lần trước khi bọn họ làm, thì Hạ Thủy Hàng tự mình cởi sạch sẽ, Vũ Kiếm Anh cho tới bây giờ vẫn chưa từng làm qua, kết quả chỉ thấy hắn loạn tháo, Hạ Thủy Hàng đau đến gân xanh loạn nổi, cuối cùng là một cái tát dán lên mặt Vũ Kiếm Anh.

"Muốn cởi thì từ từ cởi. Làm gì dùng sức lớn như vậy! Đồ ngốc."

Sau tiếng tát tay vang lên, cả hai đều ngây ngẩn.

Trong mắt Vũ Kiếm Anh, tràn đầy nước mắt, thân hình cao lớn chợt rũ xuống, nằm sấp trên đống cỏ, bắt đầu ô ô khóc.

Hạ Thủy Hàng nhìn lên trời vô ngữ, ai nói cho hắn biết là xảy ra chuyện gì a… Chỉ là một cái tát thôi, lại khóc thành ra như vậy sao?

Hắn khẽ vuốt đầu nam nhân cao lớn này, nhỏ giọng nói mấy câu linh tinh như "Ta sai rồi!" "Ta không nên đánh ngươi" "Ta xin lỗi", vốn tưởng Vũ Kiếm Anh sẽ nín, ai ngờ so với vừa rồi còn tệ hơn.

Vũ Kiếm Anh lặng lẽ khóc, đến lớn tiếng khóc nức nở, rồi úp mặt tại chỗ khóc thét, chẳng biết qua bao lâu, Hạ Thủy Hàng cảm giác có gì đó không đúng, này tuyệt đối không phải do cái tát tay kia gây ra, tuy rằng cái tát đó chính là ngòi nổ…

"Rốt cục là có chuyện gì, ngươi nói đi a… Ngươi không nói làm sao ta biết ngươi vì cái gì khó chịu? Là ta làm sai cái gì? Chỉ cần ngươi nói thì ta sẽ sửa…" Hạ Thủy Hàng nói, sau đó trong lòng thở dài một hơi.

Hắn từ Thái tử đến làm Hoàng đế, cả đời được người khác tâng bốc vỗ về, hiện tại lại phải dỗ dành tên nam nhân quê mùa thô kệch này… Hơn nữa còn là chính mình cam tâm tình nguyện, thật là thế sự khó lường mà…

Vũ Kiếm Anh khóc đến run rẩy: "Không phải… Không phải lỗi của ngươi…"

"…" Ngươi khóc thảm như vậy, còn đặc biệt sau lúc bị đánh mới khóc, này chẳng phải đang âm thầm lên án "Đây là lỗi của ngươi" sao?

"Ta… Chỉ là đang nghĩ… Vạn nhất khi trở về… Ngươi không còn là của riêng ta nữa…" Vũ Kiếm Anh khóc rất thương tâm, thật sự rất thương tâm.

Thời khắc kia ôm lấy Hạ Thủy Hàng, hắn đã tính toán quyết định quên chuyện sau này, chỉ cần hiện tại, ở nơi này có được Hạ Thủy Hàng _____ dù chỉ một lần thôi _____ cũng tốt rồi. Chính là bản thân ngay cả chuyện đơn giản như vậy cũng không làm được, bây giờ làm Hạ Thủy Hàng mất hứng, liền chẳng còn cơ hội có được người này nữa.

Được rồi, là hắn thâm độc, hắn nghĩ muốn xuyên xỏ vào vị hoàng đế bệ hạ xinh đẹp rạng rỡ trước mặt, hắn cảm thấy chỉ cần một lần như vậy, Hạ Thủy Hàng nhất định sẽ nhớ kỹ, cảm giác bị nam nhân xâm nhập, sẽ khắc sâu trong lòng thế nào.

Nhưng hiện tại không được rồi, vạn nhất bọn họ đi ra ngoài, Hạ Thủy Hàng lập tức sẽ quên đi những chuyện phát sinh trong này, cuối cùng chỉ còn một mình hắn, chỉ còn một mình hắn nhớ rõ, chính mình bị người khác chân chính xâm nhập qua.

Hạ Thủy Hàng càng vô lực nằm tại chỗ, một bàn tay đặt trên trán, hắn cảm thấy bản thân ngu ngốc cực kỳ, cũng mệt mỏi cực kỳ. Một ngày nào đó hắn sẽ chết trong tay Vũ Kiếm Anh, hắn cơ hồ có thể xác định điểm này.

Nghĩ liền nghĩ, cuối cùng hắn xốc tế bào lên, tự mình đem đai lưng giải khai. Cầm đai lưng quơ quơ trước mặt Vũ Kiếm Anh.

"Ngươi muốn thế nào, tùy tiện đi!" Hạ Thủy Hàng nói.

Vì loại chuyện này mà khóc đến như vậy, tên ngốc tử này đúng là hay để tâm chuyện vụn vặt, một khi như vậy, liền cho y đạt thành ý nguyện đi, dù sao đây cũng không phải đại sự gì.

Hành động của Hạ Thủy Hàng, làm cho mặt Vũ Kiếm Anh đỏ như máu. Không ngờ hoàng thượng chẳng những thông minh mà còn dũng cảm như thế, hắn chưa nói ra mà hoàng thượng đã biết, đúng là thông minh thấu hiểu lòng người, mà tiếp theo chính là những tình tiết nóng bỏng như trong giấc mộng mình thường mơ sao…

… Bất quá …

Vũ Kiếm Anh thẹn thùng lui thành một đoàn, dùng thanh âm yếu ớt như ruồi muỗi, nói: "Ta… Ta không dám…"

Hạ Thủy Hàng vẫn còn đang bị dục vọng tra tấn, thật muốn một quyền đánh lên mặt Vũ Kiếm Anh: "Vậy sao vừa rồi ngươi dám!"

Vũ Kiếm Anh chíp chíp nói: "Hiện… Hiện tại không dám…"

Bị hoàng thượng một phát tát xuống như vậy, ai còn dám tiếp tục nữa… Dục niệm giống như đã bị bàn tay kia đánh tan mất rồi.

Hạ Thủy Hàng suýt nữa nghĩ mình sẽ bị tức chết, hắn mạnh mẽ túm lấy thân thể to lớn nhưng lá gan tuyệt đối không lớn kia, ném xuống đất, kéo quần Vũ Kiếm Anh xuống trực tiếp cắm vào.

Vũ Kiếm Anh giống như bị cưỡng gian a a kêu lên, từ sửng sốt đến khuất phục rồi sung sướng, chỉ cần một chút thời gian không dài.

Tuy rằng rất có cảm giác thành tựu, nhưng trong lòng Hạ Thủy Hàng vẫn nhịn không được mắng, hắn tại sao lại đa tình như vậy, như thế nào có thể đa tình như vậy, biết rõ tên ngốc tử này không có can đảm mà, còn cùng y chơi trò tháo đai lưng gì đó… Sớm biết y một chút tình thú cũng không có, thật sự là lãng phí tình cảm!

Hạ Thủy Hàng lòng đầy khó chịu cùng sảng khoái, đã quên hỏi Vũ Kiếm Anh _____ Vì cái gì? Hắn lại nghĩ đến đầu Vũ Kiếm Anh vốn không thể xài được, cho nên khẳng định y chẳng nghĩ được quá xa.

Hắn không biết, đôi khi một người qua đơn thuần, mới càng dễ để tâm vào chuyện vụn vặt.

Vũ Kiếm Anh không nhìn thấy suy nghĩ trong đầu hắn, hắn cũng không tìm hiểu suy nghĩ của Vũ Kiếm Anh, hai người kết hợp lúc sau, ngược lại tạo thành hố sâu thăm thẳm.

Trời đất có tận cùng, mà năng lực con người thì vô hạn.

Người thứ mười sau khi hoàng thượng và hoàng phi rớt xuống huyền nhai, nhóm đệ tử Vũ gia nương theo xà đạo mà đi xuống, cuối cùng tìm được bọn họ.

Quá trình tìm kiếm hoàng thượng và hoàng phi vô cùng gian khổ, nghe nói sau khi tìm được bọn họ thì quá trình lại vô cùng thú vị, nhưng là đệ tử Vũ gia tình nguyện đi khắp nơi thổi phồng, nó bọn họ như thế nào dùng hỏa dược để mở đường, đủ chuyện linh tinh, còn đối với trước mặt hoàng thượng và hoàng phi thì lại né tránh im miệng.

_____ Thật ra chẳng phải bọn không nói, bọn họ rất muốn nói, bởi vì ứ đọng trong lòng thật khó chịu a! Chính là không ai dám lớn tiếng nói với người khác "Kỳ thật chúng ta vừa bắt đầu không phát hiện được hoàng thượng và hoàng phi, chỉ nghe bọn họ ở trong động, làm chuyện ư ư a a hảo kịch liệt nha, ta nghe đều mặt đỏ, dưới tình huống này mà còn làm được, hoàng thượng thật là người phi phàm…"… Chờ một chút…

Bọn họ còn muốn bàn luận về một nguyên nhân khác chính là, nguyên lai cho dù là mỹ nữ cũng không chịu nổi sự dũng mãnh của hoàng thượng a, nghe nói Tú Anh khi còn là cô nương, thanh âm mềm mại động lòng người, kết quả đến lúc vào trong cung, liền bị hoàng thượng sủng hạnh thành bộ dáng kia, nghĩ đến một ngày nếu không làm liên tục mười lần, sẽ không đạt đến hiệu quả như vậy đâu. Hoàng thượng quả nhiên là người phi thường… Hạ Thủy Hàng chẳng lo lắng bị người khác nhìn thấy, hắn chỉ cảm thấy phiền não; ngày đó chưa có làm xong, thì bị quấy rầy không thương tiếc, thật sự khiến hắn phi thường bất mãn…

Vũ Kiếm Anh đồng dạng cũng chẳng dễ chịu gì, thanh âm của hắn bị đệ tử Vũ gia bên ngoài nghe nhất thanh nhị sở, trong đó đều là người hắn quen biết, nếu lúc này đi ra, kia không chết không được.

Vì thế, Vũ Kiếm Anh đem chính mình gói lại trong áo lông cừu, kiên trì đi theo sau nhóm người Vũ Quần Anh dẫn tới,

Hoàng thượng hữu kinh vô hiểm (có kinh sợ nhưng không nguy hiểm) bình an trở về, Vũ quý phi lập được đại công cực lớn, phá lệ được quần thần ra sức khen ngợi. Vì để thể hiện hoàng ân bao la, hoàng thượng cho phép Vũ quý phi về thăm Vũ phủ bảy ngày.

HE (tgiả tự viết, ta k liên quan o_o). Trừ bỏ thích khách vẫn chưa bắt được, sự tình gần như đã kết thúc…

Nhưng chỉ gần như mà thôi…

"Ngươi nói cho ta!"

"Răng rắc!" Vũ Kiếm Anh quỳ trên ghế đá chạm khắc trước mặt, bỗng nứt thành hai nửa.

"Ngươi tên tiểu tử ngốc này, rốt cục đã đối với hoàng thượng làm cái gì?"

"Rầm!" Một tảng đá năm tấc, ở trước mắt Vũ Kiếm Anh bị chém thành tám mảnh.

Vũ Quần Anh liều mạng ngăn phụ thân đang giơ tay lên, không phải vì đệ đệ, mà là bàn tay kia có ngọc hồ giá trị vạn kim: "Cha! Cha! Bình tĩnh! Trước đi cái kia bỏ xuống! Chúng ta từ từ nói chuyện a!"

Vũ Tông Hầu cuối cùng cũng phát hiện tay mình đang cầm cái gì, liền cẩn thận giao cho con trưởng, sau đó vô cùng đau lòng nói: "Ngươi còn muốn nói thế nào? Hả? Hai ngày nay ta nghe còn chưa đủ sao? Cái gì mà "Quý phi quả nhiên nhận hết ân sủng của hoàng thượng!" còn có "Cách xa như vậy vẫn có thể nghe thấy âm thanh", lại thêm… Ta thật quá xấu hổ a!"

Hắn hung hăng một cước đá vào mông Vũ Kiếm Anh, Vũ Kiếm Anh ngã xuống đất, lại chậm rì rì quỳ trở lại.

Vũ Kiếm Anh hôm nay, hiếm khi mặc một thân nam trang, lại cạo râu sạch sẽ, nhìn thế nào cũng là một khí khái nam nhi.

Cũng chính bởi vì hắn khí khái nam nhi như thế, nên Vũ Tông Hầu không thể tin được, vì cái gì "Hắn không làm hoàng thượng" mà là bị "Hoàng thượng làm"?

Nhìn dáng người và võ công của ngươi đi! Hoàng thượng có thể ép được ngươi sao?! _____ Thời điểm Vũ Kiếm Anh vì bản thân mà giải thích, Vũ Tông Hầu bất khả tư nghị rống lên.

Nếu chuyện này đặt lên người kẻ khác, chính Vũ Kiếm Anh cũng sẽ không tin, nhưng hắn là một trong hai đương sự… Vì sao Vũ Tông Hầu liền như vậy xác định, hắn có thể cường bạo hoàng thượng? Mà không phải là hắn cùng hoàng thượng thông dâm…

A phi phi phi! Đường này không thông.

Nhưng hắn chẳng dám nói, bởi vì tình nguyện bị hoàng thượng áp, nên không phải là vấn đề lớn gì, mà nếu nói lời này khẳng định Vũ Tông Hầu sẽ tức đến hộc máu, hơn nữa trước khi hộc máu chết tuyệt đối sẽ bóp chết hắn.

Cho nên hắn đành phải theo nguyên tắc "Im lặng là vàng", không mở miệng là không mở miệng, muốn đánh muốn gì thì tùy ý.

Không biết có phải vì mấy ngày trước miệt mài quá độ, hay là "phía sau" đã dùng quá nhiều, mà cảm thấy thắt lưng trở nên mệt mỏi hư nhuyễn khó chịu, Vũ Tông Hầu đá một cước kia hắn vẫn bất động chẳng chút phản kháng, nhưng như vậy càng khiến Vũ Tông Hầu thêm tức giận.

Quả nhiên, nhìn đứa con như cẩu giả chết Vũ Tông Hầu giận sôi máu, liền thẳng cổ họng rống lên: "Đem gia pháp ra đây! Ta muốn đánh chết tên tiểu tử đại nghịch bất đạo này! Ta muốn đánh chết hắn! Gia pháp đâu! Mau lấy ra đây cho ta _____ "

"Cha! Cha! Đừng la lớn! Nếu bị người khác biết, nhà chúng ta sẽ xong đời…"

Vũ Kiếm Anh thở dài, sớm biết làm hay không cũng đều bị đánh, còn không bằng lúc trước kiên trì ôm quyết tâm, đè hoàng thượng một lần… Hắn thực hối hận, thật sự, phi thường phi thường hối hận.

Lại nói tiếp, hoàng thượng bây giờ đang làm gì nhỉ? Đã lâu như vậy, chưa hề nghe chút tin tức nào, trong lòng giống như bị móng mèo cào qua, rất khó chịu, hắn hận không thể hiện tại chạy vào hoàng cung nhìn người kia một lần…

Nhưng có lẽ… Hoàng thượng tám phần đã quên mất hắn rồi, nhìn khuôn mặt mình phản chiếu qua phiến đá trơn nhẵn như gương, Vũ Kiếm Anh nhịn không được thở dài.

Hoàng thượng cho tới bây giờ chưa từng nói thích hắn, hết thảy là do hắn tự mình đa tình mà thôi, đã sớm nghe nói hoàng thượng không giống người thường, một ngày không có nữ nhân liền sống không nổi, thời điểm dưới Ưng Long Đài, nhất định là vì nguyên nhân đó, nên mới đối với hắn như vậy như vậy…

Không, có lẽ nên bổ sung một chút _____ bởi vì khi dễ hắn rất vui. Hoàng thượng bắt đầu chính là thế, hắn nên sớm nhận ra…

Vũ Tông Hầu và Vũ Quần Anh đang giành giật bỗng nhiên ngừng lại, Vũ Quần Anh chỉ vào nước mắt đang rơi lộp độp của Vũ Kiếm Anh, khiếp sợ không nói nên lời.

"Con ta nhất định đã bị yêu quái tráo mất rồi!" Vũ Tông Hầu nói.

11. Chương 7

Hoa khai lưỡng đóa, các biểu nhất chi (Gác vấn đề này sang một bên để nói sang vấn đề khác)

Vũ Kiếm Anh vì Hạ Thủy Hàng khóc sướt mướt, mà Hạ Thủy Hàng "đã quên mất mình" cũng chẳng sống khá giả.

Từ lúc hắn ly khai kinh thành, các tấu chương thiên tai, tra án, mật báo, cáo trạng, cầu trợ, vô căn cứ chất cao như núi.

Nhóm quần thần nghênh đón hoàng thượng trở về, trong tiếng tung hô cùng lệ quang xúc động chảy ra lập lòe, hắn thật sự rất muốn nói, hắn không muốn làm chỉ muốn nghỉ ngơi a, tình cảnh mỗi ngày chỉ được ngủ ba canh giờ, mang theo vài tên văn quan suốt ngày suốt đêm cấp tốc phê duyệt.

Ròng rã ba ngày, hắn ngồi xổm trong ngự thư phòng, căn bản chưa từng rời đi. Đến ngày thứ tư, công việc tồn đọng cuối cùng đã xử lý xong, cho đám quan văn đã mệt đến chết ngất về nhà nghỉ ngơi, bản thân cũng trở về nằm trên giường, lại phát hiện mình không ngủ được.

Vẫn là long sàng trước kia, vì sao lại rộng như vậy, lạnh như vậy?

Hắn nhớ tới Vũ Kiếm Anh, khi còn ở dưới Ưng Long Đài, tay chân tên vũ phu đó lúc nào cũng lạnh, nhưng thân người lại rất nóng, ôm y giống như ôm noãn lô vậy, vô cùng thoải mái.

Hắn bảo hoàng phi thử lấy thêm thêm ba cái chăn, mới biết cho dù mình bị nóng đến chảy mồ hôi, cũng không tìm thấy loại ấm áp như ở trên người Vũ Kiếm Anh.

Giãy giụa hết một ngày đêm, lại phát hiện trong giấc mộng đều là đoạn thời gian ở cùng vũ phu kia, hắn quyết định, trước tiên phải đòi Vũ quý phi về, nhưng… không có kết quả.

Vũ Tông Hầu nói với người hắn phái đi cả đồng lời vô nghĩa, trọng điểm là thời gian thăm viếng chưa hết, Vũ quý phi và người nhà khó khăn lắm mới gặp lại nhau, ai biết về sau có còn cơ hội nữa không, chẳng bằng lần này gặp cho đủ.

Hơn nữa hoàng thượng chẳng phải đã đáp ứng rồi sao, cho Vũ quý phi về nhà ngốc bảy ngày, thiết nghĩ hoàng sẽ không bất cận nhân tình, tư lợi bội ước, nói một đằng làm một nẻo, bắt quý phi trở về trước thời hạn đi?

Người được phái đi trở về bẩm báo chi tiết, Hạ Thủy Hàng nghẹn họng chẳng nói được gì.

Nên biết rằng, hắn không phải vì được cứu sống mà nhất thời cao hứng, đồng ý với Vũ Tông Hầu cho Vũ quý phi trở về nhà thăm viếng, bây giờ thì tốt rồi, có thứ gì đó đang rục rịch ngo ngoe, làm lòng hắn ngứa ngáy như bị mèo cào, này phải giải quyết thế nào đây?

Điều may mắn duy nhất là, hắn chỉ cho Vũ Kiếm Anh bảy ngày, nếu vượt quá thời hạn, khó đảm bảo hắn không tự mình đến phá cửa Vũ gia mà cướp người.

Hai ngày, chỉ vỏn vẹn hai ngày, Hạ Thủy Hàng đã cảm nhận sâu sắc thế nào gọi là "Sống một ngày như một năm".

Suốt hai ngày này, hắn đi vòng vòng loanh quanh hậu cung, thậm chí còn đến Thanh Hòa cung ngủ hai canh giờ, nhưng khi tỉnh dậy hắn phát hiện, hai chân mình kẹp lấy chăn của Vũ Kiếm Anh từng đắp qua mà phát xuân, hắn vừa thẹn vừa giận, lập tức ly khai khỏi nơi đó.

Vì muốn làm cho hạ thân cùng tâm tình của mình bình tĩnh lại, hắn đi đến chỗ quý phi giỏi ca múa nhất, nhưng thời điểm mỹ nhân hoan hỉ, dùng giọng hát trong trẻo vì hắn hát vang một khúc, hắn mới cả kinh phát hiện ra, trong óc mình vang vọng, cư nhiên chính là tiếng kêu thảm thiết không chút mỹ cảm, thập phần nhiễu nhân của Vũ Kiếm Anh.

Lúc hắn thượng triều, thầm nghĩ bản thân có thể trốn tránh được. Nhưng khi hắn ngồi trên long ỷ nhìn xuống, rõ ràng thấy có vài tên Vũ Kiếm Anh trà trộn trong đó… Không đúng, đó là huynh đệ, biểu huynh đệ, thúc phụ, biểu thúc phụ… của Vũ Kiếm Anh.

Nhưng vì sao lựa lúc này xuất hiện trước mặt hắn a!

Hạ Thủy Hàng nhất thời nhịn không được phẫn nộ, lật bàn bỏ đi.

Hắn đi không thèm nói một tiếng, chỉ tội cho cựu thần đáng thương đang lưu loát đọc báo cáo trường thiên, chẳng rõ mình đã phạm lỗi gì, còn tưởng hoàng thượng đối với mình chán ghét đến bậc này, không khỏi ngồi phịch xuống tại chỗ mà khóc thét.

Aiz, thật là tai bay vạ gió a.

Đến buổi tối ngày thứ bảy, vừa qua khỏi giờ tý (11 – 1h sáng), Hạ Thủy Hàng liền sai hoàng phi thử, dẫn người đến Vũ phủ đón "quý phi" trở về, hoàng phi thử đối với nhiệm vụ của mình rất có oán ngôn, trọng điểm chính là "Vũ Kiếm Anh ở Ưng Long Đài cứu hoàng thượng một mạng, hoàng thượng như thế nào giống như muốn đem hắn bức vào góc chết…"

Hắn còn chưa nói ra, Hạ Thủy Hàng đã cảm giác được. Nhưng hắn lười giải thích nhiều, hiện tại đối với hắn mà nói, nhìn thấy Vũ Kiếm Anh mới là điều quan trọng nhất.

Hạ Thủy Hàng vốn nghĩ Vũ gia sẽ như cũ ngang ngược cản trở không cho "Vũ quý phi" hồi cung, thậm chí còn cấp cho hoàng phi thử tùy cơ ứng biến, trái phải dặn dò hoàng phi thử dù có chết cũng phải mang quý phi nương nương quay về, nếu không thì chém đầu. Bất quá sự tình ngoài dự kiến của Hạ Thủy Hàng, có lẽ chẳng còn cớ để lưu lại "Vũ quý phi", thời gian đón người lại gấp gáp đến kỳ quái, nhưng Vũ gia không hề làm khó, để hoàng phi thử thoải mái mà hoàn thành nhiệm vụ.

Hoàng phi thử mang theo nhuyễn kiệu đưa quý phi trở lại Sướng Hợp cung, Hạ Thủy Hàng sớm đã đứng trước cửa cung chờ.

Hạ Thủy Hàng biểu tình nôn nóng làm hoàng phi thử có điểm co giật, nhưng hắn vẫn cố gắng duy trì vẻ mặt của mình, phất tay cho tùy tùng lui ra, một bên quát:"Quý phi hồi cung _____ ", một bên cúi đầu vén màn kiệu…

Trong nhuyễn kiệu, một người đội phượng quan, mỹ nữ áo quần hoa lệ _____ hai tay khoanh trước ngực, ngồi bắt chéo hai chân vô cùng khiếm nhã, mắt phượng hung tợn nhìn đám người ngoài kiệu.

Nàng không phải Vũ Kiếm Anh _____ đây là ý niệm đầu tiên trong đầu Hạ Thủy Hàng, này đương nhiên là nói thừa.

Không nhìn thấy Vũ Kiếm Anh _____ đây là ý niệm thứ hai trong đầu Hạ Thủy Hàng. Hắn phát hiện mình thế nhưng cảm thấy tuyệt vọng, nhịn không được mà vô cùng tuyệt vọng.

Hoàng phi thử đợi nửa ngày, không thấy phản ứng kế tiếp của hoàng thượng, liền thoáng nhìn vào trong kiệu _____ đôi mắt chuột, thiếu chút nữa lồi ra.

"Ngươi không phải Vũ quý phi!" Hoàng phi thử theo quán tính chỉ vào nàng thét lớn. Đồng dạng suy nghĩ với Hạ Thủy Hàng, nói chẳng sai kém một ly.

Mỹ nữ dữ tợn kia _____ thỉnh tha thứ, trừ bỏ từ này ra, liền không tìm thấy từ nào có thể hình dung vẻ mặt của nàng bây giờ _____ nói: "Bản.cung.chính.là.Vũ.quý.phi!"

Hoàng phi thử che miệng. Hắn nhớ ra Vũ Kiếm Anh không phải là Vũ quý phi chân chính, y chỉ là thế thân mà thôi. Người trước mắt này, mới là Vũ quý phi, không thể giả được.

Tựa như thời điểm bị người ném xuống Ưng Long Đài, tâm tình Hạ Thủy Hàng tuột dốc không phanh, gương mặt hắn nhất thời đông cứng thành khối băng, lạnh lùng nói: "Ngươi là ai? Vũ Kiếm Anh đâu?"

Vũ Tú Anh tao nhã bước khỏi kiệu, bước từng bước nhỏ đi ra, phong thái nàng quá mức xinh đẹp, trang trọng thanh lịch, hoàng phi thử cơ hồ đã quên mức thái độ khiêu khích vừa rồi của nàng, theo thói quen vươn một cánh tay, để đỡ quý phi xuống.

Hạ Thủy Hàng nhìn động tác nàng chậm như sên, trong vừa sốt ruột vừa không kiên nhẫn, hắn căn bản chẳng quan tâm vì cái gì quý phi này bỏ đi lại đột nhiên trở về, hắn chỉ muốn biết hiện tại Vũ Kiếm Anh đang ở đâu, còn những chuyện khác hắn không muốn quản.

Vũ quý phi chân chính chậm rãi đi đến trước mặt Hạ Thủy Hàng, quỳ xuống, dáng vẻ uốn éo, giả thanh nói: "Hoàng thượng, thần thiếp thăm viếng bảy ngày, tựa như bảy năm, lúc này gặp được hoàng thượng, nô tỳ thật sự kích động hận không thể treo cổ tự sát a!"

Nàng không muốn gặp Hạ Thủy Hàng thì đúng hơn, Hạ Thủy Hàng so với nàng càng thêm không muốn. Một câu treo cổ tự sát nghiến răng nghiến lợi, khiến Hạ Thủy Hàng đột nhiên nghĩ tới, nữ nhân này tương đối giống mình, một bụng lửa giận vô danh, rốt cục cũng dần dần bình ổn xuống.

Hắn tùy ý làm một cái thủ thế, hướng nàng ngoắc ngoắc ngón tay, để nàng đi vào cùng mình nói chuyện.

Vào Sướng Hợp cung, bảo hoàng phi thử đóng chặt hết cửa sổ, bản thân vén áo ngồi xuống, nhìn Vũ Tú Anh đang khoanh tay, nhíu mi hỏi: "Vũ Kiếm Anh đâu?"

Há miệng "Vũ Kiếm Anh đâu?", khép miệng cũng là "Vũ Kiếm Anh ở nơi nào?", lại đối với chuyện Vũ Tú Anh tự ý đi ở chẳng hề đề cập đến, rõ ràng là đem Vũ Kiếm Anh làm quý phi, còn Vũ Tú Anh là thế thân a. Hoàng phi thử nghe được âm thầm lắc đầu.

Đôi môi hồng nhuận của Vũ Tú Anh gảy lên một nét phẩy, bày ra biểu tình tựa tiếu phi tiếu, gắt giọng nói: "Ý tứ của hoàng thượng, thần thiếp không hiểu."

Hạ Thủy Hàng đập bàn, giận dữ nói: "Đừng giả ngu! Vũ Kiếm Anh! Đệ đệ của ngươi. Ngươi để hắn ở lại trong cung thay ngươi! Hiện tại hắn đang ở đâu?" Chén trà tập thể lấy đà nhảy lên, lốc cốc lốc cốc rất là vui tai.

Vũ Tú Anh buông một cánh tay, làm tư thế nghi hoặc, biểu tình cũng nghi hoặc gần như hoàn mỹ: "Hoàng thượng, lời ấy sai rồi, thần thiếp cùng hoàng thượng ân ân ái ái, cùng hoàng thượng đồng cam cộng khổ, vì hoàng thượng mà bước một chân vào tử địa, hiện tại chỉ xa cách có bảy ngày, hoàng thượng đã không nhận ra thần thiếp sao?"

Ngôn từ của nàng thật khôn khéo, hoàn toàn đem chuyện Vũ Kiếm Anh từng tồn tại xóa đi không còn một mảnh. Hạ Thủy Hàng cho dù muốn truy cứu tiếp, Vũ quý phi chưa từng thay đổi chính là chưa từng thay đổi, mà hắn phải đem chuyện này chôn xuống, nếu hắn nhất định bới móc lên, chỉ sợ làm hại tới Vũ Kiếm Anh.

Vấn đề duy nhất là, chuyện này không thể công khai, cho nên Hạ Thủy Hàng quyết định đổi phương thức, hắn hít một hơi, ép bản thân tỉnh táo lại. Hắn tự nói với chính mình, thiên hạ to lớn đều là vương thổ, Vũ Kiếm Anh muốn chạy cũng chạy không thoát.

Hắn chẳng thèm nói nữa, bình tĩnh chờ đợi hô hấp của mình hoàn toàn khôi phục bình thường.

Trái ngược với hắn, hắn bình tĩnh, Vũ Tú Anh hiển nhiên không được bình tĩnh như thế, trong lúc chờ đợi chất vấn kế tiếp của hắn, nàng luôn âm thầm dùng móng tay siết lấy tua cờ trên y phục của mình.

Hạ Thủy Hàng chậm rãi uống một ngụm trà, bỏ xuống, hoàng phi thử rất nhanh châm trà cho hắn, hắn liền như vậy ung dung nhìn nước trà chảy vào trong chén, còn nhàn rỗi gảy nhẹ bọt nước đọng ở bên vành.

Vũ Tú Anh mất kiên nhẫn nhiều lần thay đổi tư thế ngồi, hắn mới chậm rãi mở miệng: "Vũ Tú Anh, ngươi cũng biết…"

Vũ Tú Anh từ khoanh tay sửa thành chống nạnh, bày ra biểu tình sẵn sàng nghênh địch.

"… Vũ Kiếm Anh nhận mưa móc của trẫm, đã mang thai." (*phụt* o_o)

Vũ Tú Anh đang đổi tư thế chân, không để ý liền bị trẹo một cái, ấm trà trên tay hoàng phi thử rơi xuống đất, bị phỏng khiến hắn ôm tay không tiếng động đứng tại chỗ nhảy nhảy.

Vũ Tú Anh bật người đứng dậy, phượng quan lệch qua một bên, chỉ vào Hạ Thủy Hàng mắng to: "Quả nhiên là ngươi, ngu ngốc hoàng đế cường bạo đệ đệ ta, mà không phải là y cường bạo ngươi, ta sớm nên nhìn ra ngươi là tên vô lương tâm, không biết cái gì là liêm sỉ, y ba lần bốn lượt liều mạng cứu ngươi, ngươi cũng có thể làm ra được loại chuyện này, ta hiện tại sẽ giết ngươi _____ "

Mười ngón tay nàng nhỏ dài sắc nhọn, cách đầu Hạ Thủy Hàng nửa tấc bỗng nhiên ngừng lại.

"… Mang thai?"

Gương mặt nàng vặn vẹo cực độ, huyết thống thật sự kỳ diệu, nàng vặn vẹo thoạt nhìn rất giống Vũ Kiếm Anh, chỉ là vặn vẹo không đẹp bằng y mà thôi.

Hạ Thủy Hàng lộ ra tiếu dung, chính là loại trong lòng Vũ Kiếm Anh luôn hình dung giống "hồ ly" ấy.

"Hắn "cường bạo" trẫm?!"

Vũ Tú Anh cứng họng, cuối cùng vô lực nằm sấp dưới chân Hạ Thủy Hàng, bắt đầu dùng sức đấm nền nhà: "Ta thật ngốc! Thật ngốc! Ta như thế nào không nghĩ đến! Đệ đệ, thực xin lỗi ngươi! Ta không nên để ngươi ở lại cái loại địa phương này!"

"Tên gia khỏa ngay cả ta cũng không đối phó nổi, ngươi làm sao có thể là đối thủ! Ta sai lầm rồi! Ta không nên bỏ trốn để ngươi bị tên hoàng đế chết tiệt này cường bạo… Đệ đệ a _____ " Càng về sau, giọng nàng biến thành khóc lóc kể lể.

Hạ Thủy Hàng nghe đến bực mình, cũng hiểu được tâm tình của nàng yếu ớt không chịu nổi, quyết định cho nàng thêm một kích trí mạng.

"Đừng nói khó nghe như vậy, y võ công cao như thế, nếu y không muốn, trẫm lấy năng lực gì đi ép buộc? Lại nói, nên dùng từ "thông dâm" sẽ chính xác hơn."

Trúng ngay hồng tâm!

Vũ Tú Anh đứng lên, si ngốc nhìn cái bàn lưu chuyển vài vòng, thì thào lẩm bẩm: "Thông dâm? Cưỡng gian? Thông dâm? Cưỡng gian?"

Tự hỏi hồi lâu, nàng đột nhiên nhảy đến trước mặt Hạ Thủy Hàng, tính toán bóp cổ hắn: "Không! Không đúng! Kiếm Anh đơn thuần như vậy, ngu như vậy! Nó cái gì cũng không biết! Nhất định là người dụ dỗ nó làm chuyện gian dâm!"

Đối mặt với tử vong bên cổ, Hạ Thủy Hàng chẳng mảy may để ý, ôn nhu cười, nói: "Thông dâm cũng tốt, gian dâm cũng được, đều là y nguyện ý. Đệ đệ ngươi yêu trẫm, đây là sự thật, ngươi không thể phủ nhận."

Vũ Tú Anh tinh thần bị thương nghiêm trọng, buông Hạ Thủy Hàng ra, bên cạnh tìm một cái ghế dựa ngồi xuống, nàng như đã đánh mất thần trí, giống như sẽ không còn chuyện gì có thể làm nàng sợ hãi nữa. Chính là ghế dựa này hình như có chút cao, nàng không yên lòng nghĩ.

Hạ Thủy Hàng nhịn cười nhìn nàng ngồi trên tay vịn của ghế, người Vũ gia cơ hồ đều rất thú vị, đương nhiên thú vị nhất phải kể đến Vũ Kiếm Anh, không ai có thể thay thế được y.

"Nhưng mà… " Vũ Tú Anh ngơ ngác nói: "Nó yêu ngươi cũng vô dụng."

Hạ Thủy Hàng cảnh giác: "Vì cái gì?"

"Kiếm Anh sẽ không tới nữa…" Nàng ôm đầu rên rỉ, ghế dựa này rất không thoải mái, nàng tiếp tục nghĩ.

Thời điểm phát hiện nữ nhi đem nhi tử mình làm kẻ chết thay, đưa đến hoàng cung làm quý phi, Vũ Tông Hầu tức đến suýt chút nữa chết tươi. Khi Vũ Kiếm Anh trước mặt hắn kể khổ, hắn đã âm thầm phái người đến những địa phương Vũ Tú Anh có khả năng đi qua, bày thiên la địa võng, chờ Vũ Tú Anh xuất hiện.

Vũ Tú Anh hành tẩu trên giang hồ có chút phiền phức nhỏ, nên thay đổi lộ trình mục tiêu, làm cho những kẻ muốn bắt nàng nhiều lần vồ hụt, thẳng đến mấy ngày trước, mới nhà thân thích xa ở Giang Nam bắt được.

Lập tức áp giải nàng trở về, trên đường nghe cả nước truyền tai nhau sự kiện vĩ đại "Hoàng thượng và hoàng phi bạch nhật phi thiên" _____ Lời đồn so với người chạy còn nhanh hơn, điều này không ai có thể phủ nhận.

"Vũ quý phi" cứu hoàng thượng trong lúc nguy nan, chuyện này khiến cho Vũ Tông Hầu nở mày nở mặt, nhưng có nở thế nào, cũng không có biện pháp triệt tiêu được hành vi "cường bạo" xấu xa của hoàng thượng. Vũ Tông Hầu giận đến giậm chân, nhưng hít thở bình tĩnh lại, nghĩ tới phương phapdùng một hòn đá ném hai chim thật là hảo kế.

Hắn thừa lúc "Quý phi" lập nhiều công lớn, rồi phi thường vì hoàng thượng mà vui mừng, sau đó lấy nỗi thống khổ của bậc làm cha không gặp được nhi nữ, trước mặt hoàng thượng khóc rống, nước mắt rơi như mưa, thỉnh cầu để "Quý phi nương nương" về nhà thăm viếng.

Đương nhiên tại loại thời điểm này, cho dù Hạ Thủy Hàng luyến tiếc, cũng không thể không để Vũ quý phi lập được đại công trở về, nếu không hắn chẳng phải sẽ bị cho là hôn quân sao?

Chính vào lúc này, Vũ Tông Hầu đem nhi tử về nhà, thả bồ câu đưa tin, lệnh mật thám ngày đêm áp giải Vũ Tú Anh cấp tốc về kinh, trong vòng bảy ngày đem nàng trở về.

Vũ Tú Anh bị áp giải về nhà, đối với hành vi Vũ Tông Hầu "lại" lần nữa đem mình quăng vào hố lửa phi thường phẫn nộ, nhưng đến lúc nghe đến "sự tình vừa qua", nàng lập tức đồng ý!

Đệ đệ nàng dần dần ngốc ngốc đơn thuần đến mức bị nàng ném vào chỗ chết cũng không dám phản kháng, cư nhiên lại đi cường bạo người khác? Hơn nữa "người khác" này còn là hoàng thượng!

Nàng sững sờ rồi cười đến run rẩy.

Càng nghĩ, nàng cho ra một kết luận trên cơ bản là chính xác nhất _____ căn cứ vào biểu hiện chết tiệt của Hạ Thủy Hàng cùng sự ngốc nghếch của Vũ Kiếm Anh, nàng có thể nhận định, chuyện này không phải lỗi của Vũ Kiếm Anh.

Chắc chắn là Hạ Thủy Hàng giở trò trong đó. Kiếm Anh đứa nhỏ này nuôi trong nhà nhiều năm như vậy, cũng chưa từng làm ra chuyện hư hỏng gì, vào cung vài ngày làm "Quý phi" liền xằng bậy, nếu không phải lỗi tiểu hoàng đế Hạ Thủy Hàng, chẳng lẽ là âm mưu của Vũ Kiếm Anh? Nàng mới có không ngốc như Vũ Kiếm Anh!

Nàng quyết tâm vì đệ đệ đòi lại công đạo, cho nên căn bản chưa hẳn vì Vũ Tông Hầu khuyên nàng, mà là nàng tự mình quyết định, phải thay thế Vũ Kiếm Anh hồi cung, nếu chưa đòi lại trong sạch cho Vũ Kiếm Anh, tuyệt không quay đầu!

Tất nhiên nàng sẽ không chỉ nghe lời nói một phía của Vũ Tông Hầu cùng Vũ Quần Anh, cho nên trước khi tiến cung, đi gặp Vũ Kiếm Anh một lần.

Nào biết Vũ Kiếm Anh chẳng muốn nói chuyện với nàng, đúng hơn là hắn không muốn cùng bất cứ người nào nói chuyện, há miệng ngậm miệng "Đều là lỗi của ta" rồi lại "Không có âm mưu", kiên quyết không có nửa câu là tiểu hoàng đế kia sai.

Vũ Tú Anh tức giận đến giậm chân giống y như Vũ Tông Hầu, muốn bóp chết hắn. Mới ở trong cung vài ngày, đã vì tiểu hoàng đế bán mạng, nếu thật sự tiểu hoàng đế kia không động tay động chân, thì đúng là gặp quỷ rồi!

Nhưng mà, nàng chưa từng nghĩ đến, cái gọi là "Tay chân", lại chính là một loại "Tơ tình" ngoạn ý. Xưa nay, tình yêu của nữ nhân Vũ gia, giống như sợi dây treo cổ, không thể so sánh được với loại tơ tình tinh tế phía trên, chẳng ngờ tới… Nam nhân Vũ gia cư nhiên lại bị ngoạn ý nguy hiểm này quấn lấy.

Tối nay, khi hoàng phi thử đi nghênh đón "Quý phi" đại giá, đám huynh đệ Vũ gia luôn ở bên cạnh quấy rối hắn (o_o), những người khác lại chưa từng gặp qua quý phi, hoàng phi thử căn bản không hề nghĩ ngợi, chỉ hơi liếc mắt một cái, liền hi hi ha ha, đem "Chân (chính) quý phi" nhanh chóng đón về.

Nghe đến đây, hoàng phi thử mồ hôi túa ra như mưa, quỳ xuống đất nói: "Hoàng thượng! Là sơ suất của nô tài…"

Hạ Thủy Hàng lắc đầu bảo hắn câm miệng, mang theo vài phần vội vàng, hỏi: "Vậy, Vũ Kiếm Anh đâu?" Hắn chẳng cần biết mấy chuyện nhàm chán này, hắn chỉ muốn biết tin tức của Vũ Kiếm Anh.

Vũ Tú Anh rũ mắt xuống: "Kiếm Anh…"

Đừng nhìn bộ dáng Vũ Kiếm Anh uy vũ đầy khí khái nam nhi, kỳ thật hắn rất hiền lành, rất thành thật, căn bản không giống những người khác trong Vũ gia, vì vận mệnh của mình mà phản kháng.

Bọn họ không tin hắn không có cường bạo quân vương, hắn sẽ không giải thích. Bọn họ không cho hắn quay về bên cạnh Hạ Thủy Hàng, hắn sẽ không quay về. Bọn họ bắt hắn lập tức thành hôn, hắn cũng đồng ý. Trên cơ bản, hắn là một phạm nhân phi thường trung thực, phi thường hợp tác, cái gì cũng không dám…

Hạ Thủy Hàng khiếp sợ đánh gãy lời Vũ Tú Anh: "Thành _____ thành hôn?! Ngươi nói y muốn thành hôn? Lập tức?"

Vũ Tú Anh nghiêm mặt, rồi phất tay: "Ta còn chưa nói rõ? Đúng vậy a, rất kỳ quái sao?"

Quá trình của Vũ Tông Hầu rất đơn giản.

Một, về sự tình Vũ Kiếm Anh và Hạ Thủy Hàng khi rớt xuống Ưng Long Đài làm trong hang động kia, chỉ cần Hạ Thủy Hàng không truy cứu, liền nói lên chuyện này là hợp tình hợp lý hợp pháp, chẳng có chỗ cho Hạ Thủy Hàng truy cứu.

Hai, bất quá hợp tình hợp lý hợp pháp, cũng không đại biểu chuyện này là đúng, Vũ Kiếm Anh là đứa nhỏ ngoan, như thế nào vừa vào cung đã học thói xấu? Nhất định là hoàn cảnh hoang dâm trong cung làm cho

tâm hồn thuần khiết của đứa nhỏ này ngứa đến khó nhịn, đơn giản là bị đốt lửa mà không có chỗ phát tiết, chỉ cần thú cho hắn một lão bà, hắn chắc chắn sẽ thoát ra được loại hành vi này.

Điều thứ nhất = Hạ Thủy Hàng không thèm truy cứu vấn đề "Bị cưỡng bạo" = cách khoảng thời gian lâu như vậy, dẫn đến không thể truy cứu vấn đề quý phi thật giả bị tráo đổi = chân quý phi đem giả quý phi trả về, cũng chẳng tạo thành sóng to gió lớn = mà có sóng to gió lớn cũng không quan hệ, vô chứng vô cứ không ai bắt tội được Vũ gia.

Điều thứ hai = hết thảy đều là họa do tình dục gây ra = chỉ cần đem tình dục giải quyết là OK (tgiả ghi, ta k liên quan o_o)

1+2 = sự tình được giải quyết hoàn mỹ.

A ha! Hắn không hổ danh là người đứng đầu Vũ gia! Quả thật rất thông minh!

Nhưng Vũ Tông Hầu thông minh lại xem nhẹ một sự kiện, chính là tình cảm của Hạ Thủy Hàng và Vũ Kiếm Anh trong lúc đó.

Người Vũ gia thật giống nhau, luôn dễ dàng bỏ qua trọng điểm.

Đến phiên Hạ Thủy Hàng tức giận, ở trong phòng đi tới đi lui.

"Lão thất phu Vũ Tông Hầu này! Hắn dám _____ hắn dám _____ "

Vũ Tú Anh rốt cục cũng phát hiện mình ngồi trên tay ghế vịn, vì thế nàng di chuyển qua chỗ khác, chẳng chút hình tượng nhích lên trên bàn.

"Cho dù Kiếm Anh yêu ngươi, nhưng ngươi xem nó chẳng là gì, nó thành hôn thì liên quan gì ngươi?" Nàng ác độc nói.

Từ nãy đến giờ tên tiểu hoàng đế chết tiệt này, luôn miệng nói "Vũ Kiếm Anh yêu hắn" nhưng chưa từng đề cập đến hắn đối với Vũ Kiếm Anh như thế nào, trên cơ bản đây chỉ là chút trả thù nho nhỏ, Kiếm Anh không cần quá cảm tạ nàng.

"Vũ Tú Anh!" Hạ Thủy Hàng rống giận: "Đừng nói Vũ Kiếm Anh chạy không thoát lòng bàn tay trẫm, cho dù y chạy được, ngươi nghĩ ngươi có thể đứng ngoài vô can sao? Phải nhớ kỹ ngươi là quý phi! Đừng quên thân phận của mình!"

Vũ Tú Anh đập bàn: "Thân phận? Ngươi còn nhắc tới thân phận của ta? Ta thật muốn hỏi ngươi, ta làm quý phi một tháng, ngươi có từng đến xem ta một cái?"

Hạ Thủy Hàng muốn nói, là vì ánh mắt ngươi quá khủng bố ta không nghĩ (dám) xem, lại bị âm thanh nhức tai của nàng ép trở về.

"Vũ Kiếm Anh ở đây chưa được bao lâu, ngươi liền dùng thủ đoạn hạ lưu dụ dỗ nó gian dâm! Đây là thái độ nên có đối với lão bà ngươi? Hay là nói kỳ thật ngươi đã sớm coi trọng Kiếm Anh nhà chúng ta đi!"

" _____ A! Ta hiểu rồi! Thì ra đêm đó lần đầu tiên ngươi nhìn thấy Vũ Kiếm Anh, liền đối với nó có ý đồ bất chính, nhưng ngại quyền thế của Vũ gia ta, không dám biểu hiện trắng trợn, đánh phải bắt ta làm kẻ chết thay đem vào cung cho đủ số, ngươi đã sớm xếp đặt tốt kế hoạch rồi, đúng không?"

Cái gì gọi là không nói đạo lý, cái gì gọi là càn quấy, hôm nay Hạ Thủy Hàng đã tự mình lĩnh giáo. Nhưng lòng hắn bị bao phủ bởi chuyện Vũ Kiếm Anh thành hôn, không rảnh cùng nàng tranh cãi, vì thế mất kiên nhẫn nói: "Ngươi nói sao cũng được, ta chỉ muốn biết Vũ Kiếm Anh ở đâu? Khi nào thì y thành hôn?"

Vũ Tú Anh bĩu môi: "Phế ta đi, để ta ra cung."

Hạ Thủy Hàng phát cáu: "Sau khi xong mọi chuyện, ngươi muốn thế nào cũng được! Nói cho ta biết, khi nào thì y thành thân!"

Vũ Tú Anh vẫn như cũ gãy miệng: "Không đơn giản như vậy."

"Ngươi nói cái gì?"

"Ngươi đem sự tình nghĩ thật đơn giản." Vũ Tú Anh nâng ngọc thủ chống đầu, miễn cưỡng nói: "Ta biết ngươi muốn làm gì, giống tiên hoàng bệ hạ đã làm, cướp dâu ni."

Kỳ thật, không phải ngay từ đầu Vũ hậu được gả cho tiên đế, nàng cùng con của Hộ bộ thượng thư đã chỉ phúc vi hôn, chỉ chờ đến mười sáu tuổi là gả thôi. Xui xẻo chính là, trước ngày thành hôn tiên đế lại nhất kiến chung tình, ban một đạo thánh chỉ triệu nàng vào cung, sau này mới trở thành hoàng hậu.

"Cuối cùng, tiên hoàng bệ hạ đã phải lãnh lấy hậu quả gì?"

Nhi tử của Hộ bộ thượng thư tất nhiên không dám làm gì, vấn đề là Vũ hậu. Vị này điển hình cho nữ nhân Vũ gia, quả thật chính là hũ dấm chua, tiên đế chỉ hơi gần nữ sắc một chút, nàng liền quậy đến hậu cung gà chó không yên, hồ nháo vài năm, còn đốt cả hậu điện, để lại thư, sau đó bỏ đi.

"Muốn người của Vũ gia, thần thiếp khuyên hoàng thượng trước hết nên suy nghĩ kỹ rồi nói sau."

Chính là quyết định quá vội nên mới thú ngươi, hiện tại ta không phải đang vạn lần hối hận sao? Hạ Thủy Hàng phiền não nói: "Chuyện này không cần ngươi nhắc! Trẫm đã sớm nghĩ đến! Chỉ cần Vũ Kiếm Anh trở về _____ "

"Sau đó phóng tới hậu cung sung túc của ngươi. Làm cho nam nhi chí khí trên chiến trường lại trở thành kẻ lấy sắc hoặc quân, đúng không?" Âm điệu Vũ Tú Anh lạnh buốt như rơi xuống hầm băng.

Giống như trải qua nghi thức xối nước lạnh lên đầu, Hạ Thủy Hàng bỗng dưng khôi phục lý trí.

Không sai, bắt Vũ Kiếm Anh trở về thì như thế nào? Tính cách của Vũ hậu chẳng phải ngẫu nhiên mà có, người Vũ gia cơ hồ đều giống nhau: thẳng thắn, đơn thuần, chung thủy, trung thành.

Bởi vì đủ loại nguyên nhân vừa phức tạp lại đơn giản ấy, Vũ Kiếm Anh chưa dám đòi hỏi hắn cái gì, nhưng hắn đã từng nghĩ đến, nếu hắn thật sự muốn giữ lại Vũ Kiếm Anh bên người, nhất định phải đối mặt với vấn đề này.

Hắn muốn Vũ Kiếm Anh, phải làm sao bây giờ?

Cho y một thân phận "Vũ quý phi" buồn cười, rồi giữ y lại trong cung sao?

Hắn thật muốn ép chết Vũ Kiếm Anh sao?

Chính là muốn hắn buông ta, nhìn Vũ Kiếm Anh – người của hắn, cùng người khác thành hôn, trăm triệu lần không thể được.

Đối với phản ứng của Hạ Thủy Hàng, Vũ Tú Anh chỉ thờ ơ lạnh nhạt.

Nàng cảm thấy rất thú vị, theo nàng thấy, Hạ Thủy Hàng rõ ràng đã yêu Vũ Kiếm Anh, thâm sâu đến nổi ngay cả nàng cũng hâm mộ, chính là cho đến bây giờ, hắn chưa từng nói qua câu "Ta thương y", tới tới lui lui đều chỉ tuyên bố "Y yêu ta", thật là tình cảm của một kẻ ngu ngốc tự phụ khiến người ta muốn hung hăng khi dễ chết a!

Chính là nàng sẽ không giúp hắn, tuyệt đối không, đệ đệ có thể khi dễ, nhưng không thể hại, thà rằng nàng cả đời làm quý phi, cũng không thể để Vũ Kiếm Anh trở thành đồ chơi của tên hoàng đế này.

Cước bộ hấp tấp của Hạ Thủy Hàng bỗng nhiên dừng lại, nhìn Vũ Tú Anh giống như đã hạ quyết tâm gì đó.

Ánh mắt Vũ Tú Anh cùng hắn chạm nhau, đột nhiên một trận hoảng hốt.

Ánh mắt của hoàng đế bệ hạ… Rất không thích hợp.

"Vũ Tú Anh… " Ánh mắt Hạ Thủy Hàng lộ vẻ kỳ quái, nhìn nàng nói: "Lấy thân phận của ngươi, kỳ thật có thể làm hoàng hậu đi."

Vũ Tú Anh giống như bị khối thiên ngoại phi thạch rớt vào đầu, mắt nổi đầy sao kim. Tên… Tên tiểu hoàng đế đê tiện này.

"Ta không thể làm hoàng hậu!"

Hoàng hậu và quý phi thoạt nhìn chỉ hơn kém nhau một bậc, trên thực tế lại hoàn toàn không phải vậy. Không ai đem một quý phi lớn giọng để vào mắt, nhưng hoàng hậu… Cho dù đem mình chôn xuống ba thước đất, cũng sẽ bị người đào lên, đặt ở trước mắt coi làm tấm bia, một dao lại một dao đâm đến chết.

"Còn không phải tại ngươi?" Hạ Thủy Hàng lạnh lùng nói.

Nữ nhân này hình như chưa hiểu rõ tình huống hiện tại, nàng cho mình là ai, cư nhiên dùng tương lai của Vũ Kiếm Anh áp chế hắn! Cổ nhân có câu: quân vi thần cương, phu thê vi cương (*), Vũ Kiếm Anh dù thế nào cũng là người của hắn, hắn mới không dùng biện pháp để độc chiếm y.

(*) nằm ở nghĩa gốc trong "Tam cương ngũ thường" của Nho giáo: quân vi thần cương, phu vi thê cương, phu vi tử cương. Ý nghĩa là người trên (quân, phu, phu) phải chăm sóc, bảo vệ, bao dung người dưới (thần, thê, tử), còn người dưới phải kính nhường, yêu thương, phục tùng và biết ơn người trên.

"Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn đồng ý làm hoàng hậu, không cần phải chịu "chức trách hoàng hậu", ngày nào đó trẫm sẽ thả ngươi ra cung."

Đó là một điều kiện rất có lực hấp dẫn, ngay cả quyết tâm "tuyệt không bán đứng đệ đệ" của Vũ Tú Anh đã có điểm dao động.

Nhưng mà trải qua đau khổ tự hỏi hồi lâu, nàng vẫn kiên quyết lắc đầu: "Không! Không được!"

"Vì sao?"

Vũ Tú Anh liếc nhìn hắn, trong mắt rõ ràng viết: "Ngươi là ngốc thật hay giả ngốc?"

Ngốc thật hay giả ngốc chẳng phải là vấn đề, vấn đề là, Hạ Thủy Hàng muốn Vũ Kiếm Anh, nhưng Vũ Kiếm Anh có tình nguyện quay về?

Hắn hướng hoàng phi thử phất tay: "Đưa Vũ quý phi hồi Thanh Hòa cung."

Vũ Tú Anh bỗng nhiên đứng dậy: "Đến tột cùng là ngươi muốn làm gì Vũ Kiếm Anh?"

Hạ Thủy Hàng cười lạnh: "Không phải chuyện của ngươi, trẫm tự có biện pháp, tỷ như trộm đem quý phi sau khi về nhà thăm viếng nhốt lại, sau đó đến Vũ gia đòi người, chỉ cần trẫm nói chưa từng nhìn thấy quý phi chân chính, ai dám phủ nhận? Đừng quên "Vũ quý phi" ở trước mặt quần thần cứu trẫm hai lần, Vũ quý phi kia, không phải là ngươi."

Đây là hạ hạ sách, không đến thời khắc cuối cùng, hắn không nghĩ sẽ dùng đến.

Vũ gia dù sao cũng là nguyên lão, nhiều năm qua công trạng hiển hách, rạch mặt chơi xấu đối với ai cũng không có lợi, Vũ gia gặp xui xẻo, hắn cũng chẳng thể sống khá giả.

Nhưng dục vọng của nam nhân là vô địch, nhìn hắn mạc danh kỳ diệu động dục, bị nghẹn suốt ba ngày làm hắn sắp bùng nổ rồi, đừng cho là có chuyện gì hắn không làm được.

Vũ Tú Anh thật muốn bổ nhào đến, đem vẻ mặt hung tợn kia (kỳ thật là dục cầu bất mãn) xé nát.

Vũ Kiếm Anh a Vũ Kiếm Anh! Ngươi nhìn xem người ngươi coi trọng kìa, như thế nào lại là tên tiểu nhân hỗn đản. Ngươi còn đối với hắn trung trinh một lòng. Ngươi đúng là ngu ngốc, rốt cục trong đầu có bao nhiêu mỡ heo a!

"Ngươi dám…" Nàng chẳng chút lo lắng nói.

"Ngươi có thể thử, xem hắn trẫm có dám hay không." Hạ Thủy Hàng nói.

Vũ Tú Anh suy sụp ngã xuống ghế.

"… Cho dù ta đáp ứng ngươi, ngươi sẽ đối xử với Kiếm Anh như thế nào?"

"Trẫm tự có biện pháp." Hạ Thủy Hàng trả lời như chém đinh chặt sắt.

Tuy miệng hắn khẳng định như vậy, nhưng trong lòng vẫn chưa nghĩ ra cách gì. Đó là một tình huống lưỡng nan, cho dù hắn làm gì cũng đều không đúng.

Nhưng mà, hắn không muốn buông tha Vũ Kiếm Anh, hắn phải cược một phen, bất kể kết quả như thế nào…

12. Chương 8

Hôn lễ của Vũ Kiếm Anh, được cử hành ngay trong đêm Vũ Tú Anh hồi cung.

Vì cái gì lại gấp như vậy, hơn nữa còn cử hành vào buổi tối? Bởi vì Vũ Tông Hầu chỉ muốn nhi tử nhanh chóng thú thê, chặt đứt tâm tư của hắn đối với hoàng thượng, liền tuyển một cô nương xuất thân bình thường, cho nàng làm tiểu thiếp – đương nhiên phải xinh đẹp.

Nữ tử xuất thân bình thường không có khả năng làm chính thất, hắn lại không nghĩ tổ chức phô trương khiến hoàng đế biết mà đến phá đám, hơn nữa tuyệt đối tuyệt đối không thể cho Hạ Thủy Hàng sinh lòng nghi ngờ, đêm hôm đó chính là thời điểm thích hợp nhất.

Hoàng phi thử chân trước mang Vũ quý phi rời đi, sau lưng Vũ phủ liền bắt đầu giăng đèn kết hoa.

Kế hoạch của Vũ Tông Hầu cho dù hoàn mỹ, lại không nghĩ tới một trong nhưng hậu thuẫn mà hắn cho là mạnh mẽ vô cùng, nữ nhi của hắn, quý phi của hoàng thượng… Sẽ tạo phản.

Mưu kế hoàn mỹ, lại bị Vũ Tú Anh lặng lẽ đâm thủng một lỗ.

Vũ Kiếm Anh mặc trang phục tân lang đỏ thẫm tục diễm khiến người ta không thể không khinh bỉ, cả người bị trói, hai tay cột sau lưng, ngồi trong tân phòng.

Hắn rõ ràng ngoan ngoãn đồng ý thành thân, vì cái gì còn bị trói thành như vậy? Nguyên nhân căn bản là… vị lão gia cầm quyền Vũ gia kia vốn chẳng tin hắn!

Kỳ thật, Vũ Tông Hầu đối với nhân phẩm của đứa con ngoan này rất tin tưởng, nhưng sau khi Vũ Kiếm Anh ở cùng với Hạ Thủy Hàng khoảng thời gian dài như thế, vậy nên chưa chắc.

Hạ Thủy Hàng là hồ ly, cho dù hắn tự nhận mình là cáo già, không thể không thừa nhận so với hắn Hạ Thủy Hàng chỉ là tiểu hồ ly.

Đó là công thức giáo dục hồ ly của hoàng gia, hơn nữa còn là bệnh truyền nhiễm, Vũ Kiếm Anh sao chống cự nổi? Cùng hắn một chỗ lâu như vậy, ngay cả cường bạo quân vương cũng học được, ai dám đảm bảo Vũ Kiếm Anh chưa học phía trước một bộ, sau lưng một bộ, gian lận lừa đảo, kẻ hai mặt?

Vũ Kiếm Anh càng ngoan, hắn lại càng hoài nghi, cái gọi là đêm dài lắm mộng, cùng cực sinh biến, ai biết ở giữa sẽ phát sinh cái gì, mà ngay cả hắn cũng vô pháp không chế?

Hắn một phen bày ra hôn lễ tỉ mỉ này, tuyệt không để cho nhi tử chạy thoát! Đây là nguyên tắc duy nhất! Về phần tân lang có đáng thương thế nào, càng không nằm trong phạm vi cần lo lắng.

Mà kết quả hắn làm như vậy, Vũ Kiếm Anh căn bản chưa từng nghĩ sẽ bỏ trốn, bị các huynh đệ dùng thiết liên trói ở tân phòng chính mình, chờ tân nương tử sau khi bái đường xong, trở về động phòng với hắn.

Vũ Kiếm Anh ngồi trong tân phòng, lại ngồi xổm giống như ở phòng giam, vẻ mặt vô cùng đau đớn.

Hắn có một loại dự cảm, có lẽ cả đời này không thể gặp lại Hạ Thủy Hàng nữa. Ân… Cũng không hoàn toàn tính là dự cảm đi, hắn chỉ là ngây thơ, không phải ngốc, dưới sự hun đúc giáo dục ở Vũ gia nhiều năm, hắn đối với suy nghĩ của Vũ Tông Hầu, cơ hồ đã nhất thanh nhị sở.

Mỗi khi nghĩ đến tương lai mình và Hạ Thủy Hàng bị chia rẽ, Vũ Kiếm Anh rất muốn khóc. Hắn đã sớm nói với cha nhanh một chút, nhanh một chút… Nếu không cứu hắn ra nhanh, hắn sợ mình sẽ không quay đầu lại được nữa.

Vũ Tông Hầu thì sao? Hắn cư nhiên chẳng để tâm! Xem thời gian hắn "cứu" mình xem! Nếu có thể sớm hơn một tháng, thậm chí là sớm hơn mười ngày cũng được, thì lòng hắn đâu phải vì Hạ Thủy Hàng mà khó chịu như bị mèo cào.

Kỳ thật trước đó không lâu, hắn còn mỗi ngày hướng lên trời âm thầm cầu nguyện, bản thân sẽ vĩnh viễn không cần gặp lại Hạ Thủy Hàng. Hắn sợ Hạ Thủy Hàng, quả thật sợ đến chết _____ đừng có không tin, nhìn Vũ Kiếm Anh thô lỗ vậy, nhưng thật ra dây thần kinh hắn so với bề ngoài mỏng manh của Hạ Thủy Hàng càng yếu ớt hơn.

Nhưng mà chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, hắn cảm thấy có tình dục với một người, sau đó ngay tại thời điểm hắn không chú ý… Có lẽ trong hơn mười ngày đó đi, hắn phát hiện mình đã yêu người kia mất rồi!

Ái tình này, tựa như trò chơi ném tú cầu giữa thành thị náo nhiệt, không biết tú cầu đã rơi đi nơi nào, hoặc là rơi lên đầu ai, nếu không cẩn thận, ngươi sẽ bị một tú cầu từ trên trời rớt xuống đập vào đầu, té xỉu.

Bi kịch nhất là, ngay thời điểm hắn liều mạng trốn tú cầu kia, chẳng ai quan tâm đến hắn, mà trong nháy mắt hắn bị tú cầu đập đến suýt chết, Vũ Tông Hầu lại dẫn theo những người khác, không biết từ nơi nào nhảy ra, dùng tỏa liên đem hắn khóa chặt, còn nghiêm khắc nói với hắn: "Tú cầu này tuyệt đối không được đón."

Hắn thật sự muốn rống to một câu _____ Sao các ngươi không đến sớm?!

Nhưng hắn không dám…

Hắn biết Hạ Thủy Hàng đối với mình có tình dục, nhưng đến tột cùng là có tình yêu hay không, hắn cũng chẳng rõ.

Hắn rất muốn biết suy nghĩ trong lòng Hạ Thủy Hàng, chính là Hạ Thủy Hàng chưa bao giờ biểu hiện trên mặt, hắn lại không thể đem ngực Hạ Thủy Hàng moi ra, nhìn xem bên trong có mình không. Cho nên… Hắn im lặng cho đến nay, chẳng phải vì để bảo hộ Hạ Thủy Hàng hay thế nào, chỉ là hắn chưa xác định được, hai người bọn họ rốt cục là "có cái gì đó" hay không thôi.

Bảy ngày trôi qua, bên phía Hạ Thủy Hàng chẳng có nửa điểm tin tức.

Vũ Kiếm Anh cuối cùng cảm thấy được, sự tình như vậy đã là quá rõ ràng rồi _____ hơn mười ngày dưới Ưng Long Đài, bởi vì Hạ Thủy Hàng chỉ có thể dựa vào hắn, nên mới sinh ra ảo giác, hắn vốn tưởng rằng đoạn tình cảm này sẽ không bao giờ thay đổi, nhưng Hạ Thủy Hàng thì khác.

Có lẽ hắn đã đoán sai đi, ai biết được? Dù sao Vũ Tú Anh đã về rồi, cha nói sẽ xử lý mọi chuyện, hắn không cần phải xen vào nữa, không sao cả.

Ngay khi hắn thở dài lần thứ ba trăm sáu mươi hai khẩu khí.

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng lốc cốc rất nhỏ, hắn tưởng là biểu huynh đệ hay đường tỷ muội nào đó muốn trộm xem bộ dáng hắn bị trói chật vật như thế nào, liền tức giận hướng cửa sổ quát: "Nhìn cái gì? Chưa từng thấy tân lang bị trói sao? Đều cút hết cho ta! Nếu để ta bắt được, ta sẽ rút gân các ngươi."

Bên ngoài cửa sổ yên lặng một chút, sau đó một giọng nữ chua ngoa phá cửa sổ chui vào: "Yêu _____ sớm biết tên tiểu tử ngươi đối với ta như vậy, ta cần gì tốn công xen vào chuyện người khác, vì tên vướng bận như ngươi đến đây! Theo ta đi! Trở về ta liền cho ngươi tiếp tục làm quý phi!"

Nghe rõ giọng nói của người bên ngoài, tròng mắt Vũ Kiếm Anh suýt chút nữa lồi ra. Xui xẻo là hắn bị trói chặt ở trên ghế, chỉ có thể nhếch mông, chân ghế ma sát với sàn nhà, vang lên tiếng "chi chi" đáng sợ.

"Tỷ… Tỷ tỷ! Chờ một chút! Tú Anh tỷ! Ta ta ta không biết là ngươi! Không nghĩ tới ngươi nhanh như vậy đã trở lại! Ta còn tưởng là mấy người Vũ Hào Kiệt kia…"

Hắn vừa nhích đến gần cửa sổ, bởi vì cửa sổ bị ép quá chặt "lạc" một tiếng, mở ra một khe hở, gương mặt Hạ Thủy Hàng ỡ giữa khe hở, chen một nửa vào.

"Vũ-Kiếm-Anh…"

Thoạt nhìn gương mặt kia tựa như trôi nổi giữa bóng đêm, lộ ra một mạt cười âm trầm _____ Ít nhất Vũ Kiếm Anh cảm thấy như vậy.

Vũ Kiếm Anh muốn hét lên, lại nghĩ có lẽ không nên để người khác biết, tiếng hét thảm vì thế mà bị nghẹn ở lồng ngực, ngực hắn một trận đau đớn, bản thân và ghế dựa "khuông đông" một tiếng, té trên mặt đất.

Gương mặt âm trầm ngoài cửa sổ sửng sốt, quay về phía sau khẽ quát: "Mau! Mau! Vũ quý phi té xỉu! Mau đẩy trẫm vào! Dùng sức!"

Hai cao thủ đại nội bị hoàng đế bệ hạ lấy làm tấm đệm, buồn bực nhìn Vũ quý phi chân chính đang ngồi dưới gốc cây cắn hạt dưa, rồi nhìn lại phía trên… bộ dạng hoàng thượng dường như không giống đang nói đùa… Quên đi, dù sao đây cũng không phải là chuyện bọn họ có thể quản.

Hai đại cao thủ dùng sức đẩy một cái, hoàng đế bệ hạ vĩ đại nho nhã trượt thẳng, "đông" một tiếng, cắm đầu rơi vào tân phòng.

"Oa a a a a Hoàng thượng! Vi thần đáng chết, vi thần quên mất hoàng thượng không biết võ _____ " Đại nội cao thủ thấp giọng sợ hãi kêu lên.

Hạ Thủy Hàng phẫn nộ ngồi dậy, trong lòng hung hăng thề, chờ khi trở về nhất định sẽ thu thập đám ngốc tử vô dụng này.

Bất quá nói thì nói như vậy, tâm tình hắn vẫn còn tốt lắm, bởi vì hắn chật vật, mà Vũ Kiếm Anh so với hắn còn chật vật hơn, hắn đã đứng lên được, mà Vũ Kiếm Anh hãy còn cùng ghế dựa té trên mặt đất, giống như con rùa bị người ta lật bụng, ở đằng kia "ai nha nha" ngọ nguậy.

Nếu không phải bây giờ đang trong thời điểm bất lợi, nếu không có cái ghế dựa kia, Hạ Thủy Hàng nhất định sẽ phi thường phi thường vừa lòng với tư thế hiện tại của Vũ Kiếm Anh.

_____ Thật sự khó mà không hài lòng! Bỏ đi cái ghế kia là có thể trực tiếp thượng, hơn nữa Vũ Kiếm Anh tuyệt đối sẽ chẳng có cơ hội phản kháng. Hắn có lẽ nên hướng người Vũ gia thỉnh giáo phương pháp trói này, lần sau có thể tăng chút tình thú.

Dừng! Dừng! Hôm nay hắn đến không phải làm việc này.

Hạ Thủy Hàng trấn an "kim long" phía dưới, ho khan hai tiếng, cố gắng không nhìn tới tư thế của Vũ Kiếm Anh, giả vờ nói: "Vũ Kiếm Anh! Ngươi có biết trẫm đến đây làm gì sao?"

Vũ Kiếm Anh trên mặt đất lăn tới _____ lăn lui _____ thế nào cũng không ngồi dậy được.

"Nghe nói, hôm nay là ngày đại hỉ của ngươi a."

Người này giả trang thật giống ni, rất giống hoàng thượng.

Vũ Kiếm Anh im lặng tiếp tục lăn _____ lăn _____ lăn đến gương mặt đỏ bừng, nhưng vẫn không ngồi dậy nổi.

Hạ Thủy Hàng tức giận, một phen tóm Vũ Kiếm Anh giống như con rùa kia, quát vào mặt y: "Vũ Kiếm Anh! Trẫm đang nói chuyện với ngươi, ngươi có nghe hay không!"

Vũ Kiếm Anh nhìn hắn, chớp mắt vài cái, bỗng nhiên chảy xuống từng khỏa nước mắt thật lớn.

_____ Không hổ là người Vũ gia, ngay cả nếu mắt cũng lớn như vậy… Hạ Thủy Hàng nghĩ.

_____ Không hổ là hoàng thượng, chẳng chút võ công mà có thể nhéo ta đến rơi nước như vậy… Vũ Kiếm Anh nghĩ.

Nhưng nước mắt của Vũ Kiếm Anh cùng sức ép của Hạ Thủy Hàng, rốt cục có can hệ gì nhau ni? Này ngay cả lão thiên gia cũng chẳng biết…

"Vũ Kiếm Anh…" Hạ Thủy Hàng hung ác cười, nhìn không ra hắn là cao hứng hay sinh khí: "Ái phi, ngươi thấy trẫm, đã cao hứng đến như vậy?"

Vũ Kiếm Anh nhịn xuống nước mắt, cân nhắc một chút, cẩn thận trả lời: "… Gặp được hoàng thượng, thần kích động đến lệ rơi đầy mặt…"

Hai lỗi _____ một là quá hữu lễ, hai là tự xưng "thần", giống như chuyện Vũ quý phi bị đánh tráo căn bản chưa từng xảy ra. Hạ Thủy Hàng sôi máu, một cái tát không nặng không nói đánh vào mặt Vũ Kiếm Anh, Vũ Kiếm Anh bị trói chẳng thể phản kháng, chỉ bĩu môi ủy khuất.

"Xa cách nhiều ngày như vậy, có nhớ ta không?" Hạ Thủy Hàng cười, lại hỏi.

Vũ Kiếm Anh rất muốn nói "nhớ", lại cảm thấy thật buồn nôn, như thế nào cũng không mở miệng được; muốn nói "không nhớ", lại cảm thấy sợ hãi, huống chi thật sự không phải là không nhớ, y còn chưa học được bản lĩnh ngoài cười nhưng trong không cười của Hạ Thủy Hàng.

Vì thế Vũ Kiếm Anh há miệng thở dốc, cái gì cũng không nói ra, cho hắn một biểu cảm cứng đơ vặn vẹo.

Hạ Thủy Hàng biết Vũ Kiếm Anh thích mình đến chẳng còn cách nào, giống như hắn thích Vũ Kiếm Anh vậy. "Thích lẫn nhau" vấn đề đã không còn là vấn đề, mà hắn là hoàng đế kiêu ngạo, không thể trách được.

Nhưng cha của Vũ Kiếm Anh – Vũ Tông Hầu, "những sự tình lớn nhỏ liên quan đến Vũ Tông Hầu" đối với hắn chẳng là gì, nhưng đối với Vũ Kiếm Anh lại là vấn đề rất lớn. Đáng tiếc, nhất thời hắn chưa ý thức ra được điểm này.

Cho nên, khi Vũ Kiếm Anh lộ ra biểu tình nửa giả nửa thật, hắn cảm thấy giống như bị ai tát vào mặt, trên gương mặt tuấn mỹ kia, đột nhiên trở nên dị thường tàn nhẫn.

"Ngươi cự tuyệt ta?" Hắn hung ác hỏi.

"A… A này…" Vũ Kiếm Anh lắp bắp.

"Ngươi cư nhiên dám cự tuyệt ta?" Hạ Thủy Hàng đưa tay đẩy ngã Vũ Kiếm Anh, đầu Vũ Kiếm Anh đụng vào bàn đá, phát ra âm thanh nặng nề.

Vũ Kiếm Anh choáng váng hoa mắt. Chẳng phải nói những người yêu nhau sẽ tâm hữu linh tê (tâm linh tương thông)sao? Nhìn dáng vẻ hắn xem! Làm gì có loại tâm hữu linh tê gì đó?

Cha nói đúng, bọn họ căn bản không phải là người của cùng một thế giới, y về sau sẽ đi thủ biên cương cho hắn, Hạ Thủy Hàng thì tiếp tục làm hoàng đế trong triều đình. Cái gì cũng không đổi, cái gì cũng không thay đổi, duy nhất chỉ có tâm y, bị tiểu mỹ nhân trước mặt này đào một lỗ sâu, sau đó lại lấy đá lấp vào.

Vũ Kiếm Anh càng nghĩ càng hận, càng nghĩ càng thương tâm, đơn giản nằm ở chỗ kia khóc lớn, nước mắt nước mũi văng tứ phía.

Ngươi ủy khuất, ta càng ủy khuất hơn a! Hạ Thủy Hàng phẫn nộ nghĩ. Hắn là hoàng đế, là bầu trời của thiên hạ duy ngã độc tôn, chủ ý quyết định, muốn cái gì là phải được cái đó, đoạt thế nào, nghĩ ra sao, ai dám nhiều lời nửa câu! Mà hôm nay vì tên ngốc tử xấu xí, làm ra chuyện ngu xuẩn trộm lẻn vào nhà thần tử thế này!

Vũ gia tường đồng vách sắt, nếu không có Vũ Tú Anh dẫn đường, có lẽ hắn chẳng thể vào được tới đây. Mà thôi đi, hắn tân tân khổ khổ, lén lén lút lút, thật vất vả mới có thể ngồi trước mặt tên ngốc tử này, y cư nhiên cao hứng không nhảy dựng lên, ân cần hỏi thăm mình, còn nằm ở đó lăn lộn khóc lóc! Thật là vứt bỏ tâm ý, tổn thương (tự ái) của hắn mà.

Vũ Kiếm Anh vừa khóc vừa nấc, thê thảm cực kỳ, Hạ Thủy Hàng cũng phiền cực kỳ. Hắn chỉ có thể thưởng thức mỹ nữ khóc lê hoa đái vũ, tráng nam thì quên đi.

Hắn hổn hển túm lấy cổ áo Vũ Kiếm Anh, rống lên: "Ta rốt cục đã làm lỗi gì với ngươi? Hả? Nhìn bộ dạng ngươi khóc kìa! Chẳng lẽ ta cưỡng gian ngươi sao? Ngươi nói a! Ta cưỡng gian ngươi sao?!"

Cưỡng gian… bất quá chỉ là một nửa, sau đó là cùng gian… Vũ Kiếm Anh khóc nghĩ. Cho nên y không lắc đầu, cũng chẳng gật đầu.

"Ngươi vì cái gì không chấp nhận ta? Nhìn thấy ta còn chạy xa như thế! Xa cách nhiều ngày, vất vả lắm mới gặp được nhau, vì sao cả một câu dễ nghe ngươi cũng không nói với ta? Ngươi thật sự muốn thành hôn sao? Nói cho ngươi biết! Ngươi là ngươi của Hạ gia, chết cũng là quỷ của Hạ gia, muốn chạy? Không có cửa đâu! Người tới a! Đem Vũ quý phi – Vũ Kiếm Anh trói về cho ta! Người tới a _____ "

Sau một hồi lâu, không phản ứng.

Hạ Thủy Hàng ghé đầu ra cửa sổ xem, nhóm đại nội cao thủ đúng ra nên đứng ở đây đợi lệnh, sớm đã chẳng thấy bóng dáng, Vũ Tú Anh ngồi bên cửa sổ xem náo nhiệt, mặt vô biểu tình nhìn đống vỏ hạt dưa dưới chân, hảo tâm đáp: "Nga… Ta nói rồi, Vũ gia không thể tùy tiện đi tới đi lui, bọn họ hẳn là lạc đường rồi."

Để chúng ta giải thích một chút. Hạ Thủy Hàng âm thầm lẻn vào Vũ gia, không có khả năng chỉ mang theo hai đại nội cao thủ, vì cái gì cuối cùng chỉ còn lại hai người? Ân…

Chuyện này chính Hạ Thủy Hàng cũng không rõ lắm, dù sao một đường tới đây người càng lúc càng ít, vừa quay đầu lại đã thấy hai cao thủ từ trên cây rớt xuống hố, hắn cũng không nguyện ý lại tự hỏi. Ban nãy hai người kia trải qua sàng lọc… Chẳng lẽ rung động quá độ, hoảng loạn mà chạy như điên đi mất rồi? Hắn không muốn nghĩ nữa.

Hạ Thủy Hàng liếc nhìn mặt Vũ Tú Anh, rồi lại nhìn Vũ Kiếm Anh, nghĩ nghĩ, thò tay cởi bỏ tỏa liên trên người Vũ Kiếm Anh.

"Uy" Vũ Tú Anh gảy gảy đôi môi đỏ tươi, nói: "Không cần cởi, ngươi cởi nó cũng không dám đi, cứ để Kiếm Anh ở nơi này đợi, thành hôn một hai lần thôi mà, có gì ghê gớm đâu, lần sau bàn bạc kĩ hơn rồi trở lại cũng không muộn. Nhưng mà _____ ngươi thật sự muốn Kiếm Anh làm quý phi?"

Vũ Kiếm Anh da gà nổi đầy người, Hạ Thủy Hàng cũng thấy, nhưng hắn chẳng thèm để ý tới y, bởi vì hắn cũng nổi đầy một thân, không rảnh quan tâm người khác.

Phương pháp quấn tỏa liên cũng thực kỳ quái, cho dù chẳng cần dùng khóa, khóa lại, phạm nhân cũng không có cách nào chạy trốn. Hạ Thủy Hàng mất một phen sức lực, vừa cởi vừa nói: "Chuyện này không liên quan đến phu nhân, ta đến đây ngày hôm nay, chính là muốn mang Vũ Kiếm Anh đi, có người hỗ trợ hay không cũng chẳng sao, y nhất định phải đi theo ta."

Vũ Tú Anh ngẩn ra, cười nói: "Ngươi có nắm chắc không?"

Hạ Thủy Hàng lạnh lùng nói: "Đó là đương nhiên."

Tỏa liên được cởi xong, Vũ Kiếm Anh một chút ý tứ muốn chạy cũng không có, cả người ngơ ngác nằm tại chỗ nhìn hắn, nhìn tỏa liên trên thân vẫn chưa hoàn toàn rơi xuống, nước mắt nước mũi còn chưa lâu khô.

"Đứng lên, đi theo ta!" Hạ Thủy Hàng ra lệnh.

Vũ Kiếm Anh mím môi, giống như muốn hỏi gì đó, Hạ Thủy Hàng không có nghe thấy, hắn cũng chẳng cần nghe thấy.

Hạ Thủy Hàng ấn bả vai Vũ Kiếm Anh, nói: "Ngươi muốn ở lại chỗ này? Ngươi thật sự không muốn gặp lại ta?"

Cả người Vũ Kiếm Anh run lên.

Hạ Thủy Hàng một tay ấn lên vai, một tay xoa mặt Vũ Kiếm Anh, tay mỹ nhân hoàng đế vừa lạnh, vừa trơn, vừa mềm, thoải mái đến mức thiếu chút nữa khiến y rên rỉ ra tiếng.

Hạ Thủy Hàng đè thấp thanh âm, giọng nói mềm mại tựa như bàn tay vừa lạnh, vừa trơn, vừa mềm kia lướt nhẹ qua tâm Vũ Kiếm Anh: "Ta tân tân khổ khổ chạy đến Vũ gia tìm ngươi, ngươi lại đối với ta như vậy? Để ta một mình cô đơn trở về? Ngươi nhẫn tâm?"

Trong đầu Vũ Kiếm Anh, đột nhiên hiện lên một cảnh tượng phi thường thê lương _____ Một con tiểu hồ ly đội đế quan, cô đơn đi dưới ánh nắng chiều.

Thật đáng thương… Vũ Kiếm Anh lại khóc.

Hạ Thủy Hàng là hồ ly, Vũ Kiếm Anh hiểu rõ điểm này, nhưng mà hiểu cũng vô dụng, hắn vẫn như cũ ở trước mặt y, biểu hiện phong độ hồ ly của mình, chẳng chút kiêng nể.

Bởi vì Hạ Thủy Hàng biết, khi người ta đối mặt với tuyệt sắc mỹ nhân đều vô pháp chống cự, dù mỹ nhân kia là một cái hố sâu không đáy, sắc lang cũng không do dự mà nhảy vào. Vũ Kiếm Anh tuy không phải sắc lang, bất quá cũng chẳng kém bao nhiêu.

Vũ Kiếm Anh một bên khóc, một bên nhảy xuống… Không, y là nhảy lên, tầng tầng tỏa liên trên người rầm rầm rơi xuống từng đoạn, trở tay đem Hạ Thủy Hàng vác lên vai, hướng ra cửa phóng đi.

Hạ Thủy Hàng biết y vì mình mà nhảy dựng lên, nhưng không nghĩ y lại chạy bằng cửa chính, cả kinh quát to một tiếng: "Chờ một chút! Vũ Kiếm Anh ngươi muốn tìm chết sao? Phía trước không thể đi _____ "

Cửa tân phòng chợt mở ra, Vũ Kiếm Anh sững sờ tại chỗ

13. Chương 9

Ngoài tân phòng đèn đuốc huy hoàng, Vũ gia thúc bá ai di, huynh đệ tỷ muội, dưới bó đuốc lúc sáng lúc lúc tối soi chiếu, trầm mặc nhìn Vũ Kiếm Anh… cùng tiểu hoàng đế mà hắn đang vác trên vai.

Vũ Tông Hầu ngồi trên ghế thái sư, một nửa biểu tình giống như đắc ý nói "Cuối cùng cũng bắt được ngươi a", nửa còn lại có vẻ hơi dại ra… nhưng dường như không phải "có vẻ", mà hắn đích thực là dại ra.

Trong nháy mắt nhìn thấy Vũ Kiếm Anh khiêng bệ hạ chạy ra ngoài, hắn cố gắng bày ra biểu tình ngưng trọng, uy nghiêm cùng phẫn nộ đến mức chén trà rơi xuống chân mình, nước trà làm ướt cả quần, mà bản thân chẳng hề hay biết.

_____ Chính là chờ nhi tử bỏ trốn, chờ được tiến hành chính sách cha giáo dục con, lại thấy đứa con trai mình cùng một nam nhân bỏ trốn, cho dù là ai cũng phải như vậy, nên chúng ta tha thứ cho hắn đi.

Vũ Quần Anh há to mồm, nghẹn thật lâu, mới phun ra một câu: "Vũ-Kiếm-Anh"

Thanh âm rét lạnh thấu xương, Vũ Kiếm Anh như bị lửa thiêu mông, ôm Hạ Thủy Hàng nghĩ muốn nhảy trở vào phòng.

"Ngươi… đứng… lại… cho ta!"

Chén trà bay tới, đập vào ót Vũ Kiếm Anh bể nát, Vũ Kiếm Anh "A" một tiếng, lảo đảo hai bước, vội đem Hạ Thủy Hàng thả xuống.

Vốn dĩ khi Hạ Thủy Hàng thấy đám người Vũ Tông Hầu có vài phần chột dạ, nhưng vừa thấy Vũ Kiếm Anh bị đánh, lập tức mất hứng.

"Vũ Tông Hầu lão thất phu này! Nhìn thấy trẫm không quỳ thì thôi đi, còn dám đánh người của trẫm!"

Hắn thuận tay xoa xoa ót của Vũ Kiếm Anh, phía trên còn dính vài bụi vỡ, cũng may chưa bị rách. Hạ Thủy Hàng vừa vui mừng vừa sinh khí, vui mừng là vì y không có việc gì. Nếu có _____ lão thất phu kia, nhất định sẽ trả đại giới!

Đương nhiên, cho dù như vậy, cũng phải trả đại giới???

Bởi vì hai người bọn họ mặt đối mặt, hiện tại sờ nhau, nhìn qua tựa như đang ôm nhau vậy.

Động tác của Hạ Thủy Hàng quá trắng trợn, làm Vũ Tông Hầu tức đến hai tay run rẩy, giận sôi máu. Hắn mãnh mẽ đè xuống ý niệm đại nghịch bất đạo băm Hạ Thủy Hàng làm bánh nhân thịt, khàn giọng nói: "Hoàng thượng… Đây là… Đây là chuyện nhà của thần, tối nay hoàng thượng tự mình xuất cung, thần sẽ coi như không biết."

Cho dù là hoàng thượng, chưa được cho phép mà đêm khuya lén vào nhà thần tử, về tình về lý về lễ nghĩa cũng không hợp quy tắc.

Vũ Tông Hầu nếu rảnh, nhất định sẽ ôm đùi Hạ Thủy Hàng, khóc lớn "Chẳng lẽ Vũ gia ta trung thành tận tâm trăm năm qua, cũng làm hoàng thượng đề phòng cho được hay sao, không nên đêm hôm khuya khoắc tự mình đột kích điều tra a, nếu không liền chẳng yên lòng, một khi đã như vậy, nhi thần đành phải mang theo cả nhà cùng chết cho hoàng thượng xem, thỉnh hoàng thượng nhất định đừng ngăn cản bọn ta ô ô ô…" … vân vân…

Đến lúc đó Hạ Thủy Hàng cũng chỉ có thể hảo ngôn hảo ngữ, an ủi nói tuyệt đối không có chuyện đó, hắn tối nay căn bản chưa từng đến, coi như hắn không tồn tại đi, về sau đừng truy cứu bất chuyện gì xảy ra tối nay nữa…

May mắn Vũ Tông Hầu không rảnh, cũng không có tâm trạng đó.

Đây đối với Hạ Thủy Hàng là tin tức tốt.

"Trẫm tự mình xuất cung?" Hạ Thủy Hàng cười lạnh, "Trẫm không có tự mình xuất cung! Là vì ái phi của trẫm tưởng niệm người nhà, trẫm bất đắc dĩ phải bồi y trở về. Nếu Vũ Tông Hầu không thích, trẫm dẫn y đi là được!"

Thời điểm Hạ Thủy Hàng nói ra hai chữ "Ái phi", Vũ Tú Anh liền nhảy xuống cửa sổ bỏ chạy, nàng tin tưởng nếu bị Vũ Tông Hầu bắt được, kết quả của mình còn thảm hơn so với Vũ Kiếm Anh. Mà nghe đến câu kia "Dẫn y đi là được", nàng mới hiểu ra, nguyên lai hắn nói không phải là "Nàng" mà là "Y" a…

Vì thế nàng còn nhanh hơn, cứ như vừa bay vừa trốn vậy.

_____ Thật sự đủ rồi! Muốn đâm đầu với chỗ chết là hoàng thượng! Mà nguyên nhân hết thảy là Vũ Kiếm Anh. Trò chơi này không liên quan tới nàng. Ai muốn chết thì cứ ở bên cạnh hắn đợi đi!

Thân là nữ nhân Vũ gia, Vũ Tú Anh rất hiểu rõ gia tộc của mình, mà Vũ Kiếm Anh cũng thế, dưới ánh mắt khủng bố như thiêu đốt của Vũ Tông Hầu, cảm giác như đã "đứng rất lâu". Nếu không phải không dám, cũng không thể bỏ lại Hạ Thủy Hàng, Vũ Kiếm Anh đã sớm bỏ chạy mất dạng rồi.

Đem người khác lộng đến thống khổ vạn phần, bản thân Hạ Thủy Hàng lại chẳng chút khó chịu, còn mang theo vẻ mặt đáng giận "Ta mới vừa nói đó, là ta nói đó, ta nói thì thế nào? Có bản lĩnh thì tới đánh ta a đánh ta a!", một tay kéo Vũ Kiếm Anh, toàn thân cao thấp tản ra vị đạo vạch lá tìm sâu.

Vũ Tông Hầu giận. Xem ra hôm nay ngươi đến trả hàng… Không, là đổi hàng! Ngươi coi Vũ gia chúng ta là địa phương nào? Cửa hàng tạp hóa? Đâu có đơn giản như vậy! Hoàng thượng… Ngươi giỏi lắm hoàng thượng! Vũ gia trăm năm của chúng ta đâu phải là thứ vô dụng!

Hắn nhịn xuống, trầm giọng nói: "Hoàng thượng, lời ấy sai rồi. Lúc hoàng hôn Vũ phi nương nương đã về cung rồi, sao có thể nhanh như vậy nhớ nhà? Thỉnh hoàng thượng cũng mau mau hồi cung, tránh rơi vào gian kế kẻ khác, khiến hoàng thượng làm ra chuyện cả đời hối hận."

Hạ Thủy Hàng nhướng nhướng mày, tâm nói ta hối hận, hối hận vài tháng, bất quá không khéo, hiện tại đã muốn không hối hận. Hắn cười cười, nói: "Vũ đại nhân không phải già nên hồ đồ rồi chứ? Ái phi của trẫm… chẳng phải đang ở bên cạnh ta hay sao?"

Hắn dùng lực túm Vũ Kiếm Anh đang muốn chui xuống đất kéo lên, cấp Vũ Tông Hầu xem, khuôn mặt cười càng giống hồ ly: "Hôm nay trẫm vì ái phi mà đến, nếu ái phi không đi, trẫm cũng không đi."

Nhóm đệ tử Vũ gia vốn chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, bỗng "Nga _____" một tiếng, thanh âm thì thầm nói nhỏ dần lên hơn, Vũ Kiếm Anh đang suy nghĩ có nên tự huyệt kinh mạch hay không.

Vũ Tông Hầu tức đến nhất phật xuất thế, nhị phật thăng thiên.

Cái gì nói gần nói xa, cái gì dương đông kích tây, đều bị hắn vứt ra sau đầu, lão tướng quân đã tức giận công tâm, hướng nhóm đệ tử Vũ gia sau lưng phất tay, rống giận: "Huynh đệ Vũ gia nghe đây! Hôm nay căn bản hoàng thượng chưa từng tới! Chúng ta chỉ cần một mình Vũ Kiếm Anh! Bắt lấy nó cho ta! Trói lại! Ném xuống hầm! Hung hăng đánh! Đánh chết thì thôi!"

Lão nhân đứt hơi khản tiếng, hai mắt rực lửa, có ngốc tử mới cãi lời hắn lúc này, dưới tiếng huýt sáo của Vũ Quần Anh, nam nữ đệ tử Vũ gia hướng đôi uyên ương khổ mệnh đáng thương mà đánh tới.

Hạ Thủy Hàng chờ chính là thời khắc này, hắn ôm chặt cánh tay Vũ Kiếm Anh, nhìn y cười, nói: "Ngươi đã từng hứa… Nhất định sẽ bảo hộ ta a!"

Vũ Kiếm Anh không hoàn toàn hiểu hết câu "Hoàng thượng căn bản chưa từng đến" của Vũ Tông Hầu là có ý tứ gì, kỳ thật hiểu được cũng vô dụng, bởi vì Hạ Thủy Hàng cười quá mức đẹp mắt, khiến lòng hắn vô cùng say mê.

Sau này sẽ phát sinh chuyện gì, bản thân mình đã làm cái gì, hậu quả như thế nào, hết thảy đều bị Vũ Kiếm Anh quăng ra sau đầu, cả người căng đầy khí khái anh hùng không cần thiết, một phen ôm lấy thắt lưng Hạ Thủy Hàng, hướng về phía đám huynh đệ tỷ muội của mình phóng đến.

Khụ… Chúng ta có câu nói thế nào nhỉ? Đúng rồi, "tinh trùng thượng não"… Thêm một người.

Vũ Kiếm Anh dưới nhục chưởng, tam thiết côn, trường thương, đoản kiếm, tỏa liên, nhánh cây… của nam nữ Vũ gia. Chậm rãi sử dụng các kiểu kỹ năng tránh né, Vũ gia đệ tử không dám thương tổn Hạ Thủy Hàng, cho nên tất cả vũ khí đều hướng lên người Vũ Kiếm Anh.

Vũ Kiếm Anh là người thành thật, nếu đổi lại người khác, nhất định giơ Hạ Thủy Hàng lên trước mặt, hô: "Đến đánh a! Có giỏi thì đánh ta a!" Như vậy tuyệt đối không ai dám động đến đầu ngón tay của y.

Nhưng hiện tại… Y sợ Hạ Thủy Hàng bị thương, tay chân vụng về trái phải di chuyển, lúc thấy vũ khí "có vẻ như" sắp chạm vào hắn, lập tức đem hắn ôm vào trong ngực, khiêng ở trên lưng, cao cao ném lên… Thế cho nên, chẳng cần ai dùng côn roi, Vũ Kiếm Anh cũng đã đứng trước mặt chịu trận rồi.

Hạ Thủy Hàng đâu? Hắn nguyên bản chỉ muốn xem náo nhiệt, dù sao Vũ Kiếm Anh là người của Vũ gia, đệ tử Vũ gia cho dù có đánh cũng không dám đánh mạnh, về phần hắn thì càng an toàn, cho nên hắn căn bản không có lo lắng, nhưng dần dần, hắn lại cảm thấy không đúng.

Người Vũ gia không hổ danh là người Vũ gia, ngay cả huynh đệ cùng nhà với mình mà đánh chẳng chút lưu tình, Vũ Kiếm Anh giữa đám người tả hữu xung đột, lọt vào trận đánh hội đồng hàng thật giá thật, chiêu chiêu như thép, một quyền thấu thịt.

Mỗi một lần công kích, đều vang lại thanh âm rắn chắc chân thật, không vì y là huynh đệ nhà mình mà nương tay, hơn nữa, hơn ba mươi người đồng loạt ra chiêu, về phương diện uy lực, đương nhiên sẽ có chút hạn chế

_____ Nhìn Vũ Kiếm Anh đến bây giờ vẫn chưa bị bắt đã là chứng cứ tốt nhất rồi, nhưng dựa vào thể lực của y, cũng không chống đỡ được bao lâu nữa.

Làm sao bây giờ?

Hạ Thủy Hàng âm thầm sốt ruột, nếu lúc này đem Vũ Kiếm Anh giao cho Vũ gia, có lẽ từ nay về sau hắn sẽ chẳng còn cơ hội gặp lại Vũ Kiếm Anh nữa.

Bất quá phải nói, Vũ Kiếm Anh thật suất khí đẹp mắt a. Người ta thường nói một tay khó địch bốn tay, mà y một mình có thể đấu với nhiều người như vậy, lại chẳng hề tỏ ra sợ hãi, chỉ bằng một đôi cự quyền linh hoạt né tránh giữa mười tám loại binh khí, trong đêm tối, phảng phất như có vô số lưu quang chuyển động quanh người y, tiếng gió vù vù, tiếng quát chấn kinh, uy vũ tựa như thiên thần hạ phàm. (Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi ~(v ~))

Điều khiến Hạ Thủy Hàng kinh ngạc, chính là cơ bắp trên người y, chúng vẫn duy trì độ mạnh yếu cứng rắn như đá, chỉ ngẫu nhiên thư giãn trong khoảnh khắc cực kì ngắn ngủi, liền lập tức bó chặt lại, loại cảm giác này thật vi diệu, nhất là cái mông tròn tròn, duyên dáng, săn chắc mà mềm mại kia, xúc cảm tốt vô cùng, làm cho người ta tâm xuân nhộn nhạo.

Hạ Thủy Hàng dường như đã quên mất mình đang ở trong tình huống nào, nhịn không được bắt đầu tưởng tượng, nếu là đang ở trên giường, vị tướng quân anh vũ này sẽ mang đến cho hắn tư vị tuyệt vời đến mức nào… A a, dừng! Dừng! Hiện tại không phải lúc nghĩ đến chuyện này! Việc cấp bách bây giờ là chạy! Chạy a!

Thời điểm Vũ Kiếm Anh thở như trâu, dần dần bị các huynh đệ tỷ muội ép xuống thế hạ phong, Hạ Thủy Hàng chợt nhìn thấy, ở địa phương xa xa có khói bốc lên, ánh lửa cam hồng lập lòe nhấp nháy trong màn đêm, giống như những con mắt. Nếu không phải hắn bị Vũ Kiếm Anh quăng ném đến choáng váng, thì cái kia chính là… chính là…

Rốt cục cũng tới đây!

Hạ Thủy Hàng nằm trên lưng Vũ Kiếm Anh, hít sâu một hơi.

"Từ đường Vũ gia *! Từ đường Vũ gia *! Từ đường *! Từ đường * …"

Cho nên đám đệ tử Vũ gia cùng lúc ngừng lại, nhìn về phía từ đường, Vũ Tông Hầu "phốc" một tiếng, từ trên ghế nhảy dựng lên, tập trung nhìn, tinh thần nhất thời hoảng loạn.

"Đúng vậy, là từ đường… là từ đường! Nhanh đi cứu hỏa! Nhanh đem nhóm tổ tông cứu ra! Còn ngây ngốc ra đó làm gì? Đi a!"

Một tiếng rống dữ dội vang lên, đám đệ tử Vũ gia bỏ lại Kiếm Anh huynh đệ tội ác tày trời, nhảy lên cành cây, độn thổ xuống đất, xuyên qua vách tường… Chỉ trong chớp mắt, tất cả đều không thấy tung tích.

Hảo thần kỳ nga! Hạ Thủy Hàng tán thưởng.

Từ phía sau, xa xa hậu tri hậu giác truyền đến âm thanh "cứu hỏa".

Vũ Kiếm Anh thở hổn hển như sắp tắt khí, nửa ôm Hạ Thủy Hàng, nửa tựa vào người hắn, ánh mắt phức tạp nhìn Vũ Tông Hầu vẫn như cũ đứng tại chỗ.

Hai người nhìn nhau chốc lát, Vũ Tông Hầu gãi gãi râu, một câu cũng không nói, liền xoay người đi đến từ đường.

"Vũ Tông Hầu" Hạ Thủy Hàng gọi hắn.

Vũ Tông Hầu không quay đầu lại.

"Vũ Tông Hầu, là ai sai ngươi phái người tới ám sát trẫm?" Hạ Thủy Hàng hỏi hắn

Vũ Tông Hầu dừng lại một chút, rồi tiếp tục đi.

"Vũ Tông Hầu, nữ nhân mà Vũ Kiếm Anh kêu "Mạt đi", đến tột cùng là ai?" Hạ Thủy Hàng lại hỏi.

Vũ Tông Hầu lập tức nhảy lên nóc nhà, tốc độ cực nhanh, thân hình linh hoạt, căn bản nhìn không ra hắn đã là lão nhân hơn năm mươi tuổi.

"Vũ Tông Hầu! Làm sai phải nhận! Ngươi là lão ngoan cố!" Hạ Thủy Hàng rống giận.

Vũ Tông Hầu cả đời chưa từng chạy nhanh như thế, chớp mắt đã tiêu thất.

Lúc Vũ Tông Hầu biến mất, Vũ Kiếm Anh cũng vô lực từ người Hạ Thủy Hàng ngã xuống, trượt quỳ gối trên đất, thở hồng hộc như trâu.

Hạ Thủy Hàng dùng lực kéo y, vội hỏi: "Ngươi không sao chứ? Có bị thương không? Nếu ngươi bị thương, ta _____ " Ta thế nào cũng đám huynh đệ tỷ muội kia, tất cả sung quân đày ra biên cương! Ngay cả Vũ Tông Hầu cũng đi _____ Lời này chỉ có thể nói trong lòng, không thể nói ra miệng, bằng không tên ngốc tử đơn thuần này nhất định sẽ liều mạng với hắn.

Vũ Kiếm Anh vô lực khoát tay: "Không… không sao… Bọn họ không có hạ độc thủ. Chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày… "

Hạ Thủy Hàng nhìn người trước mắt tóc tai rối bời, bộ dáng chật vật không chịu nổi, một cỗ hả hê vô danh, âm thầm chiếm lấy tâm tình của hắn.

Người trung tâm này đã thuộc về hắn, tình yêu của người này cũng thuộc về hắn, hết thảy đều thuộc về hắn.

Cả đời hắn có được rất nhiều thứ, đám thần tử tự xưng là trung tâm, suốt ngày đối với hắn hô "vạn thọ vô cương", còn có giang sơn hắn giẫm đạp dưới chân, nhưng không ai có thể chân chính giống như Vũ Kiếm Anh, từ trong ra ngoài, từ đầu đến chân, hoàn hoàn toàn toàn đều thuộc về hắn.

Hắn sẽ không chút nghi ngờ, nếu như mình bị đâm, người này sẽ lấy thân làm lá chắn, nếu mình bị đẩy xuống núi, người này nhất định sẽ thề chết cùng bồi, nếu như mình lấy thân làm mồi, yêu cầu buông tha hết thảy, y chắc chắn chẳng chút do dự mà đối địch với thiên hạ.

Không có ai _____ không có bất luận kẻ nào _____ có thể giống như y, toàn tâm toàn ý, tận tâm tận lực, ngây ngô, vì mình trả giá hết thảy.

Không ai.

Vũ Kiếm Anh nằm rạp tại chỗ, thở gấp thật giống như sắp tắt khí. Nhưng não hắn không mệt, cho nên cấp tốc chuyển động suy nghĩ.

Vừa rồi những lời Hạ Thủy Hàng nói với Vũ Tông Hầu rất kỳ quái, phi thường kỳ quái, cho dù hắn là thô nhân, cũng nghe ra điểm không thích hợp.

Biểu tình của Vũ Kiếm Anh, những suy nghĩ đều viết hết trên mặt, Hạ Thủy Hàng vừa nhìn đã đoán ra. Nhưng hắn chỉ cười, cười như con hồ ly, hơn nữa còn là hồ ly mới ăn xong con gà, bên mép còn dính lông và máu, ánh mắt xảo trá, khiến Vũ Kiếm Anh phát lạnh.

"Ngươi có vấn đề gì muốn hỏi sao?" Cười meo meo hỏi.

Vũ Kiếm Anh trầm mặc một chút: "… Không có!"

Hạ Thủy Hàng kéo Vũ Kiếm Anh từ trên mặt đất đứng lên, để y dựa vào người mình. Thân thể Vũ Kiếm Anh nặng muốn chết, nhưng nặng nề như vậy, lại khiến hắn càng thêm yên tâm.

Vũ Kiếm Anh dựa vào người Hạ Thủy Hàng, nhịn không được lặng lẽ một tay đặt trên lưng hắn, tiếp theo là tay kia. Cuối cùng nhìn tư thế hai người, thật giống như đang ôm nhau.

Cho dù đúng là ôm, thì một trong hai đương sự, tựa hồ còn chưa phát hiện ra điều này.

"Hoàng thượng, ta … Ta rất nhớ người!" Vũ Kiếm Anh rầu rĩ nói.

Lần đầu tiên có được câu trả lời rõ ràng như vậy, Hạ Thủy Hàng trong lòng rất vui vẻ, bàn tay đang ôm eo gấu của Vũ Kiếm Anh nhất thời dùng sức, Vũ Kiếm Anh hừ một tiếng. Lần này không hẳn vì đau, nỗi đau chân chính là không biết vị huynh đệ tỷ muội nào, ở trên lưng mình chích một cái.

Hạ Thủy Hàng không biết vấn đề này, chỉ nghe thanh âm của Vũ Kiếm Anh vừa ngọt vừa nhuyễn lại mỹ vị, "tiểu long" của hắn lập tức dựng đứng lên. Hắn đã bao lâu chưa làm Vũ Kiếm Anh? Mười năm hay hai mươi năm? Một ngày không gặp như cách ba thu, ít nhất cũng là hai mươi năm đi.

Hắn vội vàng lôi kéo Vũ Kiếm Anh, tương tư đều để hết trên mặt, đã muốn bị dục vọng ép vào góc chết: "Ta cũng rất nhớ ngươi! Ta thật sự rất nhớ ngươi! Chúng ta trở về đi! Sau đó hảo hảo nói chuyện yêu đương… " Thanh âm quá mức nôn nóng, dù là đứa ngốc cũng nghe ra chuyện yêu đương kia, nhất định không phải nói nửa thân trên.

Vũ Kiếm Anh bất động, hồi lâu lại rầu rĩ nói: "… Ta không muốn làm hoàng hậu, cũng không muốn làm quý phi."

Giống như nhiệt than đang cháy mãnh liệt, đột nhiên bị dội thùng nước đá vào đầu, Hạ Thủy Hàng cứng họng.

Đây là… Đây là…

Hắn đã sớm biết. Từ lúc bắt đầu hắn đã biết, hắn không nên cùng người Vũ gia phát sinh quan hệ, nếu không một ngày nào đó sẽ rơi vào kết cục giống như tiên hoàng và Vũ hậu. Đó là điều hắn tối không muốn nghĩ đến.

Chẳng ngờ hao tâm tổn tránh được nữ nhân Vũ gia, lại bị nam nhân Vũ gia áp đầu chế trụ… Hạ gia bọn họ thật sự thiếu nợ Vũ gia sao? Hạ gia được cứu chẳng qua là một mình Thái tổ thôi, có cần phải đem con cháu đồng loạt kéo vào không?

Hơn nữa còn là tên ngu ngốc này!

Mỗi khi nghĩ vậy, hắn luôn có cảm giác đau đến không muốn sống. Nghĩ đến trước kia phụ hoàng cũng thế, bất quá Vũ hậu rất thông minh, còn Vũ Kiếm Anh thì… thật sự là một trời một vực, cảm giác của phụ hoàng nhất định không tốt hơn so với hắn… Không, nhất định còn kém hơn hắn!

Đều do vận mệnh chết tiệt này…

… Vận mệnh!

Cái con mẹ nó vận mệnh!

Hắn mạnh mẽ đem Vũ Kiếm Anh kéo thấp xuống, để y nhìn vào hai mắt mình, nghiến răng nghiến lợi hỏi: "Ngươi có thích ta không?"

Vũ Kiếm Anh ngốc lăng: "Hả?…"

"Giả ngốc cái gì! Ngươi rốt cuộc có thích ta không? Nói!"

"Đương nhiên… thích!" lời này so với mấy câu "tưởng niệm" linh tinh còn buồn nôn hơn, bất quá Vũ Kiếm Anh vẫn thành thật trả lời _____ tất nhiên không quá rõ ràng như vậy.

"Vậy ngươi có tin ta không?"

Vũ Kiếm Anh gật đầu như giã tỏi: "Đương nhiên!"

"Ta nói một ngày nào đó sẽ giải tán hậu cung, ngươi có tin không?"

Vấn đề này có chút khó khăn, Vũ Kiếm Anh chưa từng nghĩ đến, nên không biết phải trả lời như thế nào, chỉ kinh ngạc cằm như rớt xuống: "Này… này… Hoàng thượng, ta không phải…"

Hắn chỉ là không muốn làm chức hoàng hậu, quý phi buồn cười kia thôi, vì sao đề tài trở nên khủng bố như vậy? Trước kia Vũ hậu đòi tiên hoàng giải tán hậu cung, hắn không phải chưa nghe nói qua, hắn không muốn trở thành mục tiêu cho mọi người chỉ trích.

Vũ Kiếm Anh do dự cùng hoảng sợ, khiến Hạ Thủy Hàng nổi trận lôi đình, liền dùng sức bóp cái cổ tráng kiện của Vũ Kiếm Anh: "Ta vì ngươi lo lắng sâu như vậy! Ngươi tên ngốc tử này rốt cuộc có tin hay không?"

Hoàng thượng xinh đẹp như thế, bất kì bộ nào trên thân thể cũng đều mềm mại, mỹ lệ đến mê người, chính là khi mở miệng… khụ khụ… đôi lúc hơi quá đáng…

Bất quá hắn tin, cho dù lời hứa này không có khả năng thực hiện được, nhưng hắn vẫn tin. Bởi vì là Hạ Thủy Hàng nói, như vậy đủ rồi.

Hạ Thủy Hàng hài lòng buông tay ra, vỗ vỗ mặt Vũ Kiếm Anh: "Tốt, vấn đề đã được giải quyết, chúng ta trở về thôi!"

Vũ Kiếm Anh lại ngốc lăng: "A… a! Giải quyết? Giải quyết cái gì? Giải quyết thế nào?" Hắn đã bỏ sót chuyện gì sao? Vừa rồi, trong nháy đó đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ hắn đem chính mình bán đi? Khi nào a?

Aiz, Hạ Thủy Hàng trong lòng thở dài, có lẽ cả đời này, người cũng không thể lý giải hết suy nghĩ của bản thân.

Nhưng biết làm sao hơn? Ai biểu bao nhiêu mỹ nữ xinh đẹp thông minh hắn không yêu, mà hết lần này đến lần hết lại là y – tên thô hán ngốc ngốc?

Có lẽ đây chính là âm mưu của lão thiên gia, trung tâm đến bậc này, vừa là thuộc hạ vừa là tình nhân thương hắn đến mức độ này, tình cảm đó không phải dễ dàng mà có được, nếu hắn chiếm được vị trí cao nhất mà cả thiên hạ phải ngưỡng mộ, như vậy liền trả đại giới khiến mọi người trong thiên hạ phải đồng tình _____ so với trước kia hắn từng vô hạn đồng tình với phụ hoàng, càng sâu hơn.

Hắn nâng mặt Vũ Kiếm Anh hôn xuống, Vũ Kiếm Anh bị hôn đến vui sướng vạn phần, trên mặt vẫn như cũ không, mấy dấu chấm hỏi bay bay trên đầu, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?Kết cục

Trong hậu cung, Thanh Hòa Điện.

Gương mặt tròn tròn của Huyên Huyên cô nương, ngồi trên nóc nhà ngắm trăng.

"Nguyên lại ngươi thật sự đã chết… Ngươi thật sự đã chết… " Nàng tự độc thoại, rồi khóc lên: "Ngươi như thế nào lại chết… Vinh Trì…"

Có nhiều lúc, không thể quật cường cả đời, chúng ta luôn cho rằng vẫn còn thời gian, có đôi khi tùy hứng với người mình yêu, có đôi khi lại thương tổn họ, sau đó chờ đợi _____ tha thứ hoặc là thù hận.

Nhưng kỳ thật, có nhiều thứ chỉ tồn tại ngắn ngủi trong nháy mắt, ở thời điểm ngươi không chú ý, thì nó đã biến mất, cuối cùng không tìm lại được nữa.

Vũ Mạt… Cũng chính là nữ nhân Vũ Kiếm Anh gọi là Mạt di, hơn hai mươi năm trước gả vào cung, được tiên đế Hạ Vinh Trì sắc phong làm hoàng hậu.

Vài năm sau, nàng phóng hỏa đốt hậu điện, từ trong cung trốn đi.

Hạ Vinh Trì tìm nàng mười mấy năm, sau cùng mấy năm trước ưu sầu mà chết.

Sau khi Hạ Vinh Trì chết, Vũ Mạt lấy thân phận giả là "Hạ Phi Mạt" trở về Vũ gia, bắt đầu đại kế trả thù của nàng.

Trả thù?

Đúng vậy, là trả thù!

Nàng căn bản không tin Hạ Vinh Trì đã chết, nàng cảm thấy bởi vì hắn nhiều năm như vậy vẫn không tìm được nàng, đây nhất định là mưu kế cuối cùng để bức nàng xuất hiện.

Cho nên nàng quyết tâm trả thù hắn, dùng hết mọi biện pháp, giết luôn con hắn.

Bất quá cái này không tính là trả thù, nàng chẳng suy nghĩ nhiều, trong đầu nàng chỉ loáng thoáng một ý niệm _____ giết chết tiểu hoàng đế, thì lão hoàng đế đang ở ẩn sẽ xuất hiện.

Vì thế nàng lợi dụng tài dịch dung thiên phú của mình, thừa dịp Vũ Tú Anh muốn tráo người mà lẻn vào cung, cải trang thành vũ cơ, cải trang thành chủ tế, cải trang thành thích khách, lợi dụng thời điểm Vũ Kiếm Anh không ở mà liên tục ám sát Hạ Thủy Hàng, lại lần lượt dưới sự giúp đỡ của Vũ Tông Hầu mà tẩu thoát.

Cái tên gia khỏa Vũ Tông Hầu, đừng nhìn hắn vẻ ngoài lạnh lùng, kỳ thật hắn thương muội muội như mạng, muội muội cùng phụ cùng mẫu nhỏ hơn hắn một tuổi, nàng quả thực được hắn nuông chiều đến chẳng còn lý trí.

Cho nên không ngạc nhiên vì hành vi ngu xuẩn của Vũ Mạt, nếu là người thường luôn điên cuồng vì yêu, loại điên cuồng này, vài người không thể tự giác được, cho dù tự giác, cũng không thể khống chế.

Đó là nguyên nhân vì sao, mỗi lần nàng ra tay Vũ Kiếm Anh đều đồng thời xuất hiện _____ Vũ Kiếm Anh ngoại trừ bên cạnh nàng, chẳng phải chỉ có thể đến địa phương của Hạ Thủy Hàng sao?

Đáng tiếc, diễn xuất của nàng cùng đám thị vệ tốt quá mức rồi, tiết mục Vũ cơ một kiếm xuyên tim, quá nhanh cũng không lưu tình, thi thể biến mất cũng thập phần mờ ám, thời điểm kia Hạ Thủy Hàng đã hoài nghi.

Vấn đề thứ hai, chính là lúc thích khách xuất hiện, cùng với thời gian Mạt di đòi ở lại trong cung Vũ Kiếm Anh thật sự quá gần, Hạ Thủy Hàng không muốn hoài nghi cũng không được.

Vấn đề thứ ba, là tên chủ tế, Vũ Kiếm Anh nói, hữu chủ tế "so với người khác nhỏ hơn một khúc" tổng hợp chi tiết thích khách mạc danh kỳ diệu xuất hiện, ngốc tử mới không nghĩ ra.

Nhưng cho dù nàng thành công đẩy Hạ Thủy Hàng xuống huyền nhai, cũng không đại biểu kế hoạch của nàng thành công, Hạ Vinh Trì đã chết, dù hắn là hoàng đế hay con hoàng đế, vẫn không thay đổi được sự thật này, Vũ Mạt cũng thế.

Vũ Mạt tuyệt vọng nghĩ, nếu như nàng đừng cứng đầu như vậy, mà Hạ Vinh Trì cũng đồng dạng đừng cứng đầu như vậy, sự tình sẽ không phát triển tới mức này.

Nhưng ai biết được? Nếu bọn họ không cứng đầu, thì Hạ Vinh Trì sẽ không còn là Hạ Vinh Trì, Vũ Mạt cũng không còn là Vũ Mạt, bọn họ sẽ không còn yêu nhau, tất cả trở thành ẩn số, những chuyện sau này cũng không tồn tại.

Giống như Hạ Thủy Hàng và Vũ Kiếm Anh, nếu Hạ Thủy Hàng không phải là hồ ly xinh đẹp, Vũ Kiếm Anh không phải là vũ phu ngốc nghếch, kia có lẽ sẽ không có cố sự này.

Nguyên nhân.

Hậu quả.

Duyên đến.

Duyên đi.

Chẳng qua chỉ như thế mà thôi.

Mùa hè năm thứ năm, vì để tiết kiệm chi tiêu khổng lồ của hậu cung, Hành Tông giải tán hậu cung, chỉ để lại một mình Vũ quý phi.

Vì Vũ quý phi nhiều lần cứu gia trong dầu soi lửa bỏng, công lao to lớn, nhân sắc phong "Uy vũ hoàng phi", Hành Tông lập con trai của tam đệ làm Thái tử, đổi tên thành Uy Viễn.

Cùng năm, đệ đệ Vũ quý phi là Vũ Kiếm Anh, thống lĩnh quân đội bình định biên cảnh, chiến công hiển hách, nhận phong ban "Uy vũ tướng quân".

Chút p/s nho nhỏ:

Tông Hầu sức đầu mẻ trán: "Là ai… rốt cuộc là ai? Ở đống cây khô bên ngoài từ đường phóng hỏa! Làm cho bài vị tổ tiên ta đều bị hun đen hết?"

Sự thật là, cho dù Hạ Thủy Hàng không dám động thủ với từ đường Vũ gia, hắn chỉ sai người ở bên ngoài từ đường, rắc ít nước lên đống cây khô, sau đó đốt mà thôi.-Toàn văn hoàn-

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/uy-vu-hoang-phi